

Reality Check

Dafni, Athens 2021

PARTICIPATING ARTISTS

Eozen Agopian
Lydia Andrioti
Katerina Apostolidou
Zeina Barakeh
Brothers Quay
Robert Cahen
Lydia Dambassina
Diohandi
Angie Drakopoulos
Efi Fouriki
Aikaterini Gegisian
Yorgos Giotsas
Irimi Gonou
Zoe Hatziyannaki
Daniel Hill
Marion Inglessi
Elina Ioannou
Vassilis Karouk
Renee Magnanti
Despina Meimaroglou
Vana Ntatsouli
Bill Pangburn
Eleni Panouklia
Vivi Perysinaki
Ada Petranaki
Belle Shafir
Orit Ben-Shitrit
Dimitra Skandali
Marianne Strapatsakis
Lambros Taklis
Nikos Tranos
Tania Tsiridou
Marios Voutsinas
Eleni Zouni

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Εοζέν Αγκοπιάν
Λυδία Ανδριώτη
Κατερίνα Αποστολίδου
Zeina Barakeh
Μάριος Βουτσινάς
Brothers Quay
Robert Cahen
Αικατερίνη Γεγισιάν
Γιώργος Γιώτσας
Ειρήνη Γκόνου
Λυδία Δαμπασίνα
Διοχάντη
Άντζη Δρακόπουλος
Ελένη Ζούνη
Daniel Hill
Μάριον Ιγγλέση
Ελίνα Ιωάννου
Βασίλης Καρούκ
Renee Magnanti
Δέσποινα Μειμάρογλου
Βάνα Ντατσούλη
Bill Pangburn
Ελένη Πανουκλιά
Βιβή Περυσινάκη
Άντα Πετρανάκη
Belle Shafir
Orit Ben-Shitrit
Δήμητρα Σκανδάλη
Μαριάννα Στραπατσάκη
Λάμπρος Τακλής
Νίκος Τρανός
Τάνια Τσιρίδου
Έφη Φουρίκη
Ζωή Χατζηγιαννάκη

Reality Check

curator + concept design:
dr Kostas Prapoglou

επιμέλεια + concept design:
δρ Κώστας Πράπογλου

Psychiatric Hospital of Attica, Dafni, Athens
Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής, Δαφνί, Αθήνα
09. 09 - 16. 10. 2021

artefact athens is an independent non-profit arts organisation, based in Athens, Greece, and the brainchild of dr Kostas Prapoglou, archaeologist-architect, contemporary art critic and curator. Having developed a keen interest in notions of transnational and transhistorical perspectives, his curatorial practice investigates the ongoing discourse of socio-political parameters that are embedded in continuously emerging paradigms of ancient and contemporary cross-cultural mythologies.

artefact athens engages with the work of artists based in every corner of the world, whose practice channels innovative ideas echoing the temporality of human consciousness and investigates the landscape of multifaceted socio-cultural environments. Reflecting upon the world and our relation to it, each project is a survey of corporeality and ephemerality under the prism of our subjective perception of reality, the volatility of quotidian balances and information warfare.

We place emphasis on paramount issues that constantly reshape our present and future self, such as ecology and climate change, technological transformation and advancement, economic meltdown and hardship, pandemic crises, food politics, interpersonal relationships, human mobility, facets of heritage and functional linguistic perspectives. Site/time-specificity and context-responsiveness lie within the immediate interests of **artefact athens**.

We believe that activating an abandoned building or a muted location progressively renders a gaze that focuses both backward and forward, inward and outward. It unfolds the ability to re-think beyond the boundaries of a conventional or institutional space and liberate the creative spirit. We also give a new pulse to those living entities and a second chance to breathe and speak about their history through the language of artistic praxis.

Our concepts and modus operandi surface and are defined in relation to the emergencies of our current time and the narrative each hosting venue conceals. Artists are invited to respond utilising their cross-disciplinary visual vocabulary through installations, video, soundscapes, sculpture, painting, photography and performance. We envisage their work as an agent giving birth to a taxonomy of possibilities with human existence as the protagonist, undergoing a constant battle with time and space.

Our mission is to acknowledge and address the significance of contemporary art in today's culture and empower its presence as a tool for viewing, reimagining and experiencing life. We seek to collectively unpack its true meaning layer after layer, devise a mental territory for limitless and unconditional dreaming and mediate the dialectics of emotion and desire.

We support knowledge production and critical exchange that disrupt and expand the margins between disciplines. At the same time, we focus on diverse frameworks that interconnect the arts, humanities, technology and social sciences.

Ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός **artefact athens** έχει έδρα του την Αθήνα και συνιστά πνευματική σύλληψη του δρα Κώστα Πράπογλου, αρχαιολόγου-αρχιτέκτονα, κριτικού σύγχρονης τέχνης και επιμελητή. Έχοντας αναπτύξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γύρω από ιδέες διεθνικών και διιστορικών αντιλήψεων, η επιμελητική του πρακτική ερευνά και συνδιαλέγεται με τις εν εξελίξει κοινωνικο-πολιτικές παραμέτρους που ενσωματώνονται σε διαρκή αναδυόμενα παραδείγματα αρχαίας και σύγχρονης διαπολιτισμικής μυθολογίας.

Ο οργανισμός ενδιαφέρεται για τη δουλειά καλλιτεχνών που βρίσκονται σε κάθε γωνιά του κόσμου, η πρακτική των οποίων διοχετεύει καινοτόμες ιδέες που αντανακλούν την παροδικότητα της ανθρώπινης συνείδησης και διερευνούν την τοπογραφία πολυεπίπεδων κοινωνικο-πολιτισμικών περιβαλλόντων.

Δίνει έμφαση σε ζωτικά ζητήματα που διαρκώς τροποποιούν τον παρόντα και μελλοντικό μας εαυτό, όπως η οικολογία και η κλιματική αλλαγή, η μεταβολή και εξέλιξη της τεχνολογίας, η οικονομική κατάρρευση και οι κακουχίες, οι υγειονομικές κρίσεις και πανδημίες, η πολιτική της [δια]τροφής, οι διαπροσωπικές σχέσεις, η ανθρώπινη μετατόπιση, οι διάφορες όψεις της πολιτιστικής κληρονομιάς καθώς και λειτουργικά γλωσσικά ζητήματα. Θέματα που ανταποκρίνονται στον τόπο και τον χρόνο (site/time-specificity) καθώς και σε συγκεκριμένα εννοιολογικά πλαίσια (context-responsiveness) συγκαταλέγονται στα άμεσα ενδιαφέροντα του οργανισμού **artefact athens**.

Πιστεύουμε πως η ενεργοποίηση ενός εγκαταλελειμμένου κτιρίου ή ενός τόπου που έχει προσωρινά παύσει να ζει, δημιουργεί διαδοχικά μια συνθήκη που μας επιτρέπει να εστιάζουμε και να μετατοπίζουμε το βλέμμα μας μπρος και πίσω, μέσα και έξω. Πρόκειται για ενέργειες που ξεδιπλώνουν την ικανότητα να ξανασκεφτούμε πέρα από τα όρια ενός συμβατικού ή θεσμικού χώρου και να απελευθερώσουμε το δημιουργικό πνεύμα. Δίνουμε επίσης νέο παλμό σε αυτές τις οντότητες, μια δεύτερη ευκαιρία να αναπνεύσουν και να μιλήσουν για την ιστορία τους μέσα από τη γλώσσα της εικαστικής πράξης.

Οι εκάστοτε αφηγήσεις (concepts) και το modus operandi μας αναδύονται και καθορίζονται σε σχέση με τα τρέχοντα γεγονότα της εποχής μας και την ιστορία που εγκιβωτίζει ο κάθε χώρος. Οι καλλιτέχνες προσκαλούνται να ανταποκριθούν θέτοντας σε εφαρμογή το διεπιστημονικό οπτικό τους λεξιλόγιο διαμέσου εγκαταστάσεων, βίντεο, ηχητικών τοπίων, γλυπτικής, ζωγραφικής, φωτογραφίας και επιτελεστικών δράσεων (performances). Οραματιζόμαστε τη δουλειά τους σαν ένα στοιχείο που δίνει ζωή σε μια ταξινόμηση πιθανοτήτων, με την ανθρώπινη ύπαρξη ως πρωταγωνιστή που βρίσκεται σε μια διαρκή μάχη με τον χρόνο και τον χώρο.

Η αποστολή μας είναι να εντοπίσουμε και να αναγνωρίσουμε τη σημασία της σύγχρονης τέχνης μέσα από τον πολιτισμό του σήμερα και να ενδυναμώσουμε την παρουσία της σαν ένα εργαλείο παρατήρησης, επαναπροσδιορισμού και αντιμετώπισης της ζωής. Αναζητούμε να αναλύσουμε συλλογικά το αληθινό της νόημα μέσα από τις διαστρωματώσεις της, να αναπτύξουμε ένα νοητικό έδαφος κατάλληλο για απεριόριστο και ασυμβίβαστο οραματισμό και να μεταδώσουμε τη διαλεκτική του συναισθήματος και της επιθυμίας.

Στηρίζουμε την παραγωγή γνώσης και την κριτική σκέψη που διαταράσσουν και προεκτείνουν τα όρια ανάμεσα στα πεδία της τέχνης. Συγχρόνως, επικεντρώνουμε την προσοχή μας σε ποικιλόμορφες δομές λειτουργιών που διασυνδέουν τις τέχνες, τις κλασικές σπουδές, την τεχνολογία και τις κοινωνικές επιστήμες.

ACKNOWLEDGEMENTS

Special thanks to the Greek Ministry of Culture and Sports; Lina Mendoni (Minister of Culture and Sports); Nicholas Yatromanolakis (Deputy Minister of Culture and Sports); the Ministry of Health; Vassilis Kikilias (former Minister of Health); Christos Roilos (Director of the 2nd Health District of Piraeus and the Aegean Sea), and Ioannis Sfirakis (Deputy Director of Greek Asylum Service).

A huge thank you to Despina Tsagdi (General Manager of the Psychiatric Hospital of Athens, Dafni); Eleni Molari (Director Psychiatrist NHS at the Psychiatric Hospital of Athens, Dafni); Charalampos Touloumis (President of the Scientific Committee at the Psychiatric Hospital of Athens, Dafni), and Vlassis Pavlou (Director of the Medical Service of the Psychiatric Hospital of Athens, Dafni).

A big thanks goes to the following members of the hospital staff: Apostolos Bouroulitis (social worker, Dafni); Charilaos Kladakis (nurse at the mental health department, nursing services); Iason Kontogiannis (technical services); Konstantinos Krithymos (electrician, technical services); Ilias Mellos (nurse, nursing services); George Tsolos (supervisor of concierge services).

A big thank you to the 34 participating artists (Eozen Agopian, Lydia Andrioti, Katerina Apostolidou, Zeina Barakeh, Brothers Quay, Robert Cahen, Lydia Dambassina, Diohandi, Angie Drakopoulos, Efi Fouriki, Aikaterini Gegisian, Yorgos Giotsas, Iriani Gonou, Zoe Hatziyannaki, Daniel Hill, Marion Inglessi, Elina Ioannou, Vassilis Karouk, Renee Magnanti, Despina Meimaroglou, Vana Ntatsouli, Bill Pangburn, Eleni Panoukha, Vivi Perysinaki, Ada Petranaki, Belle Shafir, Orit Ben-Shitrit, Dimitra Skandali, Marianne Strapatsakis, Lambros Taklis, Nikos Tranos, Tania Tsiridou, Marios Voutsinas, Eleni Zouni) for their trust, enthusiasm and support towards the entire project.

For the work of Diohandi, a huge thank you to Stefanos Barbalias (sound design) and Gavrilos Mihalos (technical support).

For the work of Ada Petranaki, special thanks goes to the Hellenic Railways Organisation (OSE) and Spyros K. Pateras (President & CEO); Anastasia Anogiati (Head of Press & PR Department); Evangelos Christogiannis (Director of Railway Maintenance); Dimitrios Gavalas (Manager of Railway Maintenance); George Koratzanis (teamleader).

For the work of Marianne Strapatsakis and Tania Tsiridou, special thanks goes to Yannis Malatantis, George Nikopoulos, Manos Rovithis, Yannis Tragaris and George Spernovassilis.

A huge thank you to all volunteers.

Many thanks to IKEA (Fourlis Group) and Marinos Antoniadis (communication interior manager).

Massive thanks to Kyathos Winery and Kostas Malonopoulos as well as Vikos S.A.

A special thank you to Louise Buttler, Stephen Hodson, Elizabeth Oppenheimer, Melanie Ridgeway and Vassilis Stelianidis for their massive support.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στο Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, στη Λίνα Μενδώνη (Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού), στον Νικόλα Γατρομανωλάκη (Υφυπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού), στο Υπουργείο Υγείας, στον Βασίλη Κικίλια (τέως Υπουργός Υγείας), στον Χρήστο Ροϊλό (Διοικητής της 2ης Υγειονομικής Περιφέρειας Πειραιώς και Αιγαίου), και στον Ιωάννη Σφυράκη (Υποδιοικητής Υπηρεσίας Ασύλου).

Ένα τεράστιο ευχαριστώ στους: Δέσποινα Τσαγδή (Διοικήτρια Ψ.Ν.Α.), Ελένη Μόλαρη, (Διευθύντρια Ψυχίατρος ΕΣΥ στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αθηνών, Δαφνί), Χαράλαμπο Τουλούμη (Πρόεδρος Επιστημονικού Συμβουλίου, Δαφνί), Βλάσση Παύλου (Διευθυντής Ιατρικής Υπηρεσίας, Δαφνί).

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους παρακάτω εργαζόμενους του νοσοκομείου: Ιάσων Κοντογιάννης (τεχνικές υπηρεσίες), Κωνσταντίνος Κρίθυμος (ηλεκτρολόγος - ηλεκτρονικός, τεχνική υπηρεσία, Δαφνί), Χαρίλαος Κλαδάκης (νοσηλευτής ψυχικής υγείας, νοσηλευτική υπηρεσία, Δαφνί), Ηλίας Μέλλος (νοσηλευτής, νοσηλευτική υπηρεσία, Δαφνί), Απόστολος Μπουρουλίτης (κοινωνικός λειτουργός Ψ.Ν.Α.), Γεώργιος Τσώλος (υπεύθυνος επιστασίας, Δαφνί).

Ένα τεράστιο ευχαριστώ στους 34 συμμετέχοντες εικαστικούς (Εοζέν Αγκοπιάν, Λυδία Ανδριώτη, Κατερίνα Αποστολίδου, Zeina Barakeh, Μάριος Βουτσινάς, Brothers Quay, Robert Cahen, Αικατερίνη Γεγισιάν, Γιώργος Γιώτσας, Ειρήνη Γκόνου, Λυδία Δαμπασίνα, Διοχάντη, Άντζη Δρακόπουλος, Ελένη Ζούνη, Daniel Hill, Μάριον Ιγγλέση, Ελίνα Ιωάννου, Βασίλης Καρούκ, Renee Magnanti, Δέσποινα Μειμάρογλου, Βάνα Ντατσούλη, Bill Pangburn, Ελένη Πανουκλιά, Βιβή Περυσινάκη, Άντα Πετρανάκη, Belle Shafir, Orit Ben-Shitrit, Δήμητρα Σκανδάλη, Μαριάννα Στραπατσάκη, Λάμπρος Τακλής, Νίκος Τρανός, Τάνια Τσιρίδου, Έφη Φουρίκη, Ζωή Χατζηγιαννάκη) για την εμπιστοσύνη, τον ενθουσιασμό και τη στήριξη τους στο όλο εγχείρημα.

Για το έργο της Διοχάντης, ευχαριστίες στους Στέφανο Μπαρμπαλιά (ηχητικός σχεδιασμός) και Γαβρίλο Μιχάλη (τεχνική υποστήριξη).

Για το έργο της Άντας Πετρανάκη, πολλές ευχαριστίες στον Οργανισμό Σιδηροδρόμων Ελλάδος (ΟΣΕ) και κυρίως στους: Σπυρίδωνα Κ. Πατέρα (Πρόεδρος Δ.Σ. & Διευθύνων Σύμβουλος), Αναστασία Ανωγιάτη (Προϊσταμένη Τμήματος Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων του ΟΣΕ), Ευάγγελο Χριστογιάννη (Διευθυντής Συντήρησης Γραμμής του ΟΣΕ), Δημήτρη Γαβαλά (Διεύθυνση Συντήρησης Γραμμών/ΥΓΚΝΕ/ΤΑ), και Γιώργο Κορατζάνη (Ομαδάρχης Τεχνικών Γραμμής).

Για το έργο της Μαριάννας Στραπατσάκη και της Τάνιας Τσιρίδου, ιδιαίτερες ευχαριστίες στους: Ιωάννη Μαλατάντη, Γιώργο Νικόπουλο, Μάνο Ροβίθη, Γιάννη Τράγαρη και Γιώργο Σπερνοβασίλη.

Ευχαριστίες σε όλους τους εθελοντές.

Πολλά ευχαριστώ στο IKEA (όμιλος Φουρλής) και τον Μαρίνο Αντωνιάδη (Διευθυντής Διακόσμησης και Εσωτερικής Επικοινωνίας).

Ένα τεράστιο ευχαριστώ στο οινοποιείο Κύαθος και τον Κώστα Μανολόπουλο καθώς και την Βίκος Α.Ε.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους: Louise Buttler, Stephen Hodson, Elizabeth Oppenheimer, Melanie Ridgeway και τον Βασίλη Στελιανίδη για την αμέριστη βοήθειά τους.

reality check

text by dr Kostas Prapoglou, curator

imagination is the only weapon in the war against reality

— Lewis Carroll, through the mouth of Cheshire Cat,
Alice in Wonderland, 1865

The psychiatric hospital of Dafni is situated on the axis of the ancient Sacred Way connecting Athens with the town of Eleusis (where the processional ceremony of the Eleusian Mysteries used to take place in antiquity) and opposite the sanctuary of Dafnios Apollo, above which the Byzantine monastery of Dafni was later erected in the 6th century AD.

In an area of high spiritual and mental rebirth since ancient times, the Psychiatric Hospital of Attica in Dafni was built in 1925 as the first State Psychiatric Hospital and has been continuously functioning ever since.

The exhibition takes place in one of the larger –now abandoned– buildings of the hospital grounds. Its focus transcends beyond the objective hypostasis of a psychiatric facility. It gazes further away from ideas of institutional confinement, it overrides mental illness as a medical condition and it surveys the structural constraints and qualities of the mind in relation with space and time.

Spacelessness (having and understanding no borders or limits) is a term that is further investigated in this exhibition. We also explore how consciousness, language and speech stand against gravity and how oftentimes visual landscapes turn into mindscapes and vice versa. Notions of the inside and outside are also being taken into account.

Where is insanity really located? Where do we normally find the real madhouse?

This is not an exhibition about the psychiatric hospital per se; viewers enter the micro-cosmos of an asylum but leave having witnessed what spaceless time and timeless space might mean, filtered through the omnipresence of human consciousness. The hospital is a simple point of embarkation and *reality check* brings to the fore not only the ideological follies of our existence, but also unpacks and unfolds its meaning layer after layer.

The research for this exhibition began several months before covid-19 became a fundamental part of our lives and the world started experiencing severe lockdowns. The paradoxical synchronisation and timing of the current pandemic situation with the conceptual framework of the show, became an additional vital element in the creative praxis of all participating artists because –amongst other things– they all experienced their own personal restraint and experienced what the inside and the outside could possibly mean on an interpersonal, social, and universal level. Perhaps, for the first time, everyone on this planet went through the very same situation at the same time (a kind of a collective isolation), thus registering a new common intercultural reference. The exhibition concept, consequently, reverberates the oddity of life through the manifestations of our real –unpredictable– and mutual everyday life.

*time and space are modes by which
we think and not conditions in which we live*
— Albert Einstein

Thirty-four artists have been invited to participate with site-specific and context-responsive works embracing the diversity of their visual (or non-visual) vocabulary through installations, video, soundscapes, sculpture, photography and performance. Each artist is allocated a separate room and viewers are free to navigate themselves within the building, explore and discover their works.

Each artist unveils their own perception of reality employing the medium they have been practicing on or started experimenting utilising new materials with which they felt a new connection, and adapted to particular components dictated by the environment of our building.

While the works are deeply esoteric as well as personal, they simultaneously touch upon issues we all deal with or usually feel awkward to share in the open. There is a fine line separating sanity from insanity and this is a paramount parameter that all artists attempt to convey here.

Reality check is a story that features an array of protagonists; time, space and human existence. All three dictate the visual lexicon of the works on view, shaping up convoluted narratives and allowing us to develop our own individual awareness

of actuality. These works play a manifold role on a par with our protagonists, merely driven by our impulses, emotions and cognitive attitudinal shifts. There is not a set script and, maybe, this text should not exist at all; everything should really be open to free observation and interpretation by everybody.

time is a measure or an idea, it does not exist.

— Antiphon of Rhamnus (470-410 B.C.),
Athenian orator and statesman

All installations on display are robust mindfields and multi-layered constructs.

Eozen Agopian's domain is an amalgamation of materials that have undergone a long course of physical effort incorporating reaping, cracking, tearing and cutting. *Broken into pieces/piece together* (2009-2021) is a visual panorama encapsulating the praxes of connection and disconnection, construction and deconstruction. The vigorous metaphors escaping from every inch of her fabrics and threads are a tribute to the omnipresent negotiations of life and the condition of unabating flux.

The environment of **Lydia Andrioti** brings a different perspective into everything that we know of. *In between the day without yesterday and the day after tomorrow* (2021), concentrates elements of our planet and the universe it belongs to within the restraints of a room. Earth from the countryside, sprouted plant seeds and free moving insects co-exist harmoniously with a curious sculpture in the heart of her space. Blowing up the scale of one of her platonic solids, the artist cognises a powerful unity with a metaphysical realm and primordial intelligence. Facets of spirituality and self-awareness dominate here, in tandem with the higher meaning of reconnection, re-awakening and ubiquitous wisdom. In unremitting dialogue with the universe, Andrioti's work is a conceptual investigation of 'who we are' en masse.

The yard (2021) by **Katerina Apostolidou** echoes through the voices of two individuals, closely related to the former Psychiatric Hospital of Corfu for female patients, bygone conditions of institutionalisation. The scrupulously orchestrated sound material disorients the viewer and generates an obscure ambiance that is also complimented by the visual components of the two reciprocating video channels. Troubling spatial discontinuities on a par with human utopianism, challenge ideas of normality and abnormality, simultaneously suggesting methods of healing and catharsis that lead towards a state of discharge and deinstitutionalisation.

The Garden of Maladies (2021), is **Zeina Barakeh's** interpretation on aspects of the anthropocene and the tropes we have been experiencing disease and global

pandemics. Her animation references covid-19 and all subsequent issues related to biowarfare, biosecurity and the channels through which we come up against trauma and the ways we can finally achieve safety and salvation. Redolent of Hieronymus Bosch's surrealism, Barakeh's animation was created as an odyssey of contemplation encouraging us to rethink about the reality we live in and reconsider our world, society and environment.

The film *In Absentia* (2000) by **Brothers Quay** is a perpetual journey into the subconscious, propelling our attention towards the multi-faceted planes of consciousness and the fine line between the real and the imaginary. Immersed in a parallel universe, the film's female character echoes a constantly changing totality, fabricating a surreal domain we are all invited to unite with. Tricking the eye with visual discontinuities, the artists indulge us in a trove of nostalgia, loss and an estranging unveiling of the intellect.

In *Juste le temps* (1983) by **Robert Cahen**, an unidentified emotional rhythm permeates timeless space, voiding an endemic sense of undefined anxiety, which unsuspectingly converts into a dreamy realm. Through this film, the artist conjures the quality of the fragility of the moment, which intertwines with the bleak ruins of the self. It recontextualises the viewer's sense of space and size and forming a deep interpersonal connection.

Emerging through its sheer minimalism, *BORDERLINE DO NOT CROSS* (2021) by **Lydia Dambassina**, is both a prayer and a directive; an appeal for regeneration. Bearing dominant auto-biographical references that recall the artist's studies in psychiatric epidemiology, her installation is an interpersonal statement of weight-lifting and liberation. The printed phrase on the floor tape is a reminder to keep away from the right to be, while the blowing curtain of the wide-open balcony door signifies the path towards unrestricted release and freedom. Focusing on our collective unconsciousness, Dambassina proposes a spatial externalisation as a therapeutic method to unchain our mind from all inequalities and disparities.

With her installation, **Diohandi** brings a transformative experience to the viewer. Expanding on themes involving visual limitations, *DAFNI 2021* (2021) is an elegy to the navigational uncertainties of the subconscious. After having studied thoroughly the architecture of the building and its integral spatial elements, the artist devises a psychogenic quest towards the depths of the unknown. Following a route through the long corridor, we are distracted by the abstract soundscape that exceeds us. And although it is unclear whether these are the voices of the past, present or future, the emerging transcendental sphere leads us towards a ghostly pathway that channels the desire to endure and carry on being.

Anaktoron (2021) by **Angie Drakopoulos** epitomises the ceaseless human need to exist, especially in times of hardship. The visual references of the video and prints on show confine a locus of an inner sanctum. Evocative of Carl Jung's

interpretation of the serpent as the ancestral symbol of healing and hidden libido, the artist creates an environment where nature has its own adjuvant purpose. The interconnectedness of inner architectural spaces with the outer natural world effectuates our utmost covet to repair and reclaim our life.

Whirling into light – an homage to Vico Nahmias (2021) by **Efi Fouriki and Lambros Taklis** conveys an attempt to reevaluate the limits of our existence. The employment of sound, motion, water, light and darkness signifies our understanding of timelessness and atemporality emerging through an immersive situation. This is where the present inevitably turns into a subjective value in connection with neural mechanisms of time perception. Inspired by the meditational practices, mindfulness techniques and inward dimension of Sufism, the two artists unlock the condition of self-captivity and create a new substitutional reality of a placeless place.

The photographic installation *Exercises in Speaking Out, vol. 3 (Flowers)* (2021) by **Aikaterini Gegisian**, is a journey through the artist's vast archive of 90s Greek magazines aiming at questioning the aesthetisation of experience as a form of a conscious or subconscious narrative. Unbound by instructions and directives, the viewer dives into a visual adventure, where colours and their chemical reactions dictate the ways we see them and therefore the way we comprehend and reimagine reality through emotion, cognition and logic.

A fragmented glacier in my room observing a still life – 'homage to climate change' (2021) by **Yorgos Giotsas** registers the phenomenon of climate change as a point of embarkation reacting to esoteric crisis and transition. Escaping from the subjective meaning of time and space, the artist generates a new domain, where iceberg fragments are seen as a simulation of a natural event strangely taking place within a controlled environment. Also containing pieces of still life, his habitat implies the diverse states of mind, where paranoia and sanity usually co-exist. This is the artist's refuge, an examination chamber where certain 'weather' conditions are being scrutinised and parallelised with our perplexing cosmos, uttering textures of pseudo humanism and entropy.

The title of **Irini Gonou's** installation borrows a verse from *The Tawasin*, a poem by Mansur Al-Hallaj, a 10th century Persian poet, mystic and teacher of Sufism. *Illusion with you has no illusion* (2021) explores the timeless metamorphosis of the self, the annihilation of the ego and the dialectics of spiritual freedom. Imbued with an abundant lyricism as well as unfeigned romanticism, the artist's works pronounce the intensified inwardness and the ethereal hypostasis of the human energy and aura.

In full bloom (2021), a video by **Zoe Hatziyannaki** reacts to those remnants on the building's wall surfaces that once used to bring to the previous inhabitants an artificial sense of outside inside. Stickers of flowers, birds and insects come back

to life and become part of a new reality blurring the boundaries between fact and the imaginary, the real and virtual. Incorporating a dash of impossibility in her narrative, the artist denotes the healing effects of nature on the human psyche and the potency to recalibrate from self-conflict to self-healing.

Reciprocal Synchrony (2021) by **Daniel Hill** is the perfect device to reveal the ability of natural world to reset itself, involving in this process every single part of it, including humans. Through a soundscape of cicadas, which entails fluctuations of specific oscillations and rhythmic patterns that are, bizarrely, within the range of the human heartbeat as well as our brainwaves, the artist engenders a remarkable sonic experience. The sporadic synchronisation of all cicadas is employed as a metaphor for symbiosis pointing at the wider picture of alignment, unification and agreement between the natural and the human worlds.

Vessel (2021) by **Marion Inglessi** features a constellation of ambiguous objects, an archive of unknown artefacts. Taking into account the ample ancient past of the hospital area and juxtaposing it against its current status, where the Sacred Way has been turned into a busy avenue with heavy traffic, the artist converts these two moments of time into hybrid specimens of an undefined civilisation. Carriers of memory and untold dreams, her entities are puzzling vessels of displacement; an equivocal interpretation of the erosion of memory and identity.

Elina Ioannou's *Aestivation (Composition with Stone Skins, Swimming Fin and Column)* (2021), is a cabinet of curiosities containing a bricolage of handmade fossilised-looking objects. Resembling organisms in a peculiar state of hibernation and co-existing with remnants of an unidentified moment in time, the installation is an unorthodox scene in limbo. Suspending the meaning of time with her debris that seem to defy gravitational laws, the artist mediates her conception of timeless existence under the lens of an unending search for optimal balance.

Vassilis Karouk with his installation *Tamarack* (2021) expands on themes involving the role and the evolution of consciousness and cognition, and the ways we are programmed to integrate multiple pieces of quotidian data across space and time. Activated by unconscious stimuli, such functions may be initiated automatically whereas at the same time they can all be the result of a controlled socio-political and cultural infrastructure. Imbued with a caustic approach, the artist reminds us of the boundless and utopian traits of consciousness ruptured by chaotic transfigurations, and prompts us to re-examine and re-discover it afresh.

Renee Magnanti with *Crossroads* (2021) speaks about the intertemporal importance of art throughout the centuries and the multifaceted ways this has been the conduit of expression. Focusing on the role of women as creators

utilising multitudinous mediums, the artist addresses emotion and diverse cultural identity as they are both expressed through the idea of opposites and connectivity, enhancing the ever-lasting contribution to society within a context of spaceless time.

Despina Meimaroglou's *Terrestrial limitations* (2021) articulates the artist's self-containment experience within the boundaries of her own home. Inspired by Marcel Duchamp's *Étant donnés*, Meimaroglou creates a room within a room caging herself and disorientating the viewer while, at the same time, making a sarcastic remark over tourist operators' holiday banners. Allowing visual access onto a single further opening through a hole on a wall, we suddenly see a distorted image of the artist herself at a distance, playing hide and seek with us. With light and its reflections at constant play and in dialogue with layers of shadow and darkness, the installation accentuates our constant battle with time and our unpredictable relationship with it.

When I love you... (2021) by **Vana Ntatsouli**, surfaces as a convoluted construct of the unconscious. The enigmatic and otherworldly beauty of her installation expatriates viewers into a dreamlike territory, which lies on the crossroads of realism and the unnatural, establishing a concealed sub-universe. The illusive water feature –an extravagant fountain of life bursting of colour– stands as a beacon of hope and optimism, evoking a multifactorial emotional fluidity that elucidates the disparate elasticity of time. Viewers are welcome to stay here and engage in an elevating crossing towards new fields of knowledge and consciousness.

A river apart (2021) by **Bill Pangburn** traverses across notions of physical materiality and visual materialisation encompassing a synthesis of dislocated time and space. The characteristics of a disembodied environment are reverberated by emphasising on the noetic flow that pervades the trajectory of heterogeneous and divergent mindscapes and the elusive quality of memory.

Influenced by the works of philosopher Henri Bergson, **Eleni Panouklia** initiates a methodology of archiving mnemonic traces, reflecting the apperception of the space that surrounds us and its impact on the psyche. Departing from snippets of nutriment such as seeds and fruit stone, *Archiving attempts or the first melon I stole* (2021), is an endeavour to explore and absorb the outside world by recording and cataloguing recurring habitual tendencies in order to search further and decode oneself. For the artist, life is a continuous and uninterrupted creative impulse that projects itself into the infinite and the subjective experience of time.

Vivi Perysinaki's *I come anew* (2021) reminisces the allegorical mechanism of rebirth. Her cocoon-like formations resemble stages beyond our mortal desperation and become advanced self-portraits of life. They are incubators of a metamorphosed interiority, narrating a sublime cycle of the self as an interminable

evolving entity. In a world increasingly divorced from our physical landscape, the installation alludes to an alternative stratum of being, where the human body may be controlled as a time-ship and converted into a new upgraded force.

Ada Petranaki's *Open Line* (2021) transpires as a monumental manifestation of the journey of the soul and the hauntological textures (according to Jacques Derrida) of displacement whether this expands unlimitedly and unconditionally on a corporeal as well as a noetic sphere. The installation proposes an exodus towards the infinite as soon as viewers enter the exhibition world. It transmits an uncanny sense of utopianism and a post-vision of nowness through the confluence of time-dilation and inner crossing.

Echoes of Transformation (2021) by **Belle Shafir** envisions multiple layers of corporeality resounding the labyrinthine course of transformation. Her installation with horsehair (a distant yet sturdy memory from her childhood years) in line with the performative character of her work, survey and illustrate the idea of transfiguration through a deep process of re-embodiment of the human body. For Shafir, a new life with its spiritual development is always applied as a metaphor of who we really are and what we could potentially become.

Ward of the Feral Horses (2014-17) by **Orit Ben-Shitrit**, enfolds a meditation on movement and madness, which are deciphered as the conduit of force of passion and the politics of being. Receiving her inspiration from philosopher Noah Parker-Sharpsteen, the artist creates a diverse situation, where surrealism and the occult are basic ingredients unfolding a mental exercise to affirm the borderless traits of sanity and insanity. Shitrit's protagonist is a cyborg undergoing a schizophrenic upheaval. Unable to communicate with his pre-oedipal being, his mind cracks and unleashes an outlandish carnivalesque dance troupe –Jinn– who appear from his room's furnishings. Aspects of gender, sexuality and race are constantly emerging and, like an ancient Greek play, we become the witness of the emancipation and disenfranchising of the human pneuma.

Dimitra Skandali's *small dazzled nothings* (2021) (a title borrowed by a verse of Greek poet Tassos Livaditis), is a multi-dimensional field of myriads of dry flowers and plant parts, all painstakingly woven together, creating a new lyrical landscape. Expanding over the vertical and horizontal interior surfaces of the space, the installation enacts as a new organism progressively invading the remnants of a previous life-form. It vocalises the momentary fragility and perishability of our presence on a par with that of nature's as devastated wildfires in Greece and other parts of the planet have recently proven, while it contemporaneously symbolises the eternal and indestructible interconnectivity between natural environment and ourselves.

The video installation by **Marianne Strapatsakis** and **Tania Tsiridou** embraces the innate tendency to seek affiliations with our surrounding living systems and

other forms of life. Its title, *Fragile Wondering* (2021) resonates with our urge to reconnect with nature and succeed in re-establishing an equilibrium. Engaging advanced technological methods, the interactive video installation becomes unique with every viewer as it traces, reacts and responds to different movements within the room. Recontextualising the sense of size and space, and spawning a sense of biophilia¹, the work attempts to negate contemporary cacotopias and reset our senses with a polymorphous choreography of nature itself.

Borrowed by a poem of Emily Dickinson, **Nikos Tranos'** installation title *Hope is the thing with feathers That perches in the soul* (2021), comprises an accumulation of human-like figures. Malformed, misshapen, deformed and distorted, the grotesque looking beings are representations of our mortal life. Portraying our vices and our ethical dilemmas, Tranos confesses his fears and anxieties on the future of humanity. Traversing across visions of evolution, sexuality, gender fluidity and the battle of the subconscious, the work poses questions about the world and our relation to it under the prism of post-humanism and the frailty of the void. The artist's poignant figures become a tool for viewing and experiencing futurity casting upon the present we think we live in.

Badtime stories (2021) by **Marios Voutsinas** divulges to the greatest extent our relationship with time, and how oftentimes this can be an utterly subjective situation. Distilled with a dry sense of humour, the installation is a conglomeration of uncountable wrist watches, meticulously woven into the metallic mesh of a bed mattress, all showing a different time. While we are challenged by the profound number of the collected items, we concurrently sense the awkwardness of timelessness, especially when we experience it during our sleep, where time, space and other subsequent impediments are expanded and annulled.

Eleni Zouni's *Inner Source* (2021) is a tide of feelings and ardour, confronting us with countless symbolical and allegorical glyphs and scripture fragments that escape from her suspended limpid surfaces, and bursting onto the walls of her room. Viewers are allowed to step inside and delve into a different world –the artist's own–, where meditation, spirituality, mysticism and mental (dis)orientation collide together. Zouni's work is energised by the pervasive tension between bodily sensibility, spiritual well-being and detox of the mind.

The true value of a human being can be found in the degree to which he has attained liberation from the self.

— Albert Einstein

1. *biophilia* is a term coined by Harvard naturalist, biologist and writer Dr Edward O. Wilson suggesting that humans possess an innate tendency to seek connections with nature and other forms of life.

reality check

κείμενο δρ Κώστας Πράπογλου, επιμελητής

*Η φαντασία είναι το μοναδικό όπλο στον πόλεμο
ενάντια στην πραγματικότητα*

— Lewis Carroll, δια στόματος γάτου Cheshire,
Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, 1865

Το ψυχιατρικό νοσοκομείο του Δαφνίου τοποθετείται στον άξονα της αρχαίας Ιεράς Οδού που ενώνει την Αθήνα με την Ελευσίνα (το δρόμο αυτό διέσχιζε η τελετουργική πομπή των Ελευσίνιων Μυστηρίων κατά την αρχαιότητα) και ακριβώς απέναντι από το ιερό του Δάφνιου Απόλλωνα πάνω στο οποίο οικοδομήθηκε τον 6ο αιώνα μ.Χ. η βυζαντινή Μονή Δαφνίου.

Σε αυτόν τον τόπο ύψιστης πνευματικότητας και νοητικής αναγέννησης κατά τα αρχαία χρόνια, το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής στο Δαφνί χτίστηκε το 1925 ως το πρώτο κρατικό ψυχιατρικό νοσοκομείο και λειτουργεί αδιάκοπα μέχρι σήμερα.

Η έκθεση λαμβάνει χώρα σε ένα από τα μεγαλύτερα –σήμερα εγκαταλελειμμένα– κτίρια της περιοχής του νοσοκομείου και εστιάζει πέρα από την αντικειμενική υπόσταση μιας δομής ψυχιατρείου. Στρέφει το βλέμμα μας μακριά από νοήματα θεσμικού εγκλεισμού, αναιρεί και παρακάμπτει τη διανοητική διαταραχή ως ιατρική πάθηση και ερευνά τους δομικούς περιορισμούς και τα χαρακτηριστικά του νου σε σχέση με τον χώρο και τον χρόνο.

Η ατοπικότητα (το να μην αντιλαμβάνεται κανείς σύνορα και όρια) είναι ένας όρος που διερευνάται περαιτέρω σε αυτήν την έκθεση. Επίσης, εξετάζουμε πώς η συνείδηση, η γλώσσα και ο λόγος αντιστέκονται στη βαρύτητα και πώς, αρκετά συχνά, πραγματικά οπτικά τοπία μετατρέπονται σε νοητικά πεδία και αντίστροφα. Νοήματα του μέσα και του έξω λαμβάνονται επίσης υπόψη.

Πού βρίσκεται η τρέλα στα αλήθεια; Πού συνήθως εντοπίζουμε το πραγματικό φρενοκομείο;

Αυτή δεν είναι μία έκθεση για το ψυχιατρείο per se. Οι θεατές εισέρχονται στον μικρόκοσμο ενός ασύλου αλλά φεύγουν έχοντας γίνει μάρτυρες του τι θα μπορούσε να σημαίνει άτοπος χρόνος και άχρονος τόπος, υπό το φίλτρο της πανταχού παρούσας ανθρώπινης συνείδησης. Το νοσοκομείο αποτελεί πλέον ένα απλό σημείο εκκίνησης και η έκθεση *reality check* φέρνει στο προσκήνιο όχι μόνο τους ιδεολογικούς παραλογισμούς της ύπαρξής μας αλλά επίσης ξετυλίγει και αναλύει τη σημασία της διαδοχικά, στρώμα-στρώμα.

Η έρευνα της έκθεσης άρχισε να πραγματοποιείται αρκετούς μήνες πριν ο covid-19 γίνει μέρος της ζωής μας και προτού ο πλανήτης ξεκινήσει να βιώνει σκληρά lockdowns. Ο παράδοξος συγχρονισμός και η συγκυρία της τρέχουσας συνθήκης της πανδημίας με το παρόν εννοιολογικό πλαίσιο, αποτέλεσαν ένα επιπλέον ζωτικό στοιχείο στη δημιουργική πράξη όλων των συμμετεχόντων καλλιτεχνών καθότι –μεταξύ άλλων– βίωσαν όλοι ανεξαιρέτως τον δικό τους προσωπικό εγκλεισμό και διαχειρίστηκαν το τι μπορεί να σημαίνει για τον καθένα το μέσα και το έξω σε προσωπικό, διαπροσωπικό, κοινωνικό, και παγκόσμιο επίπεδο. Ίσως για πρώτη φορά, όλοι σε αυτόν τον πλανήτη έζησαν την ίδια συνθήκη ταυτόχρονα (μια συλλογική απομόνωση), αποκτώντας έτσι μια νέα διαπολιτισμική κοινή αναφορά. Το εννοιολογικό πλαίσιο της έκθεσης λοιπόν αντηχεί την παραδοξότητα της ζωής μέσα από τις εκφάνσεις της πραγματικής –απρόβλεπτης πλέον– και κοινής καθημερινότητάς μας.

Τριάντα τέσσερις καλλιτέχνες έχουν κληθεί να συμμετάσχουν με έργα που ανταποκρίνονται στον χώρο (site-specific) και στον εννοιολογικό άξονα της έκθεσης (context-responsive) δημιουργώντας με το ποικιλόμορφο οπτικό (ή μη) λεξιλόγιό τους εγκαταστάσεις, βίντεο, γλυπτά, ηχοτοπία, φωτογραφία και επιτελεστικές δράσεις (performances). Ένας ξεχωριστός χώρος αναλογεί σε κάθε καλλιτέχνη και οι θεατές είναι ελεύθεροι να περιηγηθούν μέσα στο κτίριο, να ερευνήσουν και να ανακαλύψουν τα έργα τους.

Κάθε καλλιτέχνης αποκαλύπτει τη δική του αντίληψη για την πραγματικότητα χρησιμοποιώντας το μέσο με το οποίο συνήθως δουλεύει ή άρχισε να πειραματίζεται, στρατολογώντας νέα υλικά με τα οποία αισθάνθηκε μια νέα σύνδεση προσαρμόζοντας τα σε συγκεκριμένα στοιχεία που υπαγορεύονται από το περιβάλλον του κτιρίου μας.

Ενώ τα έργα είναι βαθιά εσωτερικά καθώς και προσωπικά, ταυτόχρονα αγγίζουν θέματα που όλοι αντιμετωπίζουμε ή συνήθως αισθανόμαστε άβολα να μοιραστούμε ανοιχτά. Υπάρχει μια λεπτή γραμμή που διαχωρίζει τη λογική από την παραφροσύνη και αυτή είναι μια υψίστης σημασίας παράμετρος την οποία όλοι οι καλλιτέχνες προσπαθούν εδώ να διαχειριστούν.

Η έκθεση *reality check* είναι μια ιστορία που περιλαμβάνει μια σειρά από πρωταγωνιστές, τον χρόνο, τον χώρο και την ανθρώπινη ύπαρξη. Και οι τρεις ορίζουν το οπτικό λεξικό των έργων, διαμορφώνοντας περίπλοκες αφηγήσεις και επιτρέποντάς

μας να αναπτύξουμε τη δική μας ατομική επίγνωση της πραγματικότητας. Αυτά τα έργα παίζουν έναν πολλαπλό ρόλο στο ίδιο επίπεδο με τους πρωταγωνιστές μας, αμιγώς καθοδηγούμενοι από τις παρορμήσεις, τα συναισθήματα και τις γνωστικές συμπεριφορικές μετατοπίσεις. Δεν υπάρχει προκαθορισμένο σενάριο και, ίσως, αυτό το κείμενο δεν έπρεπε καν να υπάρχει. Στην πραγματικότητα όλα θα πρέπει να είναι ανοιχτά για ελεύθερη παρατήρηση και ερμηνεία από όλους.

νόημα ή μέτρον τόν χρόνον, ούχ υπόστασιν
(ο χρόνος είναι επινόηση ή τρόπος μέτρησης,
και δεν υπάρχει πραγματικά)

— Αντιφών ο Ραμνούσιος (470-410 π.Χ.), Αθηναίος πολιτικός

Όλες οι εγκαταστάσεις τις έκθεσης είναι ισχυρά νοητικά πεδία και πολυεπίπεδα δομικά στοιχεία.

Ο τόπος της **Εοξέν Αγκοπιάν** είναι ένα αμάλγαμα υλικών που έχουν υποστεί μία μακρά πορεία σωματικής προσπάθειας η οποία περιλαμβάνει την συλλογή, το σπάσιμο, το σχίσιμο και την κοπή. Η εγκατάσταση *Broken into pieces/piece together* (2009-2021) είναι ένα οπτικό πανόραμα που συμπυκνώνει πράξεις σύνδεσης και αποσύνδεσης, κατασκευής και αποδόμησης. Οι σθεναρές μεταφορές που δραπετεύουν από κάθε σπιθαμή των υφασμάτων και των νημάτων της είναι ένας φόρος τιμής στις πανταχού διαπραγματεύσεις της ζωής και στην κατάσταση της αδιάπτωτης ροής.

Το περιβάλλον της **Λυδίας Ανδριώτη** φέρνει μια διαφορετική προοπτική σε όλα όσα γνωρίζουμε. Το *In between the day without yesterday and the day after tomorrow* (2021), συγκεντρώνει στοιχεία του πλανήτη μας και του σύμπαντος στο οποίο αυτός ανήκει εντός των περιορισμών ενός δωματίου. Χώμα από την ύπαιθρο, σπόροι που βλασταίνουν και έντομα, συνυπάρχουν αρμονικά με ένα απόκοσμο γλυπτό στην καρδιά του χώρου. Αυξάνοντας την κλίμακα ενός από τα πλατωνικά στερεά της, η καλλιτέχνη υπογραμμίζει την ύπαρξη μιας ισχυρής ενότητας με τη μεταφυσική σφαίρα και την αρχέγονη νοημοσύνη. Πτυχές πνευματικότητας και αυτογνωσίας κυριαρχούν εδώ, σε συνδυασμό με την ανώτερη έννοια της επανασύνδεσης, της αφύπνισης και της πανταχού παρούσας σοφίας. Σε έναν αέναο διάλογο με το σύμπαν, το έργο της Ανδριώτη εισάγει μια εννοιολογική έρευνα για το «ποιοί είμαστε» στην ολότητά μας.

Η αυλή (2021) της **Κατερίνας Αποστολίδου** αντηχεί μέσα από τις φωνές δύο ατόμων, στενά συνδεδεμένων με το πρώην Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Κέρκυρας θηλέων ασθενών, παρελθοντικές συνθήκες ιδρυματοποίησης. Το σχολαστικά ενορχηστρωμένο ηχητικό υλικό αποπροσανατολίζει τον θεατή και συνθέτει μια σκοτεινή ατμόσφαιρα που επίσης συμπληρώνεται από τα οπτικά στοιχεία των δύο αλληλο-

επιδρώντων βιντεοπροβολών. Διαταραγμένες χωρικές ασυνέχειες σε παραλληλία με τον ανθρώπινο ουτοπισμό, αμφισβητούν ιδέες κανονικότητας και ανωμαλίας, προτείνοντας ταυτόχρονα μεθόδους επούλωσης και κάθαρσης που οδηγούν σε μία κατάσταση απελευθέρωσης και αποϊδρυματοποίησης.

Το βίντεο *The Garden of Maladies* (2021) αποτελεί μία ερμηνεία της **Zeina Barakeh** σχετικά με πτυχές του ανθρωπόκαινου¹ και τους τρόπους με τους οποίους βιώνουμε ασθένειες και παγκόσμιες πανδημίες. Η κινούμενη εικόνα της (animation) αναφέρεται στον covid-19 και σε όλα τα συσχετιζόμενα ζητήματα που συνδέονται με τον βιολογικό πόλεμο (biowarfare), τη βιοασφάλεια (biosecurity) και τα κανάλια μέσω των οποίων ερχόμαστε αντιμέτωποι με το τραύμα και τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε επιτέλους να επιτύχουμε ασφάλεια και σωτηρία. Θυμίζοντάς μας τον σουρεαλισμό του Ιερώνυμου Μπος, το animation της Barakeh δημιουργήθηκε ως μία οδύσσεια περισυλλογής που μας ενθαρρύνει να ξανασκεφτούμε την πραγματικότητα στην οποία ζούμε και να επανεξετάσουμε τον κόσμο, την κοινωνία και το περιβάλλον μας.

Το έργο *Badtime stories* (2021) του **Μάριου Βουτσινά** αποκαλύπτει στο μέγιστο βαθμό τη σχέση μας με το χρόνο και πόσο συχνά αυτή μπορεί να είναι μια εντελώς υποκειμενική κατάσταση. Εμποτισμένη με φλεγματικό χιούμορ, η εγκατάσταση είναι μια συσσωρευση αμέτρητων ρολογιών χειρός, σχολαστικά υφασμένα στο μεταλλικό πλέγμα ενός στρώματος κρεβατιού, δείχνοντας όλα διαφορετική ώρα. Και ενώ μας προκαλεί ο ασύλληπτος αριθμός των συλλεχθέντων αντικειμένων, διαισθανόμαστε ταυτόχρονα την αμχανία της αχρονικότητας, ειδικά όταν την βιώνουμε κατά τη διάρκεια του ύπνου μας, όπου ο χρόνος, ο χώρος και άλλα επακόλουθα εμπόδια διαστέλλονται και εκμηδενίζονται.

Το μικρού μήκους φιλμ *In Absentia* (2000) των **Brothers Quay** είναι ένα αέναο ταξίδι στο υποσυνείδητο, ωθώντας την προσοχή μας προς τα πολυδιάστατα επίπεδα συνείδησης και τη λεπτή γραμμή μεταξύ του πραγματικού και του φανταστικού. Βυθισμένη σε ένα παράλληλο σύμπαν, ο γυναικείος χαρακτήρας της ταινίας απηχεί μια διαρκώς μεταβαλλόμενη ολότητα, κατασκευάζοντας ένα σουρεαλιστικό περιβάλλον στο οποίο καλούμαστε όλοι να γίνουμε μέρος και κοινωνοί του. Ξεγελώνοντας το μάτι με οπτικές ασυνέχειες, οι καλλιτέχνες, μας καταφέρνουν να υποκύπτουμε σε μια συνθήκη νοσταλγίας, απώλειας και αποξενωτικής αποκάλυψης της νοημοσύνης.

Στο *Juste le temps* (1983) του **Robert Cahen**, ένας άγνωστος συναισθηματικός ρυθμός διαπερνά τον άχρονο χώρο, ακυρώνοντας μια ενδημική αίσθηση απροσδιόριστης ανησυχίας, η οποία ανυποψίαστα μετατρέπεται σε μια ονειρική κατάσταση. Μέσα από αυτό το φιλμ, ο καλλιτέχνης ανακαλεί την ποιότητα της ευθραυστότητας

1. Η ανθρωπόκαινος εποχή (ή ανθρωπόκαινο) είναι μια προτεινόμενη γεωλογική εποχή που χρονολογείται από την έναρξη σημαντικών ανθρώπινων επιπτώσεων στη γεωλογία και τα οικοσυστήματα της Γης, συμπεριλαμβανομένων, ενδεικτικά, της ανθρωπογενούς κλιματικής αλλαγής.

της στιγμής, η οποία είναι αλληλένδετη με τα ερείπια του εαυτού. Επαναπροσδιορίζει την αίσθηση που έχει ο θεατής για τον χώρο και το μέγεθός του και ανασυγκροτεί μια βαθιά διαπροσωπική σύνδεση.

Η φωτογραφική εγκατάσταση *Exercises in Speaking Out, vol. 3 (Flowers)* (2021) της **Αικατερίνης Γεγνοιάν** είναι ένα ταξίδι μέσα από το τεράστιο αρχείο της των ελληνικών περιοδικών της δεκαετίας του '90 με σκοπό την αμφισβήτηση της τάσης για αισθητικοποίηση της εμπειρίας ως μορφή συνειδητής ή υποσυνείδητης αφήγησης. Χωρίς κανόνες και οδηγίες, ο θεατής κάνει βουτιά σε μια οπτική περιπέτεια, όπου τα χρώματα και οι χημικές αντιδράσεις τους υπαγορεύουν τους τρόπους που τα βλέπουμε και, ως εκ τούτου, τον τρόπο που κατανοούμε και επαναπροσδιορίζουμε την πραγματικότητα μέσα από το συναίσθημα, τις γνωστικές λειτουργίες και τη λογική.

Η εγκατάσταση με τίτλο *Ένα σπασμένο παγόβουνο στο δωμάτιό μου παρατηρεί μια νεκρή φύση – «φόρος τιμής στην κλιματική αλλαγή»* (2021) του **Γιώργου Γιώτσα** καταγράφει το φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής ως σημείο εκκίνησης που αντιδρά στην εσωτερική κρίση και μετάβαση. Διαφεύγοντας από την υποκειμενική έννοια του χρόνου και του χώρου, ο καλλιτέχνης δημιουργεί ένα νέο τόπο, όπου τα θραύσματα παγόβουνου θεωρούνται προσομοίωση ενός φυσικού γεγονότος που παραδόξως λαμβάνει χώρα σε ελεγχόμενο περιβάλλον. Περιέχοντας παράλληλα δείγματα νεκρής φύσης, ο βιότοπός του υποδηλώνει τις ποικίλες καταστάσεις του νου, όπου η παράνοια και η λογική συνήθως συνυπάρχουν. Αυτό είναι το καταφύγιο του καλλιτέχνη, ένας εξεταστικός θάλαμος όπου ορισμένες «καιρικές» συνθήκες εξετάζονται διεξοδικά και παραλληλίζονται με το περίεργο σύμπαν μας, μιλώντας για εκφάνσεις ψευδο-ανθρωπισμού και εντροπίας².

Ο τίτλος της εγκατάστασης της **Ειρήνης Γκόνου** δανείζεται ένα στίχο από το *Tawasin*, ένα ποίημα του Mansur Al-Hallaj, Πέρση ποιητή του 10ου αιώνα, μυστικιστή και δασκάλου του Σουφισμού. Η εγκατάσταση *Illusion with you has no illusion* (2021), διερευνά τη διαχρονική μεταμόρφωση του εαυτού, την εξουδετέρωση και την ισοπέδωση του εγώ και τη διαλεκτική της πνευματικής ελευθερίας. Εμποτισμένα με αστείρευτο λυρισμό καθώς και πηγαίο ρομαντισμό, τα έργα της καλλιτέχνιδος εκφράζουν τη βαθύτατη εσωστρέφεια και την αιθέρια υπόσταση της ανθρώπινης ενέργειας και αύρας.

Αναδυόμενη μέσω του δικού της πηγαίου μινιμαλισμού, η εγκατάσταση *BORDERLINE DO NOT CROSS* (2021) της **Λυδίας Δαμπασίνα**, ενέχει τόσο μια προσευχή όσο και μία οδηγία, μία έκκληση για αναγέννηση. Με κυρίαρχες αυτοβιογραφικές αναφορές που παραπέμπουν στις σπουδές της εικαστικού στην ψυχιατρική επιδημιολογία, το έργο της είναι μια διαπροσωπική δήλωση άρσης βαρών και απελευθέρωσης. Η τυπωμένη φράση σε επιδαπέδια ταινία είναι μια υπενθύμιση διατήρησης απόστασης από το δικαίωμα «του υπάρχω», ενώ η κουρτίνα της ορθάνοιχτης μπαλκονόπορτας που τη φυσά ο άνεμος προς το εσωτερικό του δωματίου, σηματοδοτεί το μονοπάτι

2. αταξίας και χάους.

προς την απεριόριστη αποδέσμευση και ελευθερία. Εστιάζοντας στο συλλογικό μας ασυνείδητο, η Δαμπασίνα προτείνει μια χωρική έκφραση εξωτερίκευσης ως θεραπευτική μέθοδο για να λυθούν τα δεσμά του μυαλού μας από όλες τις ανισότητες και διαφορές.

Με την site-specific εγκατάστασή της, η **Διοχάντη** διαμορφώνει μια εμπειρία μετουσίωσης για τον θεατή. Κάνοντας σαφή αναφορά σε νοήματα που σχετίζονται με οπτικούς περιορισμούς, το έργο με τίτλο *Δαφνί 2021* (2021), είναι μια ελεγεία στις αβεβαιότητες πλοήγησης και περιήγησης του υποσυνείδητου. Έχοντας μελετήσει διεξοδικά την αρχιτεκτονική και την ακουστική του κτιρίου καθώς και τα επιμέρους αναπόσπαστα στοιχεία του χώρου, η καλλιτέχνις επινοεί μια ψυχογενή αναζήτηση προς τα μύχια του άγνωστου. Ενώ ακολουθούμε μια πορεία μέσα στο μακρύ διάδρομο, η προσοχή μας αποσπάται από το αφαιρετικό ηχοτοπίο που μας υπερβαίνει και μας ξεπερνά. Και παρόλο που δεν είναι σαφές αν αυτές είναι οι φωνές του παρελθόντος, του παρόντος ή του μέλλοντος, η αναδυόμενη αυτή υπερβατική σφαίρα, μας οδηγεί σε ένα απόκοσμο μονοπάτι που εκπέμπει την επιθυμία να αντέξουμε και να συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Το έργο της Διοχάντης ξετυλίγεται μπροστά μας ως μια εννοιολογική χαρτογράφηση της ψυχής, μια τελετουργική αποκάλυψη εξαγνισμού και της κάθαρσης.

Η εγκατάσταση με τίτλο *Ανάκτορον* (2021) από την **Άντζη Δρακόπουλος** αποτελεί την επιτομή της αδιάκοπης ανθρώπινης ανάγκης ύπαρξης, ειδικά σε περιόδους κακουχιών. Οι οπτικές αναφορές του βίντεο και των τυπωμάτων που παρουσιάζονται, εσωκλείουν τον τόπο ενός βαθύτερου άδυτου. Με σαφείς αναφορές στην ερμηνεία του Carl Jung για το ερπετό ως το προγονικό σύμβολο της θεραπείας αλλά και της υποκρυπτόμενης λίμπιντο, η εικαστικός δημιουργεί ένα περιβάλλον όπου η φύση φέρει το δικό της επικουρικό σκοπό. Η διασύνδεση των εσωτερικών αρχιτεκτονικών χώρων με τον εξωτερικό φυσικό κόσμο επηρεάζει την απόλυτη λαχτάρα να αποκαταστήσουμε και να ανακτήσουμε τη ζωή μας.

Η *Εσωτερική Πηγή* (2021) της **Ελένης Ζούνη** είναι ένα κύμα συναισθημάτων και έντασης, φέρνοντάς μας αντιμέτωπους με αμέτρητους συμβολικούς και αλληγορικούς γρίφους και γλωσσικά θραύσματα που δραπετεύουν από τις αιωρούμενες διαφανείς επιφάνειες και εκρήγνυνται στους τοίχους του δωματίου της. Οι θεατές επιτρέπεται να μπουν μέσα και να βρεθούν σε έναν διαφορετικό κόσμο –αυτόν της καλλιτέχνιδος– όπου ο διαλογισμός, η πνευματικότητα, ο μυστικισμός και ο πνευματικός (απο)προσανατολισμός συγκρούονται μεταξύ τους. Το έργο της Ζούνη ενεργοποιείται από τη διάχυτη ένταση μεταξύ σωματικής ευαισθησίας, πνευματικής ευεξίας και αποτοξίνωσης του νου.

Το έργο *Reciprocal Synchrony* (2021) του **Daniel Hill** είναι ο ιδανικός μηχανισμός για να αποκαλύψει την ικανότητα του φυσικού κόσμου να επαναρυθμιστεί, εμπλέκοντας σε αυτήν τη διαδικασία κάθε μέρος του, συμπεριλαμβανομένων και των ανθρώπων. Μέσα από ένα ηχοτοπίο από τζιτζίκια, το οποίο εμπλέκει διακυμάνσεις συγκεκριμένων ταλαντώσεων και ρυθμικών μοτίβων που βρίσκονται, παραδόξως,

μέσα στο φάσμα του ανθρώπινου καρδιακού παλμού καθώς και στα εγκεφαλικά του κύματα, ο καλλιτέχνης κατασκευάζει μια ιδιαίτερη ηχητική εμπειρία. Ο σποραδικός συγχρονισμός όλων των τζιτζικιών χρησιμοποιείται ως μια μεταφορά συμβίωσης που καταδεικνύει την ευρύτερη εικόνα της ευθυγράμμισης, της ενοποίησης και της συμφωνίας μεταξύ του φυσικού και του ανθρώπινου κόσμου.

Η εγκατάσταση με τίτλο *Σκεύος* (2021) της **Μάριον Ιγγλέση** παρουσιάζει έναν αστερισμό από αμφίσημα αντικείμενα, ένα αρχείο άγνωστων τεχνουργημάτων. Λαμβάνοντας υπόψη το πλούσιο αρχαίο παρελθόν του γεωγραφικού τόπου του νοσοκομείου και αντιπαραθέτοντάς τον με την τρέχουσα κατάστασή του, όπου η Ιερά Οδός έχει πλέον μετατραπεί σε μια πολυσύχναστη λεωφόρο, η εικαστικός μετατρέπει αυτές τις δύο χρονικές στιγμές σε υβριδικά δείγματα ενός απροσδιόριστου πολιτισμού. Φορείς μνήμης και ανείπωτων ονείρων, οι οντότητές της είναι αιγιματικά δοχεία μετατόπισης, μια αμφίσημη και διφορούμενη ερμηνεία της διάβρωσης της μνήμης και της ταυτότητας.

Το έργο *Aestivation (Composition with Stone Skins, Swimming Fin and Column)* (2021) της **Ελίνας Ιωάννου** είναι ένα cabinet of curiosities³ που περιέχει ένα συνονθύλευμα χειροποίητων αντικειμένων που μοιάζουν με απολιθώματα. Παρόμοια με οργανισμούς της φύσης σε μια ιδιόμορφη κατάσταση αδρανοποίησης ή νάρκης που συνυπάρχουν με κατάλοιπα μιας απροσδιόριστης στιγμής στον χρόνο, η εγκατάσταση είναι μια ανορθόδοξη σκηνή εν αναμονή στο κενό. Αναστέλλοντας το νόημα του χρόνου με συντρίμια που φαίνεται να ψηφούν τους νόμους της βαρύτητας, η καλλιτέχνις εκφράζει τη σύλληψη της διαχρονικής ύπαρξης υπό το πρίσμα μιας ατέρμονης αναζήτησης για βέλτιστη ισορροπία.

Ο **Βασίλης Καρούκ** με την εγκατάσταση *Tamarack* (2021), επεκτείνεται πάνω σε θέματα που αφορούν το ρόλο και την εξέλιξη της συνείδησης και της γνωστικής λειτουργίας, καθώς και τους τρόπους με τους οποίους είμαστε προγραμματισμένοι να ενσωματώσουμε πολλαπλά κομμάτια καθημερινών δεδομένων στον χώρο και τον χρόνο. Έχοντας ενεργοποιηθεί από ασυνείδητα ερεθίσματα, τέτοιες λειτουργίες μπορούν να πυροδοτηθούν αυτόματα, ενώ ταυτόχρονα μπορούν όλες να είναι αποτέλεσμα μιας ελεγχόμενης κοινωνικοπολιτικής και πολιτιστικής υποδομής. Υιοθετώντας μια καυστική προσέγγιση, ο καλλιτέχνης μας υπενθυμίζει τα υπερβατικά και τα ουτοπικά χαρακτηριστικά της συνείδησης που διαρρηγνύονται από χαστικές μεταμορφώσεις και μας ωθεί να την επανεξετάσουμε και να την ανακαλύψουμε από την αρχή.

Η **Renee Magnanti** με το έργο *Crossroads* (2021), μιλά για την υπερχρονική σημασία της τέχνης ανά τους αιώνες και τους πολύπλευρους τρόπους με τους οποίους αυτή υπήρξε αγωγός έκφρασης. Εστιάζοντας στο ρόλο των γυναικών ως δημιουργών που χρησιμοποιούν πολυδιάστατα μέσα, η καλλιτέχνις απευθύνεται στο συναίσθημα και την ποικιλόμορφη πολιτιστική ταυτότητα όπως και τα δύο εκφράζονται

3. ντουλάπι περιέργων αντικειμένων (wunderkammer).

μέσω της ιδέας των αντιθέτων και της συνδεσιμότητας, ενισχύοντας την παντοτινή συμβολή στην κοινωνία μέσα σε ένα πλαίσιο άκωρου χρόνου.

Οι *Επίγειοι περιορισμοί* (2021) της **Δέσποινας Μειμάρογλου** αρθρώνουν την εμπειρία αυτοπεριορισμού της καλλιτέχνιδος εντός των ορίων του σπιτιού της. Εμπνευσμένη από το έργο *Étant donné* του Marcel Duchamp, η Μειμάρογλου συγκροτεί ένα δωμάτιο εντός άλλου, μεγαλύτερου, δωματίου εγκλωβίζοντας τον εαυτό της και αποπροσανατολίζοντας τον θεατή, ενώ παράλληλα συνθέτει ένα σαρκαστικό σχόλιο για τις διαφημιστικές καμπάνιες διακοπών των τουριστικών γραφείων. Επιτρέποντας την οπτική πρόσβαση σε ένα μόνο άνοιγμα μέσω μιας οπής, βλέπουμε ξαφνικά μια παραμορφωμένη εικόνα της ίδιας της Μειμάρογλου από απόσταση, παίζοντας κρυφτό μαζί μας. Με το φως και τις αντανάκλασεις του σε ένα συνεχές παιχνίδισμα και σε διάλογο με επίπεδα σκιάς και σκοταδιού, η εγκατάσταση υπερτονίζει τη διαρκή μάχη μας με τον χρόνο και την απρόβλεπτη σχέση μας μαζί του.

Η εγκατάσταση με τίτλο *Όταν σ' αγαπώ...* (2021) της **Βάνας Ντατσούλη** εμφανίζεται ως ένα περίπλοκο κατασκευάσμα του ασυνείδητου. Η αινιγματική και απόκοσμη ομορφιά του έργου της εκπαιρίζει τους θεατές σε μια ονειρική σφαίρα, η οποία βρίσκεται στο σταυροδρόμι του ρεαλισμού και του αφύσικου, εγκαθιδρύοντας ένα κρυμμένο υπο-σύμπαν. Το απροσδιόριστο περίεργο στοιχείο του νερού –ένας εξωπραγματικός πίδακας ζωής με εκρήξεις χρωμάτων– ορθώνεται ως φάρος ελπίδας και αισιοδοξίας, προκαλώντας μια πολυπαραγοντική συναισθηματική ρευστότητα που αποσαφηνίζει την ανομοιογενή ελαστικότητα του χρόνου. Οι θεατές είναι ευπρόσδεκτοι να παραμείνουν εδώ και να συμμετάσχουν στη διαδικασία ενός υπέρτατου περάσματος προς νέα πεδία γνώσης και συνείδησης.

Το έργο *A river apart* (2021) από τον **Bill Pangburn**, πλέει πάνω σε νοήματα της φυσικής υλικότητας και της οπτικής υλοποίησης ενσωματώνοντας μια σύνθεση εξαρθρωμένου χρόνου και χώρου. Τα χαρακτηριστικά ενός εξαϋλωμένου περιβάλλοντος αντηχούν δίνοντας έμφαση στη νοηματική ροή που διαπερνά την τροχιά ετερογενών και αποκλινόντων νοητικών τοπίων καθώς και την ασαφή και απατηλή ποιότητα της μνήμης.

Επηρεασμένη από τα έργα του φιλοσόφου Henri Bergson, η **Ελένη Πανουκλιά** εισάγει μια μεθοδολογία αρχειοθέτησης μνημονικών ιχνών, αντανάκλωντας την αντίληψη του χώρου που μας περιβάλλει και την επίδρασή του στην ψυχή. Έχοντας ως αφετηρία δείγματα θεραπευτικών υλών όπως σπόροι και κουκούτσια, το έργο *Απόπειρες ταξινόμησης ή το πρώτο πεπόνι που έκλεισα* (2021), αποτελεί μια προσπάθεια να εξερευνησουμε και να απορροφήσουμε τον έξω κόσμο με την καταγραφή και την καταλογογράφηση επαναλαμβανόμενων επίκτητων συνηθειών προκειμένου να ψάξουμε περαιτέρω και να αποκωδικοποιήσουμε τον εαυτό μας. Για την εικαστικό, η ζωή είναι μια συνεχής και αδιάκοπη δημιουργική παρόρμηση που προβάλλει τον εαυτό της στο άπειρο και στην υποκειμενική εμπειρία του χρόνου.

Η **Βιβή Περυσινάκη** με το έργο *I come anew* (2021), συλλογίζεται έναν αλληγορικό μηχανισμό αναγέννησης. Οι φόρμες που μοιάζουν με κουκούλια παραπέμπουν σε στάδια πέρα από τη θνητή απόγνωση μας και μετατρέπονται σε προηγμένες αυτοπροσωπογραφίες της ζωής. Είναι θερμοκοιτίδες μιας μεταμορφωμένης εσωτερικότητας, που αφηγείται τον απόλυτο κύκλο ζωής του εαυτού μας ως μια αέναη εξελισσόμενη οντότητα. Σε έναν κόσμο που όλο και περισσότερο απομακρύνεται από το φυσικό τοπίο, η εγκατάσταση παραπέμπει σε ένα εναλλακτικό στρώμα ύπαρξης, όπου το ανθρώπινο σώμα μπορεί να ελεγχθεί ως χρονοκάψουλα και να μετατραπεί σε μια νέα αναβαθμισμένη δύναμη.

Η *Ανοιχτή Γραμμή* (2021) της **Άντας Πετρανάκη** αναδεικνύεται ως μια μνημειώδης εκδήλωση του ταξιδιού της ψυχής και της φαντασματολογικής υψής (κατά τον Jacques Derrida) του εκτοπισμού, ακόμα κι αν αυτός επεκτείνεται απεριόριστα και άνευ όρων προς μια σωματική αλλά και νοητική σφαίρα. Η εγκατάσταση προτείνει μια (δι)έξοδο προς το άπειρο αμέσως μόλις οι θεατές εισέλθουν στον κόσμο της έκθεσης. Μεταδίδει μια ανοίκεια αίσθηση ουτοπικότητας και ένα μετα-όραμα του τώρα, διαμέσου της συμβολής της χρονικής διαστολής και της εσωτερικής διέλευσης.

Η εγκατάσταση *Echoes of Transformation* (2021) από την **Belle Shafir** οραματίζεται πολλαπλά επίπεδα σωματικότητας που αντηχούν τη δαιδαλώδη πορεία της μεταμόρφωσης. Η εγκατάστασή της με αλογότρια (μια μακρινή αλλά στιβαρή ανάμνηση από τα παιδικά της χρόνια) σε συνδυασμό με τον επιτελεστικό χαρακτήρα του έργου της, ερευνά και απεικονίζει την ιδέα της αλλαγής μέσα από μια βαθιά διαδικασία επανενσάρκωσης του ανθρώπινου σώματος. Για την Shafir, μια νέα ζωή με την πνευματική της εξέλιξη εφαρμόζεται πάντα ως μία μεταφορά του ποιητικά πραγματικά είμαστε και του τι θα μπορούσαμε ενδεχομένως να γίνουμε.

Το βίντεο με τίτλο *Ward of the Feral Horses* (2014-17) της **Orit Ben-Shitrit** αποτελεί μια διαδικασία στοχασμού για την κίνηση και την παραφροσύνη, οι οποίες αποκρυπτογραφούνται ως αγωγία της δύναμης του πάθους και της πολιτικής της ύπαρξης. Λαμβάνοντας την έμπνευσή της από τον φιλόσοφο Noah Parker-Sharpsteen, η καλλιτέχνις δημιουργεί μια ετερογενή και ποικιλόμορφη κατάσταση, όπου ο σουρεαλισμός και το υπερβατικό είναι βασικά συστατικά που ξεδιπλώνουν μια πνευματική άσκηση που επιβεβαιώνει τα απεριόριστα χαρακτηριστικά της λογικής και της παραφροσύνης. Ο πρωταγωνιστής της Shitrit είναι ένα ανθρωποειδές (cyborg) σε σχιζοειδή διαταραχή. Ανίκανο να επικοινωνήσει με την προ-οιδιπόδεια ύπαρξή του, το μυαλό του καταρρέει και απελευθερώνει έναν καρναβαλικό χορευτικό θίασο –το τζινι– που ξεπηδά μέσα από τα έπιπλα του δωματίου. Πτυχές που σχετίζονται με έμφυλες και φυλετικές διακρίσεις, αναδύονται συνεχώς και, όπως στο αρχαίο ελληνικό θέατρο, γινόμαστε μάρτυρες της χειραφέτησης και της αποδέσμευσης του ανθρώπινου πνεύματος.

Το *Μικρά έκθαμβα τίποτα* της **Δήμητρας Σκανδάλη** (2021) (τίτλος δανεισμένος από στίχο του ποιητή Τάσου Λειβαδίτη), είναι ένα πολυδιάστατο πεδίο μυριάδων

ξηρών λουλουδιών και τμημάτων φυτών, όλα επιμελώς υφασμένα μεταξύ τους, δημιουργώντας εκ νέου ένα λυρικό τοπίο. Αναπτυσσόμενη στις κάθετες και οριζόντιες εσωτερικές επιφάνειες του χώρου, η εγκατάσταση λειτουργεί ως ένας νέος οργανισμός που εισβάλλει σταδιακά στα κατάλοιπα μιας προηγούμενης μορφής ζωής. Εκφράζει τη στιγμιαία ευθραυστότητα και φθαρτότητα της παρουσίας μας στο ίδιο επίπεδο με αυτό της φύσης, όπως απέδειξαν πρόσφατα οι καταστροφικές πυρκαγιές στην Ελλάδα και σε άλλα μέρη του πλανήτη, ενώ συμβολίζει ταυτόχρονα την αιώνια και άφθαρτη διασυνδεσιμότητα μεταξύ του φυσικού περιβάλλοντος και του εαυτού μας.

Η βιντεοεγκατάσταση της **Μαριάννας Στραπατσάκη** και της **Τάνιας Τσιρίδου** αγκαλιάζει την έμφυτη τάση αναζήτησης δεσμών με τα περιβάλλοντα συστήματα διαβίωσης και άλλες μορφές ζωής. Ο τίτλος, *Εύθραυστη Περιπλάνηση* (2021), αντικατοπτρίζει την επιθυμία μας να επανασυνδεθούμε με τη φύση και να επιτύχουμε την αποκατάσταση μιας ισορροπίας. Χρησιμοποιώντας προηγμένες τεχνολογικές μεθόδους, η διαδραστική βιντεοεγκατάσταση γίνεται μοναδική με κάθε θεατή καθώς ανιχνεύει, αντιδρά και ανταποκρίνεται σε διαφορετικές κινήσεις μέσα στο δωμάτιο. Επαναπροσδιορίζοντας την αίσθηση του μεγέθους και του χώρου, και εγκυμονώντας μια αίσθηση βιοφιλίας⁴, το έργο προσπαθεί να ακυρώσει τις σύγχρονες κακοτοπίες και να επανασυντονίσει τις αισθήσεις μας με μια πολυμορφική χορογραφία της ίδιας της φύσης.

Δανεισμένος από ένα ποίημα της Emily Dickinson, ο τίτλος της εγκατάστασης του **Νίκου Τρανού** *Η ελπίδα είναι ένα πράγμα με φτερά Που κουρνιάζει μέσα στην ψυχή* (2021), περιλαμβάνει μια συσώρευση ανθρωπόμορφων οντοτήτων. Κακοσχηματισμένες, δύσμορφες και παραμορφωμένες, οι υπάρξεις αυτές, με την γκροτέσκα εμφάνισή τους, αποτελούν αναπαραστάσεις της θνητής μας ζωής. Απεικονίζοντας τις αδυναμίες, τα ελαττώματα, τις διαστροφές και τα ηθικά μας διλήμματα, ο Τρανός καταθέτει τους φόβους και τις ανησυχίες του για το μέλλον της ανθρωπότητας. Οραματιζόμενο συνθήκες εξέλιξης, σεξουαλικότητας, ρευστότητας των φύλων και μάχης του υποσυνείδητου, το έργο θέτει ερωτήματα για τον κόσμο και τη σχέση μας με αυτόν υπό το πρίσμα του μετα-ανθρωπισμού και της ευθραυστότητας του κενού και της ακύρωσης. Οι καυστικές φιγούρες του καλλιτέχνη γίνονται ένα εργαλείο παρατήρησης και βιώματος του μέλλοντος έτσι όπως αυτό επιβάλλεται στο παρόν μέσα στο οποίο πιστεύουμε ότι ζούμε.

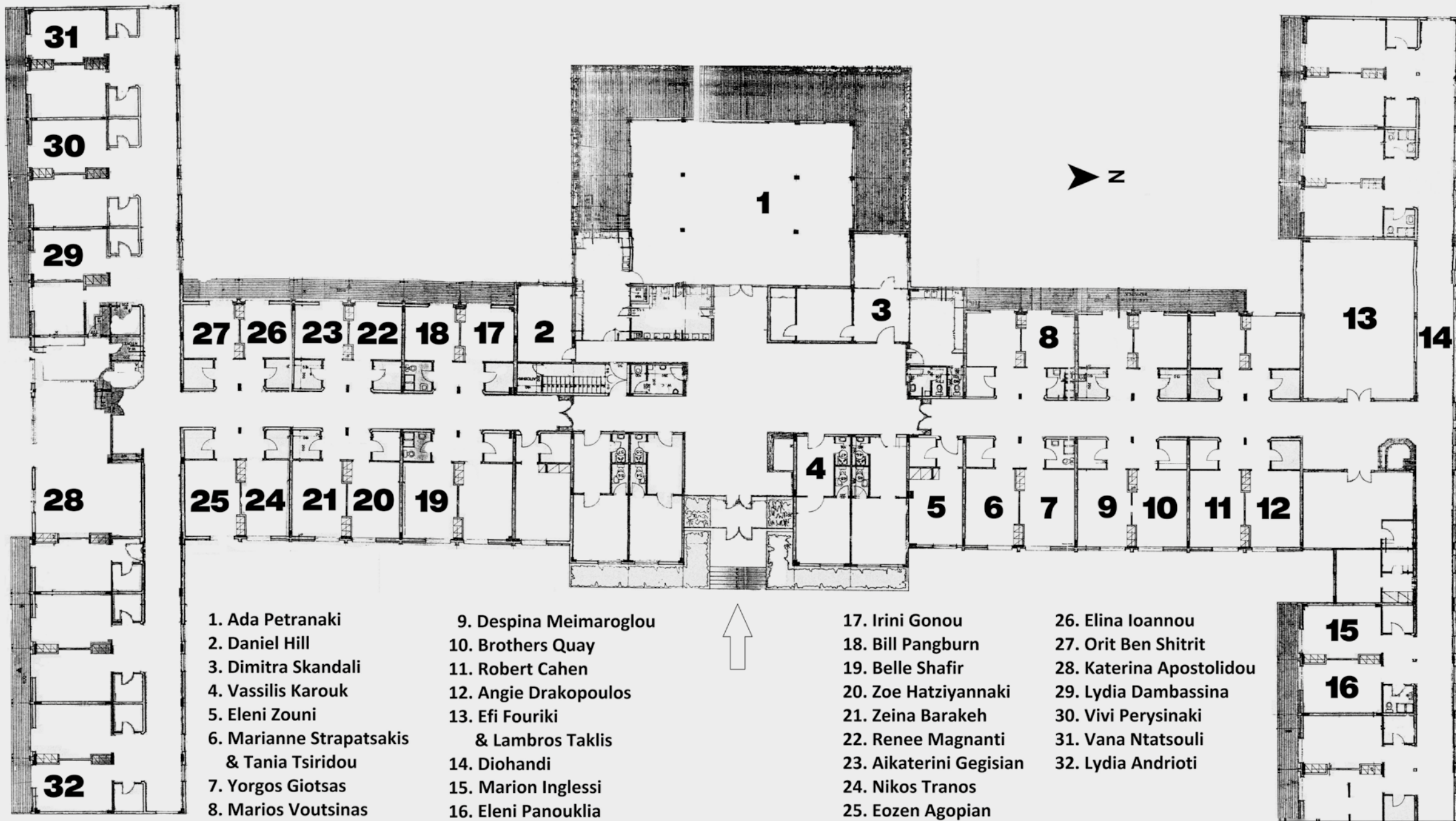
Η εγκατάσταση *Whirling into light – an homage to Vico Nahmias* (2021) της **Έφης Φουρίκη** και του **Λάμπρου Τακλή** μεταφέρει μια προσπάθεια επανεκτίμησης των ορίων της ύπαρξής μας. Η χρήση ήχου, κίνησης, νερού, φωτός και σκότους σηματοδοτεί την κατανόησή μας για τη διαχρονικότητα και την αχρονικότητα που αναδύονται μέσω μιας καθηλωτικής κατάστασης. Είναι εδώ που το παρόν αναπό-

4. Η βιοφιλία είναι ένας όρος που καθιερώθηκε από τον φυσιοδίφη, βιολόγο και συγγραφέα απόφοιτο του Harvard δρ Edward O. Wilson, ο οποίος προτείνει ότι ο άνθρωπος διαθέτει την εσωτερική τάση να επιζητά διαρκώς μια σύνδεση με τη φύση και άλλες μορφές ζωής.

φρευκτα μετατρέπεται σε υποκειμενική αξία σε άμεση σχέση με τους νευρωνικούς μηχανισμούς αντίληψης του χρόνου. Εμπνευσμένοι από τις πρακτικές διαλογισμού, τις τεχνικές ενσυνειδητότητας και της εσωτερικής διάστασης του Σουφισμού, οι δύο καλλιτέχνες ξεκλειδώνουν την συνθήκη του αυτοεγκλεισμού και δημιουργούν μια νέα υποκαταστατική πραγματικότητα ενός άτοπου τόπου.

Το βίντεο *Σε πλήρη άνθιση* (2021) της **Ζωής Χατζηγιαννάκη** ανταποκρίνεται στα απομεινάρια στις επιφάνειες των τοίχων του κτιρίου που κάποτε έφερναν στους προηγούμενους κατοίκους μια τεχνητή αίσθηση του έξω κόσμου μέσα. Αυτοκόλλητα λουλουδιών, πουλιών και εντόμων ζωντανεύουν και γίνονται μέρος μιας νέας πραγματικότητας θολώνοντας τα όρια μεταξύ αληθινού και φανταστικού, πραγματικού και εικονικού. Ενσωματώνοντας μια δόση απιθανότητας στην αφήγησή της, η εικαστικός υποδηλώνει τις θεραπευτικές επιπτώσεις της φύσης στην ανθρώπινη ψυχή και τη δύναμη αναπροσαρμογής από μια συνθήκη αυτο-σύγκρουσης σε εκείνη της αυτοθεραπείας.

*ο χρόνος και ο χώρος αποτελούν τρόπους με τους οποίους σκεφτόμαστε,
και όχι συνθήκες στις οποίες ζούμε*
— Albert Einstein

1. Ada Petranaki	9. Despina Meimaroglou	17. Irimi Gonou	26. Elina Ioannou
2. Daniel Hill	10. Brothers Quay	18. Bill Pangburn	27. Orit Ben Shitrit
3. Dimitra Skandali	11. Robert Cahen	19. Belle Shafir	28. Katerina Apostolidou
4. Vassilis Karouk	12. Angie Drakopoulos	20. Zoe Hatziyannaki	29. Lydia Dambassina
5. Eleni Zouni	13. Efi Fouriki	21. Zeina Barakeh	30. Vivi Perysinaki
6. Marianne Strapatsakis
& Tania Tsiridou	14. Diohandi	22. Renee Magnanti	31. Vana Ntatsouli
7. Yorgos Giotsas	15. Marion Inglessi	23. Aikaterini Gegisian	32. Lydia Andrioti
8. Marios Voutsinas	16. Eleni Panouklia	24. Nikos Tranos	
		25. Eozen Agopian	

the artists

ΟΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΪ

Еozen Agopian

Broken into pieces/piece together (2009-2021), mixed media with thread, fabric, painted canvas, paper, charcoal and metallic chair.

Еοζέν Αγκοπιάν

Broken into pieces/piece together (2009-2021), μικτή τεχνική με κλωστή, ύφασμα, κάρβουνο, χαρτί, επιχρωματισμένος καμβάς και μεταλλική καρέκλα.

Λυδία Ανδριώτη

In between the day without yesterday and the day after tomorrow (2021), ceramic with experimental glaze, soil, seeds, plants, insects, sound, dimensions variable.

Lydia Andrioti

In between the day without yesterday and the day after tomorrow (2021), κεραμική με πειραματική υάλωση, χώμα, σπόροι, φυτά, έντομα, ήχος, διαστάσεις μεταβλητές.

Katerina Apostolidou

The yard (2021),
two-channel video with sound [12'].

Κατερίνα Αποστολίδου

Η αυλή (2021),
δικάναλο βίντεο με ήχο [12'].

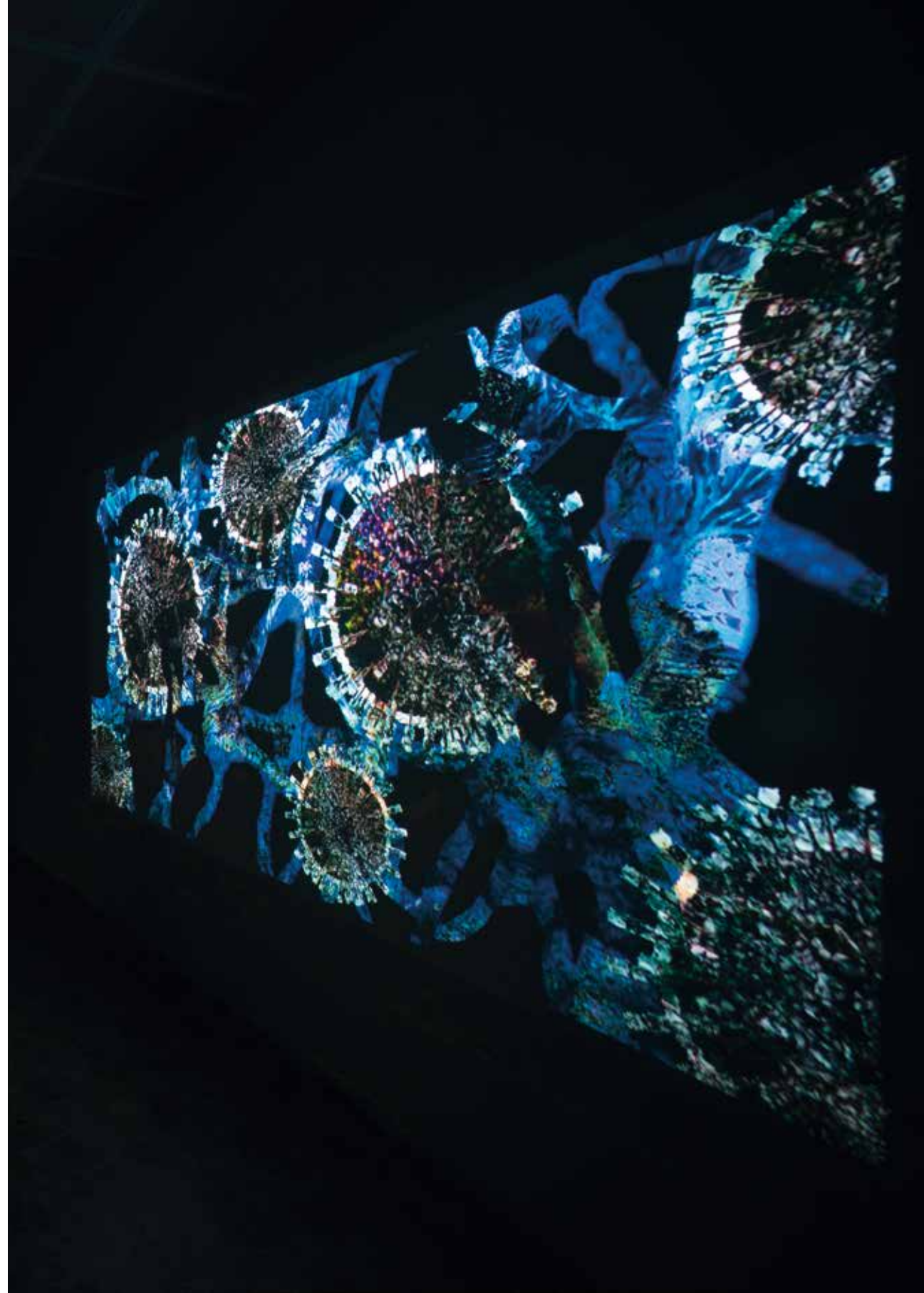
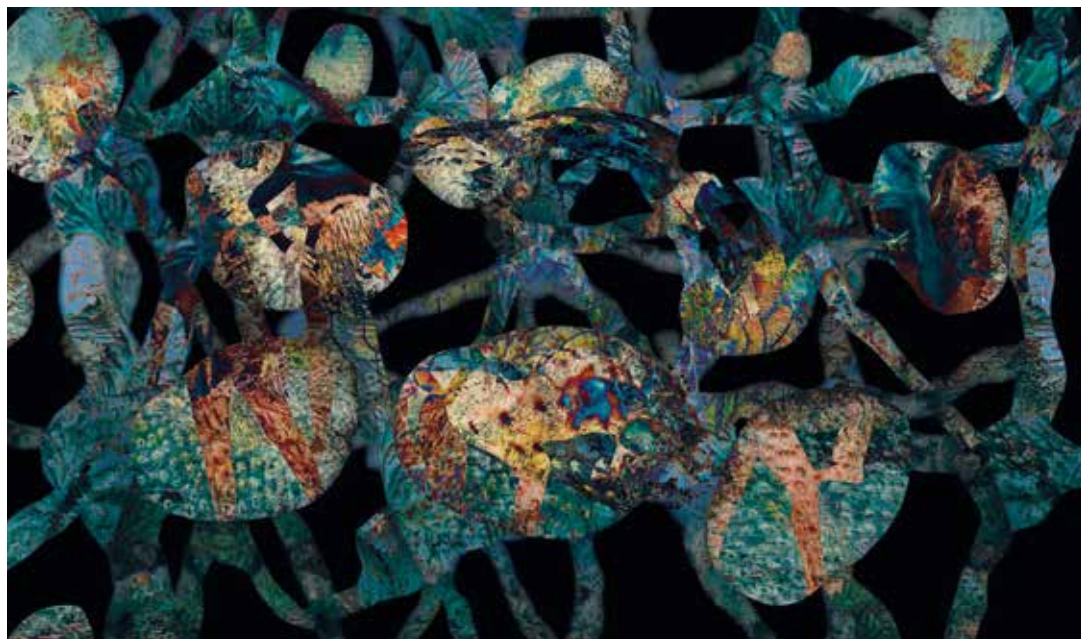

Zeina Barakeh

The Garden of Maladies (2021),
video with sound [4' 36'].

Zeina Barakeh

The Garden of Maladies (2021),
βίντεο με ήχο [4' 36"].

Brothers Quay

In Absentia (2000),
video with sound [20'], courtesy British
Film Institute and the artists.

Brothers Quay

In Absentia (2000),
βίντεο με ήχο, [20'], ευγενική παραχώρηση
British Film Institute και των καλλιτεχνών.

Robert Cahen

Juste le temps (1983),
video with sound [12' 40"].

Robert Cahen

Juste le temps (1983),
βίντεο με ήχο [12' 40"].

Lydia Dambassina

BORDERLINE DO NOT CROSS (2021),
white sheet, curtain, electric fan,
white border line, dimensions variable.

Λυδία Δαμπασίνα

BORDERLINE DO NOT CROSS (2021),
λευκό σεντόνι, κουρτίνα, ηλεκτρικός
ανεμιστήρας, λευκή ταινία,
διαστάσεις μεταβλητές.

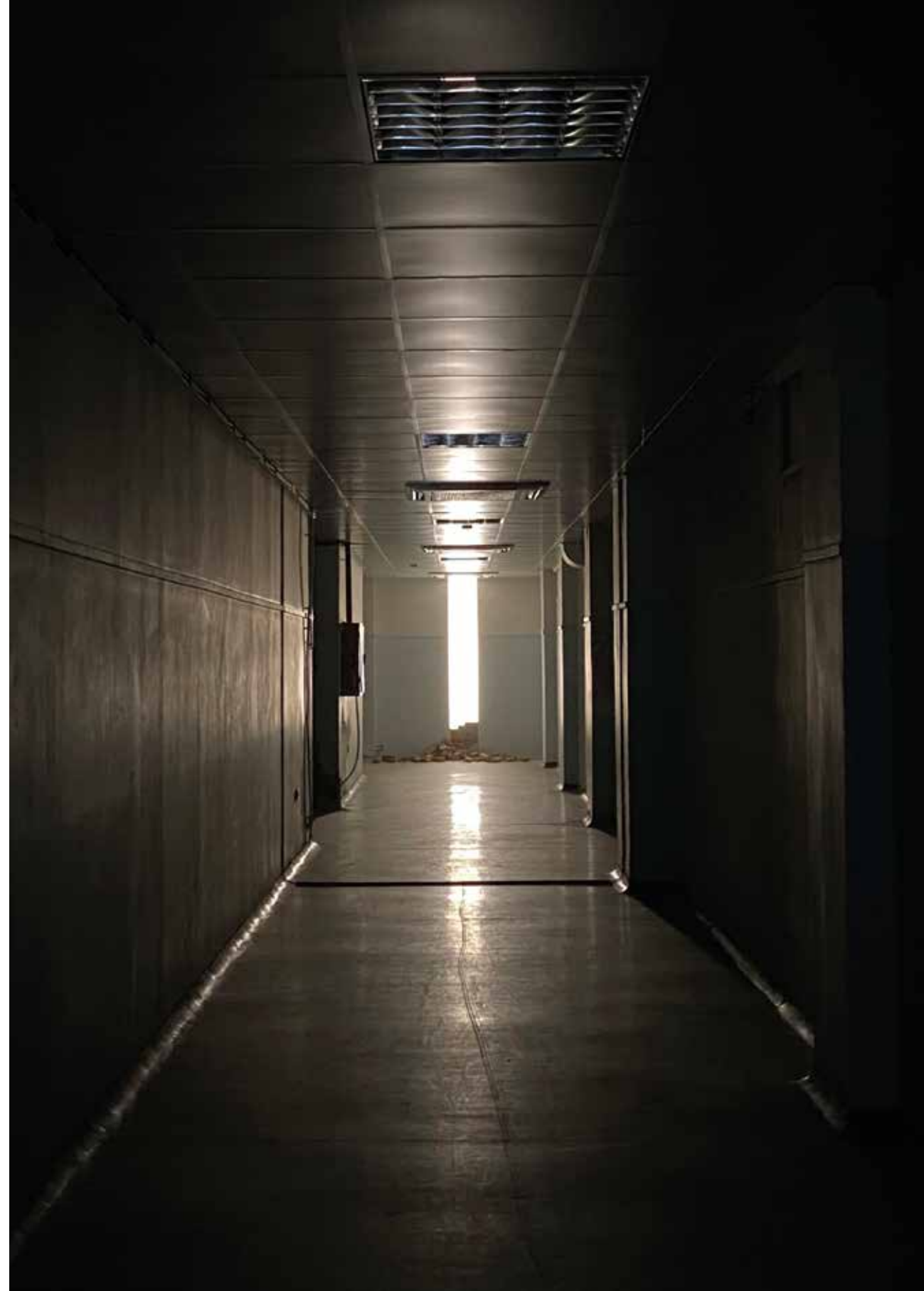

Diohandi

DAFNI 2021 (2021),
site-specific installation in a corridor
and four rooms, found objects from
the building, colour, wood, sound, light.
Sound design: Stefanos Barbalias.

Διοχάντη

ΔΑΦΝΙ 2021 (2021),
site-specific εγκατάσταση σε διάδρομο
και τέσσερα δωμάτια, ευρεθέντα αντικείμενα
από τον χώρο, χρώμα, ξύλο, ήχος, φως.
Ηχητικός σχεδιασμός: Στέφανος Μπαρμπαλιάς.

Angie Drakopoulos

Ανάκτορον (2021),
video [6' 20''] and multiple
33 x 48cm prints.

Άντζη Δρακόπουλος

Ανάκτορον (2021),
βίντεο [6' 20''] και
εκτυπώσεις 33 x 48 εκ.

Εφι Fouriki (artist)

Lambros Taklis (composer/sound artist)

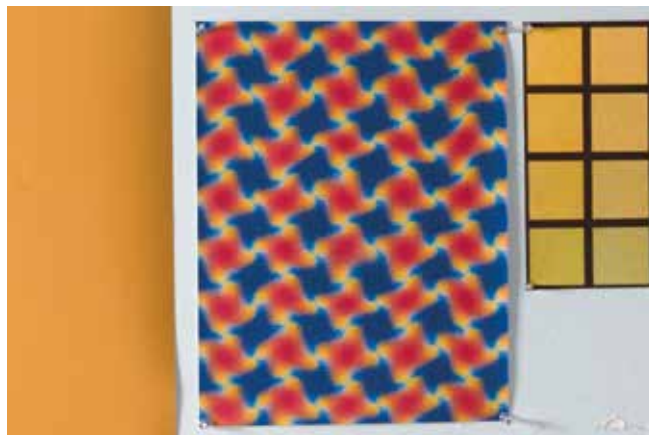
*Whirling into light – an homage
to Vico Nahmias (2021), sound, light, water,
mirror, fabric, metal, dimensions variable.*

Έφη Φουρίκη (εικαστικός)

Λάμπρος Τακλής (συνθέτης/sound artist)

*Whirling into light – an homage
to Vico Nahmias (2021), ήχος, φως,
σκεύος με νερό, καθρέφτης, ύφασμα,
μέταλλο, διαστάσεις μεταβλητές.*

Αικατερίνη Γεγισιαν

Exercises in Speaking Out,
vol. 3 (*Flowers*) (2021),
photographic installation, found material,
inject prints, dimensions variable.

Αικατερίνη Γεγισιαν

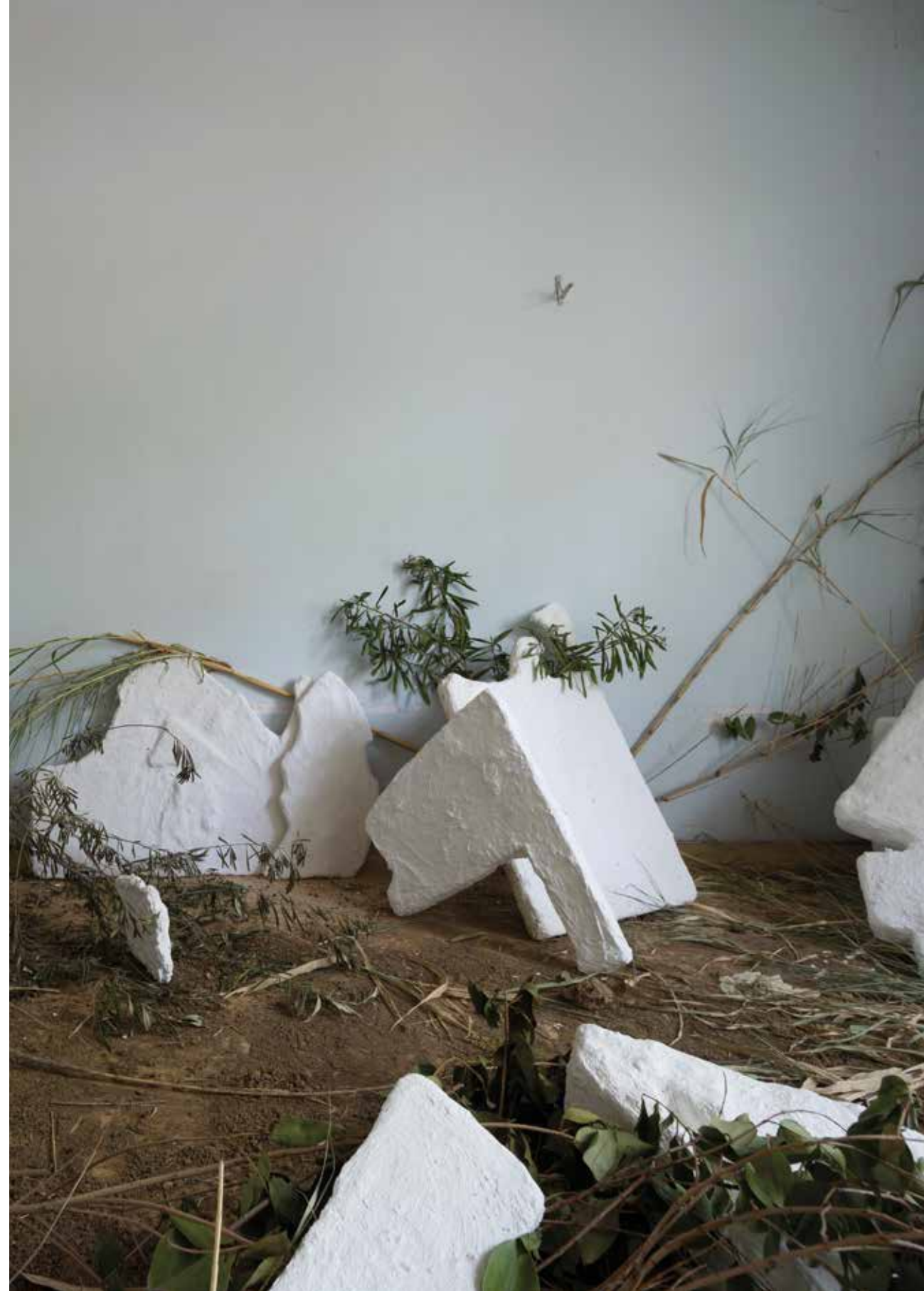
Exercises in Speaking Out,
vol. 3 (*Flowers*) (2021), φωτογραφική
εγκατάσταση, ευρεθέντα υλικά,
τυπώματα inject, διαστάσεις μεταβλητές.

Yorgos Giotsas

A fragmented glacier in my room observing a still life – 'homage to climate change' (2021), white cement, lime, plaster paper, Styrofoam, soil, dry leaves, wood, dimensions variable.

Γιώργος Γιώτσας

Ένα σπασμένο παγόβουνο στο δωμάτιό μου παρατηρεί μια νεκρή φύση – «φόρος τιμής στην κλιματική αλλαγή» (2021), λευκό τσιμέντο, ασβέστης, γύψος, χαρτί, φελιζόλ, χώμα, ξερά φύλλα, ξύλο, διαστάσεις μεταβλητές.

Irini Gonou

Illusion with you has no illusion (2021),
cotton fabric, reed, string, ink,
110 x 80cm and 170 x 80cm.

Ειρήνη Γκόνου

Illusion with you has no illusion (2021),
βαμβακερό ύφασμα, καλάμια, κορδόνι, μελάνι,
110 x 80 εκ και 170 x 80 εκ.

Zoe Hatziyannaki

In full bloom (2021),
video with sound [54"].

Ζωή Χατζηγιαννάκη

Σε πλήρη άνθιση (2021),
βίντεο με ήχο [54"].

Daniel Hill

Reciprocal Synchrony (2021),
field recordings of cicadas, wooden boxes,
speakers, electronics, dimensions variable.

Daniel Hill

Reciprocal Synchrony (2021),
ηχογραφήσεις τζιτζικιών, ξύλινα κουτιά,
ηχεία, ηλεκτρονική εγκατάσταση,
διαστάσεις μεταβλητές.

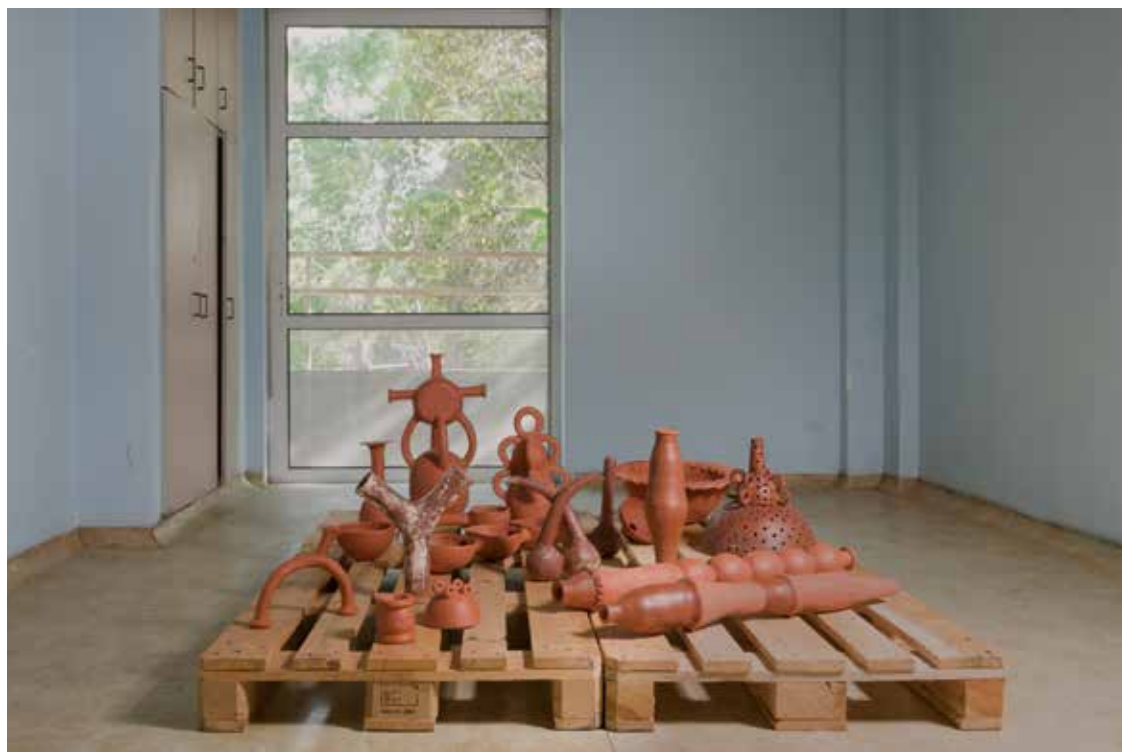

Marion Inglessi

Vessel (2021),
stoneware clay, terra sigillata,
0.45 x 2.00 x 2.00m.

Μάριον Ιγγλέση

Σκεύος, (2021),
πηλός stoneware, terra sigillata,
0.45 x 2.00 x 2.00 μ.

Ελίνα Ιωάννου

Aestivation (Composition with Stone Skins, Swimming Fin and Column) (2021), calcarenite stone, prickly pear cacti, shells of land snails, thymus vulgaris bush, wall repair paste and acrylic paint, dimensions variable.

Ελίνα Ιωάννου

Aestivation (Composition with Stone Skins, Swimming Fin and Column) (2021), ασβεστιτικός ψαμμίτης, κάκτοι φραγκοσουκιάς, κελύφη χερσαίων σαλιγκαριών, θάμνος θυμαριού, επίχρσμα τοικοποιίας, ακρυλική μπογιά, διαστάσεις μεταβλητές.

Vassilis Karouk

Tamarack (2021),
mixed media on linen, clay, wood,
radio, sound, dimensions variable.

Βασίλης Καρούκ

Tamarack (2021),
μικτή τεχνική σε κάμποτο, ππλός, ξύλο,
ραδιόφωνο, ήχος, διαστάσεις μεταβλητές.

Renee Magnanti

Crossroads (2021),
paper weaving with metallic yarn and
hand coloured intaglio prints, intaglio
prints on vintage and hand embellished
linen or cotton napkins and handkerchiefs,
dimensions variable.

Renee Magnanti

Crossroads (2021),
χάρτινη ύφανση με μεταλλικό νήμα
και βαθυτυπίες χρωματισμένες στο χέρι,
χειροποίητες βαθυτυπίες σε παλιό ύφασμα
ή βαμβακερές πετσέτες και μαντήλια,
διαστάσεις μεταβλητές.

Despina Meimaroglou

Terrestrial limitations (2021),
image printed on textile, wood,
LED light, dimensions variable.

Δέσποινα Μειμάρογλου

Επίγειοι περιορισμοί (2021),
εκτύπωση σε ύφασμα, ξύλο,
LED φωτισμός, διαστάσεις μεταβλητές.

Vana Ntatsouli

When I love you... (2021),
wool, fur, plastic, wire, glasswool, paper,
glue, latex, motor, dimensions variable.

Βάνα Ντατσούλη

Όταν σ' αγαπώ... (2021),
μαλλί, γούνα, πλαστικό, σύρμα,
υαλοβάμβακας, χαρτί, κόλλα, λάτεξ,
μοτέρ, διαστάσεις μεταβλητές.

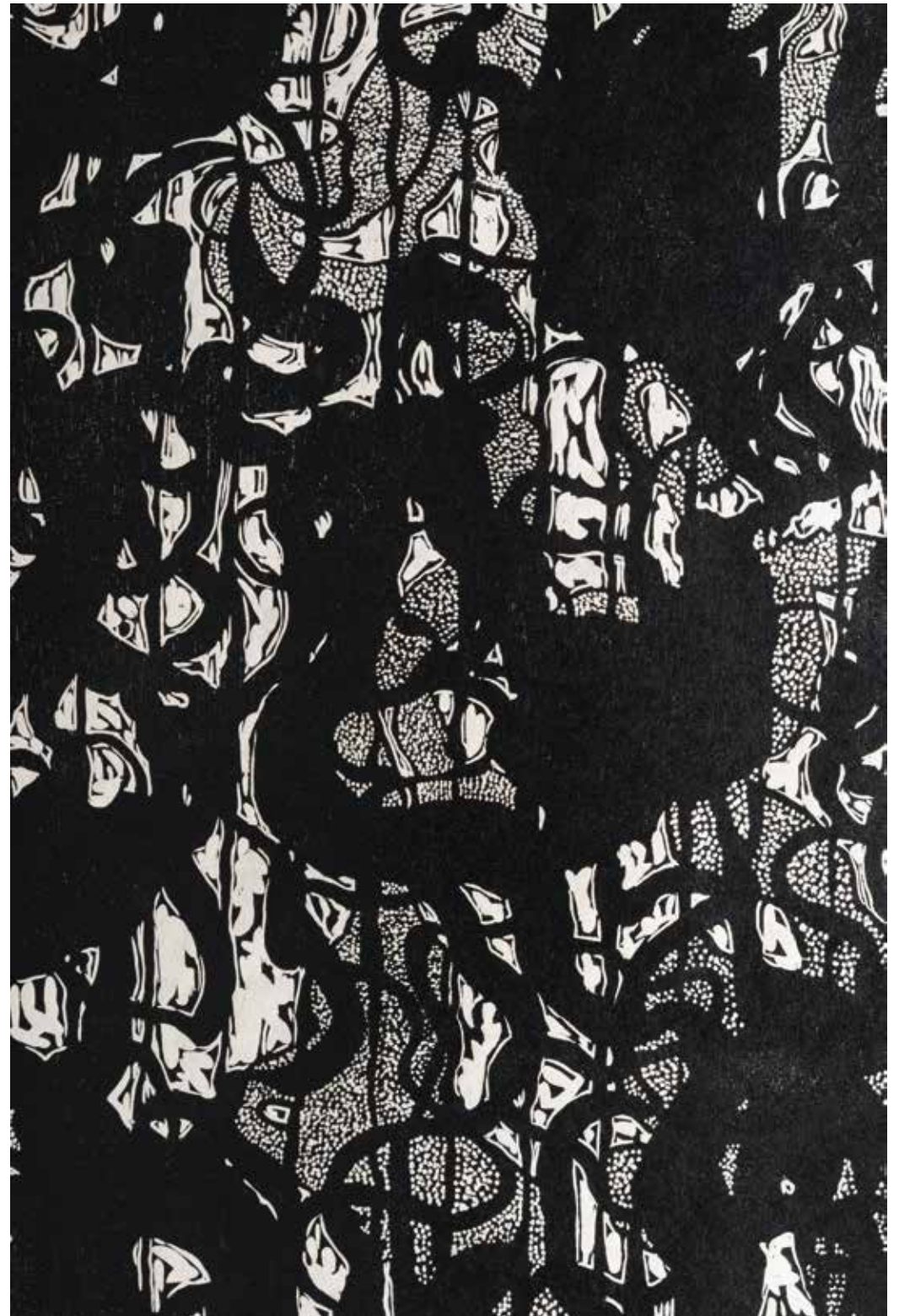

Bill Pangburn

A River Apart (2021),
relief prints, linoleum cuts and woodcuts
on Asian paper, oil-based ink,
dimensions variable.

Bill Pangburn

A River Apart (2021),
ανάγλυφες εκτυπώσεις, μουσαμάς και
ξυλογραφίες σε Ασιατικό χαρτί,
μελάνι με λάδι, διαστάσεις μεταβλητές.

Eleni Panouklia

Archiving attempts or the first melon I stole (2021),
organic material, kapok, silicone,
graphite, dimensions variable.

Ελένη Πανουκλιά

Απόπειρες ταξινόμησης ή το πρώτο πεπόνι που έκλεψα (2021),
οργανική ύλη, τζίβα, θερμοκόλλα,
γραφίτης, διαστάσεις μεταβλητές.

Vivi Perysinaki

I come anew (2021),
chicken wire, cable ties, wire, acrylic
fibre tops, dimensions variable.

Βιβή Περυσινάκη

I come anew (2021),
κοτετσόσυρμα, δεματικά, σύρμα,
ακρυλικό φυτίλι, διαστάσεις μεταβλητές.

Ada Petranaki

Open Line (2021),
sections of rail, fishplates, sleepers,
connection bonds and ballast, sound,
dimensions variable. All materials
courtesy of the Hellenic Railways
Organisation (OSE).

Άντα Πετρανάκη

Open Line (2021),
τμήματα σιδηροτροχιάς, αμφιδέτες,
στρωτήρες, βίδες σύνδεσης και έρμα,
ήχος, διαστάσεις μεταβλητές.
Διάθεση υλικών από τον Οργανισμό
Σιδηροδρόμων Ελλάδος Α.Ε. (ΟΣΕ).

Belle Shafir

Echoes of Transformation (2021),
video with sound [9' 18"], horsehair,
dimensions variable.

Belle Shafir

Echoes of Transformation (2021),
βίντεο με ήχο [9' 18"], τρίχες αλόγου,
διαστάσεις μεταβλητές.

Orit Ben-Shitrit

Ward of the Feral Horses (2014-17),
video with sound [19' 24"], commissioned by:
Experimental Media and Performing
Arts Center (EMPAC) RPI, Troy, NY.

Orit Ben-Shitrit

Ward of the Feral Horses (2014-17),
βίντεο με ήχο [19' 24"], ανάθεση από
το Experimental Media and Performing
Arts Center (EMPAC) RPI, Troy, Νέα Υόρκη.

Dimitra Skandali

Small dazzled nothings (2021),
fresh and dried plants, copper wire,
dimensions variable.

Δήμητρα Σκανδάλη

Μικρά έκθαμβα τίποτα (2021),
φρέσκα και ξερά φυτά, καλώδιο χαλκού,
διαστάσεις μεταβλητές.

WC

Marianne Strapatsakis Tania Tsiridou

Fragile Wondering (2021),
synchronised and interactive video
installation with sound [4' 50"],
dimensions variable.
music: Theodore Lotis
montage-special effects:
Marianne Strapatsakis
& Tania Tsiridou
multimedia programming:
Panagiotis Pandis.

Μαριάννα Στραπατσάκη Τάνια Τσιρίδου

Εύθραυστη Περιπλάνηση (2021),
συγχρονισμένη, διαδραστική βίντεο
εγκατάσταση με ήχο [4' 50"],
διαστάσεις μεταβλητές.
μουσική: Θεόδωρος Λώτης
μοντάζ-ειδικά εφέ:
Μαριάννα Στραπατσάκη &
Τάνια Τσιρίδου
προγραμματισμός πολυμέσων:
Παναγιώτης Πανδής.

Nikos Tranos

*Hope is the thing with feathers
That perches in the soul* (2021),
glazed ceramic, domestic piece
of furniture, dimensions variable.

Νίκος Τρανός

*Η ελπίδα είναι ένα φτερωτό πλάσμα
Που κουρνιάζει στην ψυχή* (2021),
άργγιλος ψημένος και υαλωμένος,
οικιακό έπιπλο, διαστάσεις μεταβλητές.

Marios Voutsinas

Badtime stories (2021),
wrist watches, wire mesh,
dimensions variable.

Μάριος Βουτσινάς

Badtime stories (2021),
ρολόγια χειρός,
μεταλλικό πλέγμα,
διαστάσεις μεταβλητές.

Eleni Zouni

Inner Source (2021),
ink on transparent film,
7.00 x 1.20m (x2) /
dry pastels on wall,
dimensions variable.

Ελένη Ζούνη

Εσωτερική πηγή (2021),
μελάνια σε διαφάνεια
7.00 x 1.20 μ. (x2),
τοιογραφία με ξηροαστέλ,
διαστάσεις μεταβλητές.

ARTIST BIOGRAPHIES

Eozen Agopian (b.1960, Athens) has received a Master's degree in Fine Arts in Painting from Pratt Institute, Brooklyn, N.Y. (1993), a BA in Fine Arts, (magna cum laude) from Hunter College, NY (1989), and an associate degree in Graphic Design from F.I.T., NY (1987). She has held thirteen solo shows. Her most recent exhibition *Unfold* took place at Eleftheria Tseliou Gallery, Athens, 2019. Some others are: *Persistent Dichotomies*, Fox Gallery NYC, NY, 2017; *Underthread*, Gallery Kaplanon, Athens, 2008 and *Invisible threads*, Michael Walls Gallery, NY, 1993. She has participated in several group shows in Greece and abroad including *Transplants: Greek Diaspora artists*, Shiva Gallery of John Jay College, 2018; *Pinned, Stitched and Glitzed*, AAW Gallery, Beijing, China, 2016; *Whispers*, Museum of Contemporary Art of Crete, Rethymno, Greece, 2016; *Respond*, Smack Melon, Brooklyn, NY, 2015; *Three Colorists*, Lesley Heller Workspace, NY, 2012. In 2014, she was a resident artist at the Triangle Arts in Brooklyn. During that period, she was invited to attend a textile arts workshop in Queens Museum, NY. Currently (May-October 2019), she is awarded a studio on Governors Island in New York. Agopian deconstructs fabric and unravels images into threads and colour while constructing a space that aims towards a balance between the real and the imaginary. She is represented by Eleftheria Tseliou Gallery in Athens. She lives and works between New York and Athens.

Lydia Andrioti (b.1982, Athens) attended the visual arts programme of École Nationale Supérieure des Beaux Arts in Paris (ENSBA) in 2006 with an Erasmus scholarship and in 2009 she graduated from the Athens School of Fine Arts (ASFA). In 2012, she received an MFA in New Media from Pratt Institute (NY, USA). During her stay in the United States, she participated in group shows and got involved with the production of settings, costumes and new media installations for theatrical plays, performances and installations. She has

worked for the restoration of the magnetic and TV installations of Nam June Paik for the collections of Guggenheim, MoMA, Art Institute of Chicago, Metropolitan and Chase Bank. She has worked, among others, with two funding members of Judson Memorial Church (2013-2015), Phyllis Yampolsky on the research and the archival of her activist work regarding McCarren Park Pool for Lincoln Library and the Preservation Community of the city of New York, and Elaine Summers for her Kinetic Awareness and Skytime projects. Andrioti has shown her work in numerous exhibitions in New York, Vienna, Paris, Ireland and Greece, such as *United States of Wondering* (solo show), Peritechnon Gallery, Athens, 2021; *[un]known destinations chapter III: reconnection ---a second chance*, Kypseli, Athens, 2019; *+9*, Athens, 2019; *Des Knaben Wunderhorn* (solo show), Sechsschimmel galerie, Vienna, Austria, 2019; *The birds and the lightworkers backstage are working together* (solo show), Gazi hall spaces, Athens, 2017; *The fantastic journeys of energy*, Kappatos Gallery, Athens, 2016; *Antidote*, Mykonos annex of the Athens School of Fine Arts, Mykonos Biennale, 2015; *In Praise of chance and failure*, Family Business, New York, USA, 2013; *Crisis and Paganism*, Mykonos Biennale, 2013; *Intimate Space*, Olympic Village, Vienna, Austria, 2011; *Culture Industry, Folklore and Clichés*, Vox, Athens, 2008; *Gemine Muse*, Crawford Municipal Museum, Cork, Ireland, 2005. Andrioti's work explores representations of emotional places by unfolding visual vocabularies. She uses media incorporated within installations including actions, re-enactments, video projections, sound, drawings, collages, photographs, sculptures, ready-mades, and she often utilises the site-specific character of the presented pieces. She lives and works in Greece.

Katerina Apostolidou (b.1960, Athens), studied painting at the Athens School of Fine Arts (ASFA). She has presented her work in several solo (Gazonrouge Gallery, 2008; Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, Greece, 2007; Kalfayan gallery, Thessaloniki, 1997; Medusa Gallery, Athens,

1995) and group shows such as: *Visual and Materialized Perception*, Municipal Gallery, Peiraeus, 2020; *Anatomy of Political Melancholy*, Schwarz Foundation, Athens Conservatoire, Athens, 2019; *At the Beginning Was the Word, Concepts - Images- Script*, National Art Museum of China (NAMOC), Beijing, China, 2018; *Anatomy of Political Melancholy*, Schwarz Foundation, Art Space Pythagoreion, Samos, Greece, 2018; *[un]known destinations chapter II, shell // the politics of being*, 15th Athens High School, Kypseli, Athens, 2018; *Acropolis at the Bottom*, Nikos Kessanlis Hall, Athens School of Fine Arts, Athens, 2018; *Art Projections*, 4th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art, parallel programme, Museum of Cinema, Thessaloniki, 2013; *Visual Dialogues*, produced and organised by the Onassis Cultural Center, 2010; *The First Image*, Centre Regional d'Art Contemporain Languedoc-Roussillon (CRAC), Sete, France and MMCA, Thessaloniki, 2009; *Video Zone2 - 2nd International Video Art Biennial*, Tel Aviv, Israel, 2004; *Athina by Art*, AICA Hellas, Athens, 2004; *Open 2001, International Exhibition of Sculptures and Installations*, Lido, Venice, Italy, 2001; *Leaving the Island*, PICAF, Busan Metropolitan Art Museum, Busan, Korea, 2000. Apostolidou mainly works with video, drawing and sculpture. In her work, time and space are featured simultaneously magical and demystifying. She negotiates issues of memory and the mechanisms of the unconscious through fragmented narrations, simultaneously interweaving the real and the imaginary in a poetic way in order to metaphorically address an inner state. She lives and works in Greece.

Zeina Barakeh (b.1972, Beirut) is a Palestinian-Lebanese artist based in the San Francisco Bay Area. She received her MFA degree from the San Francisco Art Institute in 2008. She currently serves as Assistant Dean of Academic Affairs at San Francisco Art Institute. Her work deconstructs war and is rooted in her experiences of growing up in Beirut during conflict. In 2020, her animation *Projections From The Third Half [Cloud Storm]*

was published in Art Journal Open, the College Art Association online journal. She has participated in numerous exhibitions and film festivals in the US and internationally. Exhibitions include: *After Hope: Videos of Resistance*, Asian Art Museum, San Francisco, 2021; *Tunnels of the Mind*, ZAZ Corner Billboard, Times Square, New York, 2020; *Preoccupations*, Minnesota Street Project, San Francisco in 2019, and Detroit in 2020; *Poetry is Not a Luxury*, The Center for Book Arts, New York in 2019, and San Francisco in 2020; *Silent Narratives*, MOCA Yinchuan, China, 2019; *The Shape of Birds*, Newport Art Museum, Rhode Island, 2018; *Detritus*, San Jose Institute of Contemporary Art, California, 2017; *What Makes Us?*, Zimmerli Art Museum, New Jersey, 2017; *Bring It Home*, San Francisco Arts Commission Galleries, San Francisco, 2016; *The Chasm Arena*, Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco, 2014; and *The Fertile Crescent*, Bernstein Gallery, Princeton University, New Jersey, 2012. Film Festivals include: *Another Hole in the Head (15th)*, New People Cinema, San Francisco, 2018; *Blue Plum Animation Festival (13th)*, Johnson City, Tennessee, 2017; *Harlem International Film Festival (11th)*, MIST Harlem, New York, 2016; International Film Awards Berlin, KINO im Kulturhaus Spandau, Berlin, 2015. Art fairs include: *PHOTOFAIRS SF, Connected*, Fort Mason Center for Arts & Culture, San Francisco, 2018; *PULSE New York*, New York, 2016; *UNTITLED*, Art Fair, Miami Beach, Florida, 2015; *Editions/Artists' Book Fair*, New York, 2015. Residency awards include: *Perspectives: Here and There*, Brodsky Center for Innovative Editions, Rutgers University, 2014; Vermont Studio Center in 2001 and 2004. She lives and works in San Francisco.

Stephen and Timothy Quay (Brothers Quay) (b.1947, USA) are stop-motion animators. They studied at the Royal College of Art, London, after studying illustration (Timothy) and film (Stephen) at the Philadelphia College of Art. In the 1970s, they spent some time in the Netherlands and then returned to England, where they teamed up with another

Royal College student, Keith Griffiths, who produced all of their films. In 1980, the trio formed Koninck Studios, which is currently based in Southwark, London. Most of their animation films feature puppets made of doll parts and other organic and inorganic materials, often partially disassembled, in a dark, moody atmosphere. Brothers Quay were commissioned by Leeds Canvas, a group of eight cultural organisations in Leeds, UK, to create in 2012 a major citywide art installation, *OverWorlds & UnderWorlds*. Later in the same year, the major retrospective exhibition *Quay Brothers: On Deciphering the Pharmacist's Prescription for Lip-Reading Puppets*, took place at the Museum of Modern Art (MoMA), New York, 2012-13. Other exhibitions include *The Quay Brothers' Universum*, the EYE Film Institute Netherlands, Amsterdam, 2013-14; *Metamorfosis. Visiones Fantásticas de Starewitch, Švankmajer y Los Hermanos Quay*, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Barcelona, 2014, and *La Casa Encendida*, Madrid, 2014-15. In October 2016, a two disk Blu-ray collection of the Quay Brothers films dating 1979-2013 entitled *Inner Sanctums* was released by the British Film Institute. Their filmography includes two feature films, 36 short films, nine music videos and 34 commercials. Their work has been featured in more than 23 opera, ballet and stage productions among of which are *An Evening at the Talk House* by Wallace Shawn, National Theatre, London, 2015; *Pinocchio* by Martin Ward, Royal Opera House, London, 2006; *Death and Resurrection* by J. S. Bach and Steve Martland, conducted by Sir John Eliot Gardiner, Tate Modern and St. Paul's Cathedral, London, 2003; *Cupid & Psyche*, Royal Danish Ballet, Copenhagen, 1997; *Le Bourgeois Gentilhomme* by Molière, directed by Richard Jones, Royal National Theatre, London, 1992. They have received numerous awards and honours such as Sitges International Film Festival - Festival Internacional de Cinema de Catalunya (for Best Special Effects), 2005; Official Selection - Directors Fortnight, Cannes International Film Festival, 2000; Drama Desk Award for Outstanding Set Design, for their work on the play *The Chairs*, 1998; Stockholm

International Film Festival, Grand Prix, 1995; BAFTA Film Award nomination, 1992; San Francisco Best Experimental Film, 1988; Cannes International Film Festival, nominated for the Golden Palm, 1986. They live and work in London.

Robert Cahen (b.1945, France) is recognised as one of France's foremost video artists. Since 1972, he has produced a distinguished body of work for cinema and television. In Cahen's uniquely nuanced world, fiction and documentation alike are presented as metaphoric voyages of the imaginary, exquisite reveries that describe passages of time, place, memory and perception. Genres such as narrative and performance are expanded and transformed as he explores visual, aural and temporal transformations of represented reality. From the elegance of *Cartes postales* video (1984-86) (co-directed with Longuet and Huter) to the intricate musical and visual transitions of *Boulez-Répons* (1985), Cahen's work is characterised by a sophisticated application of electronic techniques that manipulate sound and image, space and temporality, resulting in subtle transmutations of the illusory and the real. He graduated from the Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris (class Pierre Schaeffer), and he was composer and member of the Groupe de Recherche Musicales de l'ORTF (the Office of French Radio and Television) between 1971 and 1974. Between 1973 and 1976, he was the director of experimental video for ORTF/INA. Many of his film and video works have been produced in conjunction with Institut national de l'audiovisuel (INA). His videotapes have been broadcast and exhibited internationally, at institutions and festivals including the Paris Biennale; The Museum of Modern Art (MoMA), New York; American Film Institute National Video Festival, Los Angeles; World Wide Video Festival, The Hague; International Center of Photography, New York; Documenta 7, Kassel, Germany; FestRio, Brazil; Tokyo Festival; and the Festival of Locarno, Italy. In 1992, he won the prize of the Villa Medici Hors les Murs and in 1995, he created a permanent video

installation for EURALILLE Public Space (Lille) in France. In 2010, a complete retrospective of his films and his video works took place at the Museum of the Jeu de Paume in Paris. Between 2009 and 2010, he was associate professor at the National School and Studio for the Contemporary Arts, Le Fresnoy, France. In 2014, he presented *Visions glimpsed, Robert Cahen* at the Museum of Modern and Contemporary Art Strasbourg, MAMCS, France. Other exhibitions include, amongst others, *Traverse*, Museum of Art Macau (MAM), China, 2015; *Temps contre Temps*, Musée du Temps Besançon, France, 2015; Palais de Glace, Buenos Aires, Argentine, 2016; Tongyeong, International Music Festival, South Korea, 2016; La Virreina Barcelone, Spain, 2017. He lives and works in France.

Lydia Dambassina (b.1951, Thessaloniki, Greece) at the age of 15 she moves to Lyon where she completes the secondary school. She studied at the School of Fine Arts of Grenoble and Psychopathology and Pedagogy at the Universities Paris V and Grenoble. She has worked as researcher in psychiatric epidemiology and as art director in film production. Since 1976, Lydia Dambassina has been working with different mediums such as painting, photography, installations, texts and video projections. In 2004, she started working on a series of staged photographs in which the image co-exists with texts –mainly excerpts– from the Greek and French daily newspapers. Amplifying news fragments into weighty ontological or existential gestures seems an efficient way to deal with all this tragic absurdity. In the last ten years, her work focuses on the global economic and moral crisis and inequalities that develop geometrically. She has presented her work in 24 solo shows, including the following: *Mors*, Museum Katsigra, Larissa, 2018; *Gini Coefficient*, Yeni Jami, Thessaloniki, 2016; *2100 mots d'amour, 2500 mots d'amour*, Underground Ottoman Fountain of Splantzia, Chania, 2015; *Party's over-Starts over*, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2012; *Party's over-Starts over*, Museum Alex Mylona, Athens,

2012; *What scratches the glass from the inside*, Ad Lib group dance, Festival of Athens, 2008; *Real Freedoms that people enjoy*, Nuit Blanche, eglise Saint Eustache, Paris, 2007; *Family story*, Gallery Eleni Koroneou, Athens, 2007; *Family story*, Hôpitaux Universitaires, Genève, 2007; *Wonderful rooms*, Ad Lib group dance, Athens, 2006. She has participated in 51 group exhibitions including: *Looking Out Looking In*, Murat Centoventidue Arte Contemporanea, Bari, 2018; *New Acquisitions*, National Museum of Contemporary Art, Athens, 2017; *Shared Sacred Sites*, Macedonian Museum of Contemporary Art, Yeni Mosque, parallel programme of Thessaloniki 6th Biennale, Thessaloniki, 2017; *Genii Loci, Greek art, 1930-2016*, Museum Manege, Saint Petersburg, 2016; *Tradition Reversal*, Collection of Thessaloniki State Museum of Contemporary Art, Collegium Artisticum, Sarajevo, 2014; *Unhappy ready-made*, KUAD gallery, Istanbul, 2014; Proposal for the Monument dedicated to the Holocaust Jewish victims in Athens, Jewish Museum of Greece, Athens, 2011; *Others*, a selection of works from the Biennials of art of Marrakech, Istanbul and Athens in Palermo, Museo Riso, Fondazione Puglisi Cosentino, Catania, 2010; *Heaven*, 2nd Athens Biennale, Athens, 2009; *Heterotopias*, 1st Thessaloniki Biennale, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2007; *Places*, Benakis Museum, Athens, 2007. She lives and works in Athens and Paris.

Diohandi (b.1945, Athens) studied painting and engraving at the Accademia di Belle Arti and costume design, graphic design in Rome. She attended architecture at the Polytechnic of Central London. She has presented her work in 17 solo exhibitions in Italy, Scotland, Greece and Cyprus. She has participated in group exhibitions in Greece and abroad and she has represented Greece in the VII Biennale de Paris, XII Bienal de São Paulo, X Quadriennale Nazionale d'Arte di Roma, I International Sculpture Symposium / Olympiad of Art, Seoul and 54th Venice Biennale. She was awarded in four international exhibitions of engraving and she was also awarded for

her artistic excellence during 2009-2010 by the Association of art critics, Hellenic department (AICA Hellas). Diohandi's research is based on the re-creation of the environment through the relationship in space-time. Her work is a continuous quest. On completing the presentation of a project –guided by her experience from it– she creates in-situ the next one, specifically and exclusively for the new given space and the new given time. Her art interventions complete the environment and act in synergy with it, thus creating a certain course –designed and defined by her– via successive alterations of mediums, materials, sound and lighting. Her aim is the feeling that will be experienced by the viewers and the message they will receive when they actually find themselves within a large-scale installation, always embracing a narrative that evolves in space - time. She lives and works in Athens.

Angie Drakopoulos (b.1970, USA) studied graphic design at Vakalo Art & Design College (1988-1991), fine arts at The Corcoran School of Art in Washington DC receiving a BFA in 1994 and School of Visual Arts in New York City receiving an MFA in 1996. Her work is layered with elements of different structures and systems whose combinations reveal inner-connections and details that describe energy and the invisible forces that govern the movement of matter, from the microcosmic level of molecules and light particles, to the macrocosmic of planets and galaxies. Her work often functions as a diagram or description of energy and a quest for understanding how order arises out of chaos and how consciousness and matter interrelate. Drakopoulos has participated in numerous exhibitions including: *Inside, Outside, and Beyond*, The Greek Consulate, New York, NY, 2019; *Blue Bird of Happiness*, ODETTA, New York, NY, 2019; *Rationality of View*, 7th International Fine Arts Festival, Kranj, Slovenia, 2018; *Morphogenesis*, *Angie Drakopoulos & Daniel Hill*, Holland Tunnel Gallery, Paros, Greece, 2016; *East to West*, Southampton Arts Center, Southampton, NY, 2015; *Cosmos*, New

York Hall of Science, Queens, NY, 2013; *Angie Drakopoulos & Daniel Hill*, McKenzie Fine Art, New York, NY 2012; *Lift Off: Earthlings and the Great Beyond*, Paul Robeson Galleries, Rutgers University, Newark NJ, 2011; *The Future Must Be Sweet*, International Print Center, New York, NY, 2008; *Sequence +* (solo show), g-module, Paris France, 2006; *Angie Drakopoulos, Ruth Waldman, Laura Sharp Wilson*, McKenzie Fine Art, New York, NY, 2006; *Angie Drakopoulos & Pamela Hadfield*, PS122 gallery, New York, NY, 2005; *Between Interconnectedness*, Smack Mellon, Brooklyn, NY, 2004, *Itsy Bitsy Spider*, Feature Inc., New York, NY, 2004; *Angie Drakopoulos* (solo show), g-module, Paris France, 2002. She was awarded a residency at ArtOmi, Ghent, NY in 2004 and received the Special Editions Fellowship from the Lower East Side Printshop, NYC in 2005. In 2008, she received the New York Foundation for the Arts fellowship in Painting. She lives and works in New York.

Efi Fouriki (b.1965, Salamis, Greece) studied in the Graphic Art Department of the School of Graphic Arts and Art Studies of the Athens Technological Education Institute (TEI). In 1991, she was accepted by the Athens School of Fine Arts. In the Painting Workshop, she had N. Kessanlis as her teacher and in Set Design Y. Ziakas. She also followed a course in Teacher Training, which she successfully completed. With the Erasmus Programme, she attended a course in Sculpture at the Faculdade de Belas Artes in Valencia (1995). She has exhibited in Athens and Antwerp, within the framework of the Young Europeans *Germination X* Biennale, while at the same time attending seminars in Multimedia (Miskolc, Hungary). She has presented her work in solo exhibitions, at the workshop *dionidis+kirki*, factum 11, 2011, at TinT Gallery in 2009 (project room) and 2002, and at a private Tai Chi studio in 2000. She has participated in several group shows including *Theorimata 2: On History*, National Museum of Contemporary Arts, Athens, 2020; *Salon de la mort*, Espace Bertrand Grimont, Paris, 2020; *l'Oeil Ecoute*, Ancienne Abbaye de Grestain, Route de l'estuaire,

Fatouville-Grestain, France, 2018; *Orange water 3 - Reflections of Origin*, Netherlands Institute at Athens, 2018; *MinerART*, Museum of Mineralogy and Petrology, Athens, 2016; *Women's Mykonian costume: A study of Aegean material culture*, Angelos & Leto Katakouzenos Foundation, 2015; *Beauty is born in the dark II*, Villa Petridi, Dimitria Festival, Thessaloniki, 2014; *Transition*, Municipal Gallery of Athens, 2013; *Action Field Kodra*, Thessaloniki, 2010; *Liquid*, House of Culture, Rethimnon, Crete, 2008; *Dialogues*, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2006; *An 8 Wo-men show*, gallery Por Amor a Arte, Oporto, Portugal, 2003; *Toxic*, DESTE Foundation, organised by DESTE & WWF Hellas, Athens, 2001; *Face to face*, Istanbul, Turkey, 2000; *Biennale of Young Artists*, Moderna galerija Rijeka, Croatia, 1997. She has also initiated and conducted educational programmes for children and adults. Fouriki is a member of the publicarthistory.org group, whose purpose is research on methods of disseminating knowledge about art and its history in education, as well as among the general public. She lives and works in Athens.

Aikaterini Gegisian (b.1976, Thessaloniki, Greece) lives and works between the UK and Greece. Her multi-faceted work explores how images (from still to moving), operating within a global media environment that shapes the conscious and unconscious, contain new possibilities of thought. In 2020, MACK published her collage photobook *Handbook of the Spontaneous Other*, which received international acclaim. Between 2017-2019, she was a Research Fellow at the Library of Congress, Washington DC and Künstlerhaus Büchsenhausen, Innsbruck, Austria, developing a new episodic essay film on the European integration history based on post WW2 USA newsreels. She received a PhD by practice by the University of Westminster (2014) and she served as Senior Lecturer in Fine Art at Teesside University (2015-2017). In 2015, she was one of the exhibiting artists at the Armenian Pavilion, 56th Venice Biennale, which received the Golden Lion for best national

participation. She has been awarded the Nagoya University Award in 2001, and she was shortlisted for the First Book Award in 2015. In 2016, Middlesbrough Institute of Modern Art organised the first survey of her moving image practice. Her work was presented at recent survey exhibitions including the 8th Brighton Photo Biennale, 2018; 6th Moscow Biennale, Russia, 2015; 3rd Mardin Biennial, Turkey, 2015; 2nd Tallin Photomonth, Estonia, 2012; 1st Thessaloniki Biennale, Greece, 2008; 6th Gyumri Biennale, Armenia (2006). Her work has been shown in museums, galleries and festivals internationally including the The Institut Valencià d'Art Modern, Valencia, 2020; National Arts Museum of China, Beijing, 2018; MacKenzie Art Gallery, Regina, Canada, 2018; The Jewish Museum, Moscow, 2018; *[un]known destinations chapter II: shell /the politics of being*, 15th Athens High School, Kypseli, Athens, 2018; Kunsthalle Osnabruck, Germany, 2017; *[un]known destinations chapter I*, Kypseli, Athens, 2017; DEPO, Istanbul, 2017; BALTIC, Newcastle, 2017; Calvert 22 Foundation, London, 2016; Stavros Niarchos Foundation Cultural Centre, Athens, 2016; NARS Foundation, New York, 2014; Centre for Contemporary Art, Thessaloniki, Greece, 2012; Spike Island Gallery, Bristol, 2012; Kasseler Dok Fest, Kassel, Germany, 2016; Oberhausen Film Festival, Germany, 2006. Works of the artist are included in prominent private and museum collections.

Yorgos Giotsas (b.1979, Athens) attended painting classes at the School of Fine Arts in Florina (Greece) and graphic design at Hertfordshire University in the UK. He has lived in London, Istanbul and Athens. He has presented 12 solo exhibitions and participated in numerous group shows in Greece and abroad. Several of his works belong to private and public collections in Greece and abroad such as The Museum of Contemporary and 20th-century Art in Monsummano Terme (Italy), the Hungarian Open-Air Museum at Szentendre, Budapest (Hungary), the Museum Kresow of Lubaczow (Poland), Queens College, New York (USA), Consulate General of Greece

in New York and the Italian American Museum, New York (USA). He lives and works between Athens and Italy.

Irini Gonou (b.1955, Athens) graduated from the Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts and from the Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs of Paris, where she lived for 11 years. She also studied palaeography at the NGB Historical and Palaeographical Archive of Athens and the Arabic language and culture. She has shown her work in 30 solo exhibitions in Greece, Cyprus, France, Germany, UK, USA, Belgium, Norway, Turkey and Egypt and has participated in many group exhibitions and international art meetings in Greece and abroad. The essential part of Gonou's work is the element of protection and healing. Her recent research combines text and textile which interact with each other providing a new version on the in-temporal meaning of protection. Selected exhibitions: *The Majlis*, Caravane Foundation, 17th Venice Architecture Biennale, Italy, 2021; *[un]known destinations chapter III: reconnection ---a second chance*, Kypseli, Athens, Greece, 2019; *The Blue Procession, mapping a metaphorical journey*, Kaloritsa, Bazaios Tower, Naxos, Greece, 2017; *Whispering Reeds in Woven Garden*, Imaret and Mohamed Ali Museum, Kavala, Greece, 2014-15; *Magic scripts-Apotropaic texts*, Centre for Middle Eastern and Islamic Studies, Chr. Michelsen Institute, Bergen, Norway, 2014; *The Sheltering Word*, Heyman Center for Humanities, Columbia University, NY, USA, 2013; *Al-Khatt, the magic script*, Museum of Islamic Art, Athens, 2008. Her work is included in the collections of the French Ministry of Culture, Benakis Museum of Islamic Art in Athens, Ministry of Culture in Egypt, HCH at Columbia University in NY, Macedonian Museum of Contemporary Art, Columbia Institute for Ideas & Imagination in Paris, Historical Archive of the National Bank of Greece, the National Historical Museum of Athens, the Research Center Mohamed Ali, the Musée Ernest Renan in France, Museum of Contemporary Art in Florina, Greece and also in the collections of municipal galleries,

private museums and foundations as well as numerous important private collections. She regularly teaches educative and art seminars on historic Mediterranean scripts and Arabic calligraphy and she has been invited as visiting artist in many art workshops in Greece and abroad. She lives and works in Athens and in Naxos island.

Zoe Hatziyannaki (b.1976, Athens) is a visual artist working across photography, digital media and site-specific installations. She holds a PhD from Goldsmiths College, University of London supported by the Greek State Scholarships Foundation. Her work has been exhibited in Greece and abroad, including: *State of Concept*, Athens, 2021; *A-Dash*, Athens, 2020; *Slought Foundation*, Philadelphia US/Depression Era, 2019; *Unseen Festival*, Amsterdam/Depression Era, 2018; *Antikenmuseum*, Basel/Depression Era, 2017; *Fondazione Sandretto Re Rebaudengo*, Turin, 2016; *The Showroom Gallery*, London, 2015; *Benakis Museum*, Athens/Depression Era, 2014; *Ileana Tounta Centre of Contemporary Art*, Athens, 2013/2009. She has received a Jerwood Photography Award, a NEON grant for solo exhibition and most recently funding from the Greek Ministry of Culture for artistic research. She is a co-founder of A-DASH artist-run project space. She lives and works in Athens.

Daniel Hill (b.1969, U.S.A.) received a Master's Degree in Fine Arts from the School of Visual Arts in New York, NY in 1996 and a Bachelor's Degree in Fine Arts in 1993 from Kent State University in Ohio. He is currently an Adjunct Associate Professor of Art at Pace University in Manhattan. He is a painter, sound artist, writer, educator, and curator whose work explores the relationship between visual art, sound, and science. His paintings and sound-works often employ a generative rules-based system in which the notion of embodied/extended cognition is an inquiry, as well as discovering a balance between the aesthetic and the conceptual. Selected exhibitions include: *Blue Bird of Happiness*, ODETTA, New York,

NY, 2019; *Strange Attractors*, Walsh Gallery, Seton Hall University, NJ, 2019; *Top of the Op*, Kunstraum Stoffen, Stoffen, Germany, 2019; *Daniel Hill: Frequencies*, Scholes Street Studio, Brooklyn, NY, 2018; *New Optics III*, Museum of Modern Art, Hünfeld, Germany, 2018; *7th International Fine Arts Festival: Geometry-Rationality of a View*, Museum of Gorenjska, Kranj, Slovenia, 2018; *The Possibilities of Line*, McKenzie Fine Art, New York, NY, 2018; *Beyond Black and White*, Westbeth Gallery, New York, NY, 2018; *Luscious*, Brattleboro Museum of Art, Brattleboro, VT, 2017; *Interference*, Nurture Art, Brooklyn, NY, 2017; *Morphogenesis: Angie Drakopoulos and Daniel Hill*, Holland Tunnel Gallery, Paros, Greece, 2016; *Cadence*, Margaret Thatcher Projects, New York, NY, 2014; *Angie Drakopoulos and Daniel Hill*, McKenzie Fine Art, New York, NY, 2012. He has composed and performed over 20 albums of original compositions and sound environments including: *Axial Drift (cicadas)*, Brooklyn, NY, 2018; *Mythograph* and *Aurorasis*, video/sound installations with Angie Drakopoulos exhibited in Paris, France, and New York, NY in 2002, 2003, 2004, and 2006. His essays have been published in: *Battery Journal*, 2020; *The Brooklyn Rail*, 2018; *Interalia Magazine*, 2017, 2019, 2020; *SciArt in America*, 2013 and various exhibition catalogues. He has given presentations or participated in panel discussions at *The CUE Art Foundation*, NYC, 2017; *The Helix Center*, NYC, 2017; *SciArt Center*, NYC, 2014; *LASER Talks NYC*, 2018; *TransBorder Art Television*, NYC, 2015; *Shirley Fiterman Art Center*, NYC, 2016, among others. His paintings are held in many private and public collections, including United States Embassies, Microsoft Corporation, and Bank of America. He lives and works in New York.

Marion Inglessi (b.1961, Athens) after receiving her MFA from Brandeis University, USA, 1989, she worked as a designer in theatre, opera, film and advertising, in New York, Paris and Athens 1989-2003. From 2005 to 2009, she was Head of Exhibitions at the Thessaloniki International Film Festival. In 2014, she received a second MFA degree in

Painting from the School of Fine & Applied Arts, Aristotle University, Thessaloniki. Solo exhibitions include *homo faber*, Ekfrasi-Yianna Grammatopoulou Gallery, Athens, 2017; *The Rhinoceros Hunt*, Aioulou 48-50 Gallery, Athens, 2003. Selected group exhibitions: *The Right to Silence?* John Jay College of Criminal Justice, New York, launched by the *Greece in USA* platform, under the auspices of the Greek Ministry of Culture, 2021; *100% Risk, 100% Trust: Towards A New Visual Performance*, ART ATHINA, Zappeion Hall Athens, 2019; *Power and Ancestors*, WM Gallery, Amsterdam, The Netherlands, 2018; *Project Xouthou, the Silence of the City*, with the support of the Municipality of Athens, 2017; *Catastrophe*, Fireflies in the Night Take Wing, Metamorphosis: video survey, Stavros Niarchos Foundation Cultural Center, Athens, 2016; *The Importance of Being an Animal*, Genesis Art Gallery, Athens, 2016. She lives and works in Athens.

Elina Ioannou (b.1979, Cyprus) initially trained in architecture and design at Frederic University, Cyprus (BA, 1997-1999) and then in fine arts at École Supérieure des Beaux-Arts de Montpellier Méditerranée Métropole, France (D.N.A.P, 2000-2003) and (D.N.S.E.P, 2003-2005). Since 2005, in parallel with her artistic practice, she is been teaching art at the Open School and since 2019 at Cyprus University of Technology, School of Fine Arts. Her practice involves a wide range of media, including drawing, photography, sculpture and installations. The past few years her research brought her in her father's studio, one of the last stone carvers of the island. She has presented her work in several group and solo shows, public monuments, art fairs and biennales. Selected exhibitions include: *Our Creative Diversity: Kairos*, 13th Biennale of Young Artists, Puglia, Italy, 2008; *Caught in The Act*, (solo show), NiMAC, Nicosia, Cyprus, 2008; *3rd Thessaloniki Biennale, International Workshop of Young Artists*, Thessaloniki, Greece, 2011; *Salon Du Dessin*, Montpellier, France, 2012; *Guilty As Charged*, (solo show), La maire du 11ème, Paris, France, 2012; *1, 2, 3, b4*, Thessaloniki Biennale, Thessaloniki,

Greece, 2013; *South & West Facade (Stone Slabs No. 1-20 and 21-37)*, (solo show), Hermes Stores, Athens, Greece, 2015; *Tribute to the Family*, Public monument at CNP headquarters, Nicosia, Cyprus, 2018; Her work is part of various collections such as the Cyprus State collection, the collection of MOMus museum of contemporary art, Thessaloniki, the collection of Phileleftheros newspaper, the CNP insurances collection, and it can also be seen in public spaces. She has done several collaborations including: Camper and CasmperLab, Hermès, Marriott International, Sophia Foundation, VisitCyprus, Phileleftheros newspaper and Atelier 27 Paris. She is currently working on a large scale, site-specific, public monument, in Kyperounta village, Cyprus. She lives and works in Cyprus.

Vasilis Patmios Karouk (b.1977, Athens) studied at the University of Fine Arts in Athens and holds a MPhil in Digital Forms of Art. He has held six solo shows in Athens and Naples and has participated in a number of group exhibitions in Greece and abroad such as: *Paratoxic-Parasites*, The Benakis Museum, Athens; *ReMap4*, Athens; *Hell as Pavilion*, Palais de Tokyo, Paris; *The Greek pavilion Evil - the garden of Eden Hamburger*, Kunsthalle & at Palais de Tokyo, Paris; *Others*, Fondazione Brodbeck, Riso Museo d'arte contemporanea della Sicilia; *Heaven*, 2nd Athens Biennale; *The beautiful is just the first degree for the terrible*, the State Museum of contemporary art Thessaloniki; *Goldfish Suddenly Dead*, Extra City Centre for Contemporary Art Belgium; *Paint ID*, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki; *Destroy Athens*, 1st Athens Biennale; *Video Zone (twist)*, 3rd National Video Biennale Tel Aviv, Israel. He lives and works in Athens.

Renee Magnanti (b.1951, Rochester, New York) received a both BA in English and a BFA in Fine Arts from SUNY at Buffalo, Buffalo, NY, as well as a MFA from Tulane University, New Orleans, LA. She has shown her work in museums, universities and private galleries in the US, Europe and Asia. She is the recipient

of several awards and grants including the Rumsey Traveling Fellowship from SUNY Buffalo, The Creative Artist's Program grant from the New York State Council on the Arts, the New York Arts Recovery Fund from the New York Foundation for the Arts, and a Textile Society of America conference scholarship for *Textiles Close Up: Indonesia at the Yale University Art Gallery*. Her current work in encaustic, prints, and weaving is inspired by world textiles and often incorporates text in the image. She is known for her singular technique of carving in encaustic as well as her distinctive approach for combining prints with weaving. Her work is in the collections of the Amarillo Museum of Art; Herbert F. Johnson Museum of Art; Cornell University; National Gallery, Sofia, Bulgaria; Sanbao Ceramic Institute, Jingdezhen, China; Museum of Contemporary Art, Rethymno, Crete, Greece; The Goethe House, Thessaloniki, Greece; and the Art in Embassies collection, US Embassy Burma. She lives and works in New York.

Despina Meimaroglou was born and raised in Egypt (1944) and her deep interest and continuous observation of the overpowering socio-political situations which rule and determine the human fate around the world usually become the ignition of her involvement in long term art-projects. In 1966, after the completion of her art studies (NDD) at Kent Institute of Art and Design in Maidstone, Kent, UK, and due to the political upheaval taking place in Egypt during that time, she moved with her family to Athens where she worked as a graphic artist and art director in advertising for 10 years. Since the end of the '70s she devoted her time entirely to her artistic endeavour. Since 1981, she has presented more than 30 solo exhibitions in Greece and abroad and has participated in important international shows at museums and art foundations, such as: +9, Athens, 2019; *[un]known destinations chapter II: shell // the politics of being*, 15th High School of Athens, 2018; *[un]known destinations, chapter I*, former Zarifi residence, Kypseli, Athens, 2017; the Pyramid Atlantic Art Centre, Washington DC; John Jay

College of Criminal Justice/CUNY, NY; Columbia College, Chicago; Fondazione Mudima, Milan; Maison Européenne de la Photographie, Paris and other shows in Toronto, Czech Republic and the Library of Alexandria in Egypt among others. In 2009, she participated in the 2nd Biennale of Thessaloniki and the 1st International Women's Biennale at Incheon South Korea. Since the mid 1990's, her work has been presented repeatedly in a number of important art conferences mainly in the United States and she has been invited to several art workshops and residencies at American universities and foundations as well as at Quito University in Ecuador, Richmond American College in London and recently at MEU (Middle East University, in Amman, Jordan). Series of her works are included in important collections of American universities as well as museums in Greece (State Museum of Contemporary Art Thessaloniki, Rethymnon Centre for Contemporary Art, Crete, the Portalakis Collection), and in private collections both in Greece and abroad. Today, her art practices include photography, video, in situ installations, printmaking and a number of artists' books. She lives and works in Athens.

Vana Ntatsouli (b.1971, Athens) studied graphic design at Vakalo Art and Design College (1988-1991), piano at the New Art Conservatory (until 1993), painting at the Thessaloniki School of Fine Arts with teacher G. Tsakiris (1998-2000) and at the Athens School of Fine Arts with teacher J. Valavanidis and M. Manousakis (2000-2005). She graduated from ASFA with honours and was awarded a prize for her work by Eurobank (2006). Ntatsouli creates her paintings using, mostly, markers and coloured pencils. Her sculptures and constructions are mainly made from fabrics and yarns. She has presented the solo exhibition *Silent Place* at Astrolavos Art Gallery and has taken part in various group exhibitions such as: *memoirs are the pixels of my life*, gallery Karteris, Athens 2019; *[un]known destinations chapter III: reconnection a second chance*, Kypseli, Athens, 2019; *REM - Brand Name project*, gallery Lola

Nicolaou, Thessaloniki, 2017; *12 new artists II*, Newspaper Avgi, Melina Community Centre, 2008; *Five from the 4th painting studio of Fine Art school*, Kifissia, Athens, 2007; *Restart*, Art Athina, 2007; *Once was Penelope Delta...*, College of Psychiko, Athens, 2007; *Crossing the limits*, pictorial panorama in Greece, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2006; *Awards for the first students*, Eurobank, 2006; *Calendar EKO*, Byzantine Museum of Athens, 2006; *Sculpture today*, Astrolavos Art Gallery, 2006; *Graduates 2004-2005*, 4th painting studio, ASFA, 2005; 3rd International Student Triennale, Marmara University, Istanbul, Turkey, 2003; 2nd Student Biennale of Fine Art schools from Greece, 2002. Between 2010 and 2018 she dedicated herself to teaching art in public primary schools at various locations such as Crete, Paros, Corfu, Andros, Santorini, Aegina, and Athens. She lives and works in Athens.

Bill Pangburn (b.1953, Amarillo, Texas, USA) studied fine arts at the Phillips-Universitaet, Marburg an der Lahn, Germany; Tulane University (BA), New Orleans, LA; and Pratt Institute (MFA), Brooklyn, NY. A professional artist who works in painting, printmaking, and installations, he is also an arts administrator, curator, and educator. Currently he is the director of the Anya and Andrew Shiva Gallery, John Jay College in New York, and in fall 2017 was a visiting professor of fine arts at Haverford College, Haverford, PA. He has also taught at John Jay College and the Fashion Institute of Technology. His professional activities include solo exhibitions at Art Mora Seoul, Seoul, South Korea, 2019; Art Mora NJ, Ridgefield Park, NJ, 2018; University College Art Gallery, Farleigh Dickinson University, Teaneck, NJ, 2016; BCBart, Hudson, NY, 2011; the San Angelo Museum of Art, San Angelo, TX, 2009-10; Amarillo Museum of Art, Amarillo, TX, 1991; among others. Group exhibitions include Art and Design Gallery, Fashion Institute of Technology, New York, NY, 2020; AHM Gallery, Taipei, Taiwan, 2019; the Sofia International Paper Biennial 2015, Sofia, Bulgaria, 2015; Art-Area China 2015, Hebei

Normal University Museum, Hebei, China, 2015; Dishman Art Museum, Beaumont, TX, 2009; Nikolaou Gallery, Thessaloniki, Greece, 2014; and the 22nd Seoul International Art Festival, Chosunibo Museum, Seoul, South Korea, 2014. He has participated and presented in numerous symposia and conferences in the United States, Europe, and Asia. His work is held in the public collections of the Brooklyn Museum, Brooklyn, NY; the San Angelo Museum of Fine Arts, San Angelo, TX; and the Henan Museum, Zhengzhou, China; among others. He lives and works in New York.

Eleni Panouklia (b.1972, Agrinio, Greece) received a Master of Science in Architecture (with specialisation on theory of Knowledge in Architecture) from the National Technical University of Athens (NTUA) (2018-2020). She completed her postgraduate studies in sculpture at the Athens School of Fine Art on a scholarship she received from the Greek State Scholarship Foundation (2005-2007). She has studied painting at the Athens School of Fine Art (1998-2004), sculpture at the Accademia di Belle Arti di Roma (2003-2004) and Chemistry at the University of Patras (1990-1995). She participated on the European project *e-MobiLArt: European Mobile Lab for Interactive Media Artists* (2008-2009) with project coordinator the University of Athens, Greece, Faculty of Communication and Media studies, Laboratory of New Technologies in Education, Communication and Mass Media, partners the University of Applied Arts, Vienna, Austria and the University of Lapland, Finland and associate partners the Leonardo/OLATS-YASMIN, Haute Ecole Groupe ICHEC-ISC St Louis-ISFSC, Brussels, Belgium, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, Greece, Academy of Fine Arts-Gallery, Katowice, Poland. The mixed-media site-specific installation *Its luminous saying must be left a conjecture, Old Oil Mill, Eleusis, Greece, 2016* was her fifth solo show. She has participated in several group exhibitions and projects in Greece and abroad, such as: *The Garden Sees*, The Athens Concert Hall, Athens, 2017; *Contemporary Art Exhibition-8 Greek Artists present their work*,

Shanghai, China, 2015 & 2013; *Double Take*, 2nd Mardin Biennial, Mardin, Turkey, 2012; *Berlin-Athina*, Caid Science & Society Centre, Athens, 2010; *e-MobiLart / European Mobile Lab for Interactive Media Artists*, Vienna, Rovaniemi, Athens, 2008-2009, parallel programme of *Praxis: Art in times of uncertainty*; 2nd Thessaloniki Biennale of Contemporary Art, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, Greece, 2009; *MIR Festival*, Athens, 2008; *Visual Arts in Greece 2006*. *Crossing the Borders*, State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2006; *38th Parallel - The Horizon*, Skironio Museum, Athens, 2004; *Cosmos. A sea of art*; 11th Biennale of Young Artists from Europe & the Mediterranean, Athens, 2003. She lives and works in Athens.

Vivi Perysinaki (b.1976, Athens) has lived in Athens and Istanbul, studied graphic design and animation at the Technological Educational Institution of Athens (1994-1999), painting at the Athens School of Fine Arts under Tr. Patraskidis (2001-2004) and tapestry in the Faculty of Fine Arts of the University of Lisbon, Portugal (2003) after receiving a scholarship from the State Scholarships Foundation. She has curated the show *Tomorrow is Another Day, Tomorrow is not Another Today*, metamatic:TAF, Athens, 2016, and has participated in numerous shows such as *Tangled Stories*, House of Culture, Rethymno, Crete, 2015; *Orizontes*, 1st Santorini Biennale, Hotel, Pyrgos, Santorini, 2012; *Tele-Deconstruction and Tele-Portation Workshop*, 3rd Athens Biennale, Diplareios School, Athens, 2011. She has also taken part as a member of the artist group We33 by Artia Gallery in the Platforms Project at Art Athina, 2013, 2014, as well as the Athens School of Fine Arts in 2018 and 2019. In 2012, she created the women's group Nima and curated a yarn bombing performance at Votanikos Kipos Community in Petroupolis. In 2005, she represented Greece with *Passion*, 12th Biennale of Young Artists from Europe and the Mediterranean, Castel Sant' Elmo, Naples, Italy. She has worked in animated feature films, such as *Jester Till*, Munich Animation Films,

2003; *Rugrats Go Wild*, Paramount Pictures, 2002; *Eight Crazy Nights*, Sony-Columbia, 2001. In 1999, she received the 3rd Price Award in a graphic design competition themed School Libraries. She is currently an appointed art teacher in Greek public schools. She has been a panel member and has held workshops in a number of conferences organised by the Art Teachers Association (2011, 2014-19) and has published articles on art teaching in the yearly magazine *Art Education* (nos 27, 32 and 34). In her work as a visual artist, she incorporates tapestry, crochet and macrame techniques. She lives and works in Athens.

Alexandra (Ada) Petranaki (b.1967, Athens) after studying radio-technology and pedagogy, she studied painting at the Athens School of Fine Arts with tutors Tr. Patraskidis and G. Kazazis and attended the sculpture class of N. Tranos. She graduated in 2015 from ASFA and in 2018 she was granted a Master of Fine Arts degree. She has been a PhD candidate at the same school since October 2020 with supervisor tutor V. Vlastaras. She has presented six solo shows and has participated in more than 40 group exhibitions and events in Greece and abroad such as *Apology*, Gallery Genesis, Athens, 2020; *Transmission grecque*, Aponia Centre de l'art, Paris, 2020; *Platforms Project*, Athens, 2019; *Contemporary Venice 2019*, Venice, 2019; *Caritas Romana*, Contemporary Art Center of Thessaloniki, 2018; *Art Thessaloniki*, Thessaloniki, 2018; *Open Studio 2017*, Documenta14th, Athens, 2017; *4th International Festival Back to Athens Cheapart*, Athens, 2016; Prague Biennale, Prague, 2015; Athens Biennale, Athens, 2015; Art Athina, Athens, 2015; *Deferred action: adaptations of artistic radicalism*, Contemporary Greek Art Institute/ISSET, Athens, 2015. Petranaki's practice mainly focuses on the creation of multi-sensory installations. Her works are characterised by the exploration of philosophical thought, archive art as well as problems about the incomprehensible memories, gendered identity, blackness/darkness and its feelings. She lives and works in Athens.

Belle Shafir (b.1953, Germany) is the child of Holocaust survivors who immigrated from Poland to Germany in 1945. In 1972, she moved to Israel on her own. She studied fine arts at the Avni Art College, Tel Aviv and graduated in 1988. She has presented over 25 solo exhibitions in museums and galleries around the world such as *Legenda in MeMoriam*, MuMo Museum Montanelli, Prague, Czech Republic, 2019; *Whisper of memory*, Nha San Art Space, Hanoi, Vietnam, 2016; *Fertility and Vegetativeness*, Museum Ein-Harod, Israel, 2011; *For the tree of the Field is Man's Life*, Contemporary Art Museum, Petach-Tikva, Israel, 1994. Her work has been included in over 100 group shows and projects in museums, galleries, festivals and symposia worldwide such as Video Festival, Mexico City, Mexico, 2019; Artspace Tel Aviv, 2018; the Contemporary Art Museum, Haifa, Israel, 2017; 5th World Calligraphy Biennale of Jeollabuk-do, South Korea, 2005. Her performances have been featured at numerous places such as S.Y.P. Art Space, Tokyo, Japan, 2019, and Nakanojo Biennale, Japan, 2019. Shafir's visual vocabulary is a constant quest of the human psyche traversing across notions of existential metaphors, simultaneously combined with corporeal as well as spiritual elements of our existence. She lives and works in Tel Aviv.

Orit Ben Shitrit is a visual artist, filmmaker, choreographer, and educator living in New York and showing internationally. Ben Shitrit utilises movement and bodies to implicate the powers that be, their mechanisms of domination and the potential for violence. She has recently exhibited at C24 Gallery and the Nathan Cummings Foundation, New York, 2020/2014; Mana Contemporary, Miami, 2018; Museum Van Loon, Amsterdam, 2016; the Herzliya Museum of Art, Israel, 2016; Biennial of Moving Image (BIM) at Museum MUNTREF, Centro de Arte Contemporáneo, Buenos Aires, Argentina, 2016; El Museo Cultural de Santa Fe, USA, 2015; Videobrasil in São Paulo, Brazil, 2011, 2013; MACRO Museo d'arte contemporanea Rome, Italy, 2012; The

3CL, Luxembourg, 2013; the Royal College of Art, London, 2010, as well as in Austria, Germany, Finland, Russia, Slovenia, Spain and the US and China. She splits her time between New York and San Francisco, where she chairs the Film Department at the San Francisco Art Institute.

Dimitra Skandali (b.1969, Athens) grew up on Paros, a Greek island in the Aegean Sea. She was educated in Greece (ASFA, 2006-2010) and the Netherlands (HKU, Erasmus-Socrates exchange program 2008-2009) before moving to California and earning her MFA in New Genres from San Francisco Art Institute (2011-2013). She has been the recipient of numerous awards alongside with 11 participations in artist-in-residency programmes throughout the United States. She has held 17 solo shows and five two-person shows, in the United States and Greece. Her work has been curated in 65 group exhibitions worldwide and she has curated and co-curated four group exhibitions in Greece and the United States. Selected exhibitions include: *Floating Land*, Apothiki Art House, Paros, Greece (solo show), 2021; *Until It Shatters* in Root Division, San Francisco, USA, 2020; *Tunnels of the Mind/Artistic Messages to Inspire*, projected at the Times Square, New York, and on San Francisco Art Institute Tower, in San Francisco, 2020; *Salty Fields* (two person show), Herakleidon Museum, Athens, 2019-2020; *Sea beds and Signals* (solo show), Cube Space, Berkeley, USA, 2019; *Here is the Sea*, Richmond Art Center, Richmond, USA, 2019; *In my end is my beginning* (solo show), Don Soker Contemporary Art, San Francisco, 2018; *A heap of broken images where the sun beats*, The Aegean Center for the Arts, Paros, Greece, 2018; *In the Stillness Between Two Waves of the Sea*, Durden and Ray, Los Angeles, USA, 2018; *Fata Morgana*, Aggregate Space, Oakland, USA, 2017; *The Ocean After Nature*, Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco, 2016; *Demarcate, Territorial shift in personal and societal mapping*, San Jose Institute of Contemporary Art, San Jose, USA, 2016; *Meltemia and other stories* (solo

show), Don Soker Contemporary Art, San Francisco, 2016; *Desimata/Ties* (solo show), The Aegean Center for the Fine Arts, Paros, 2016; *now the weakening shadow remains, and its cracked confidence...* (solo show), ProArts Gallery, Oakland, 2016; *Emergent Atlas*, Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco, 2014-2015; *Make Space*, in Berkeley Art Center, Berkeley, 2014; *Reconnaissance*, The Headlands Center for the Arts, Sausalito, USA, 2014; *Art from the Heart*, Gowanus Loft, New York, 2013; *Imagining Time, Gathering Memory: Día de los Muertos*, SOMArts, San Francisco, 2013; *NextNewCA*, San Jose Institute of Contemporary Art, San Jose, 2013; *Journeys of the Eyes* (solo show), Pontoporos Art Gallery, Paros, 2007. Her installations allude to increasing environmental risks alongside with human migrations and struggles about identity. Skandali lives and works in the United States and Greece.

Marianne Strapatsakis (b.1974, Athens) received her first degree from the Athens College of Technology in Interior Architecture. She continued her studies in Paris, with a five-year grand from the Academy of Athens, where she graduated with degrees from the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts (diploma in painting and a certificate in sketch). She also received a certificate in History of Art from the Ecole du Louvre and a diploma in Plastic Arts from the University of Sorbonne, Paris I. Since 1980, she has been a pioneer in video art in Greece, with emphasis on video installations in which she incorporates painting, sculpture and video. From 2004 to 2014, she was a founding member, professor and president of the Department of Audio and Visual Arts of the Ionian University, Greece. In 2005, she was appointed as visiting professor at the Athens School of Fine Arts. She continues her work by focusing on the possibilities of coexistence of moving images, sound and digital art, on the dialogue between contemporary digital art and civilisations of the past and on the presentation of large size digital works in public spaces (projections mapping). She has presented 42 solo shows in Greece, France,

England, Germany, Italy, Chile, Turkey, and has participated in 70 group exhibitions in Greece, France, England, Germany, Spain, the Netherlands, China among of which is the exhibition *The Tides of the Century* at the Ocean Flower Island Museum in China, with Greece as an honoured country and *[un]known destinations chapter II: shell // the politics of being* at the 15th Athens High School, Kypseli, Athens, 2018. She lives and works in Athens.

Lambros Taklis (b.1974, Athens) is a composer of soundtracks for film and TV, he also enjoys branching off into the contemporary arts, such as video and sound installations. The basis of his work is grounded with an inspiration in alternating perspectives and imagery, combined with an eclectic collection of influences –namely classical, world, jazz, byzantine, pop, rock, electronic, and of course, silence. His passion for music began at the age of six, where he commenced studies in classical piano and music theory. From 1997 to 2007, he studied harmony, counterpoint, fugue, orchestration and composition under the tutelage of M. Adamis. He holds a Film Scoring Diploma (École Normale de Musique de Paris, 2014) and has also studied film music orchestration with Scott Smaley (Film Music Institute, Los Angeles, California, 2011). Along with classical music studies, Taklis also studied Byzantine music under V. Avramadis (1997-2010), various traditional instruments from Greece, Turkey, Indonesia, China, and Japan (1998-2013), jazz piano under Bruno Angelini, Philippe Le Baraillec and Lilian Dericq (2011-2014) and soundscape synthesis (Philharmonie de Paris, 2016-2017). From 2017 to 2020, he composed music for the films *Why the robots* directed by Yseult Le Goarning, 2020, for which he received the award for Best soundtrack at the Oniros Film Awards - New York, 2020; *On ira voir la mer* directed by Christopher Poulain, 2019; *Béton Armé* directed by Fatih Tursun, 2018; *House in the water* directed by Jingyang Sun, 2017. In 2005, he collaborated with visual artist Efi Fouriki and composed soundscapes for her installations *Dream* (2005) and *Reflections 2002-2007* (2007). In 2010, along with Efi

Fouriki, he created the installation *Sound and Light mirroring* for the exhibition *Reflections*, TAF (The Art Foundation), Athens, 2010. This work was also presented at *l'OEil Ecoute*, Ancienne Abbaye de Grestain, Normandie, 2018. In the same year, he collaborated with visual artist Athina Massoura and composed soundscapes for her work *Immersion*, presented at the University of Paris 8. In 2017, he participated in the global collaborative sound project *Sacred spaces by Cities and Memory*, with the sacred ambient composition *Κύριε / Kyrie*, encompassing field recording, sound art and sound mapping. He lives in Paris and works as a freelance composer.

Nikos Tranos (b.1957, Evia, Greece) studied sculpture at the Athens School of Fine Arts (1983-88) and at the École des Beaux-Arts in Paris (1990-91). He has been teaching sculpture at the ASFA since 1995. He has presented his work in solo exhibitions and has participated in many group shows, such as: *[un]known destinations chapter II: shell // the politics of being*, 15th High School of Athens, 2018; *White Power*, Zoumboulakis Gallery, Athens, 2017; *A Glacier at Our Table*, ANTIDORON, Fridericianum, Documenta14, Kassel, 2017; *Between the Pessimism of the Intellect and the Optimism of the Will*, Thessaloniki, Greece, 2015; *Agora*, 4th Biennale of Athens, 2013; *The Magic Circle*, Gazon Rouge, Athens, 2012; *Public Domain*, Supermarket Art fair with Lo and Behold, Stockholm, 2012; *Greek Art*, Sem-Art Gallery, Monaco, 2011; *Microgeographies*, Art Athina, Athens, 2011; *Hommage a Galerie Artion*, Kappatos Galleries, Athens, 2011; *Battlefield*, The Art Foundation, Athens, 2010; *Paganism*, OPA2 performances, Art Athina, 2009; *Open Plan*, Art Athina, 2008; *Places*, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2007; *Crimen Majestatis*, A-D Gallery, Athens, 2007; *Egnatia*, Saledo, Italy, 2005; *Makronissos project*, Greece, 2005; *Marubi 2004*, National Gallery of Tirana, Albania, 2004; DESTE Prize, DESTE Foundation, Athens, 2002; *Spell your name*, Artio Gallery, Athens, 2002; *Travel Warnings*, Artio Gallery, Athens, 2000. The

installations of Nikos Tranos reshape the surrounding space and function interactively activating the viewer's senses and reactions. The quest for new balances between the canny and the unexpected, the commentary on social conditions, the desire for communication through a work of art as well as the multidimensional interpretation of recurring patterns (home, images of urban life, violence) are just but a few of the elements that define the conceptual content of his works. He lives and works in Athens.

Tania Tsiridou (b.1972, Dusseldorf, Germany) received her degree from the department of Sociology in Cologne, Germany (Universität zu Köln) in 2001 and in 2006 her postgraduate degree, in digital arts, from the School of Fine Arts, (Athens). In 2019, she received her PhD degree from the Department of Audio and Visual Arts (Ionian University). Her research focused on how digital technologies influence the way art investigates and represents the non-visual, unpredictable, and sublime processes of nature. She has participated in multimedia and TV productions and in group art exhibitions, such as the 7th Biennale, Thessaloniki, 2019; *Tangible Sound*, ZKM, Karlsruhe (in collaboration with EASTN: European Art - Science Network 2015); *Egnatia Road: a Path of Displaced Memories*, Yeni Mosque, Thessaloniki, 2005; *The Transition of Athens 2004-05*, Byzantine Museum, Athens, 2004; *Eurobus*, NET, documentary series, 2003. Her latest research interests include art in the post-internet era, interaction design and the use of data in the context of art projects. Since 2008, she has been working as a teaching staff at the Department of Audiovisual Arts, Ionian University. She lives and works in Athens and Corfu.

Marios Angelos Voutsinas (b.1953, Paris, France) is self-taught and his involvement in jewellery design and miniature sculpture dates from 1974. Since 1978, he has held 16 solo exhibitions among of which *Glass Menagerie*, Genesis gallery Athens, 2012; *Tea with Mrs Katakouzenos*, The Angelos and Leto

Katakouzenos Foundation Athens, 2009; *The Neoclassic Designs of Marios Voutsinas*, Millenia Fine Art gallery, Orlando, USA, 2006; *Wearable Sculpture & Sculpture* (double exhibition), Ileana Tounta Contemporary Art Centre and gallery 7, Athens, 1990, and has participated in numerous group exhibitions in Greece and abroad. In 2004, GEMA Publications published a retrospective tribute covering 30 years of his creative output. His work is in private collections around the world. He lives and works in Athens.

Eleni Zouni (b.1954, Piraeus, Athens) studied graphic design at the Vakalo School and painting at the Athens School of Fine Arts. She lived and worked in Barcelona between 1984 and 1986, and from 1989 to 1994 in Utrecht and Amsterdam. She has held eleven solo exhibitions and taken part in numerous group shows. Selected solo exhibitions: *Mindscales*, Alma gallery, Athens, 2020; *In a manner of speaking*, Medusa Art Gallery, Athens, 2016; *Letterforms*, Epigraphic Museum of Athens, 2013; *Change of Distances*, Medusa +1 Art Gallery, Athens, 1995; *Linea Atenas-Barcelona*, Vincent Bernat Gallery, Barcelona, Spain, 1989. Selected group shows: +9, Iera Odos, Athens, 2019, *[un]known destinations chapter II: shell // the politics of being*, 15th High School of Athens, 2018; *The art of artist statement*, Hellenic Museum of Chicago, USA, 2004; 3rd International Biennial, Sharjah, United Arab Emirates, 2001; *Greek Artists, Quests, 1950-2000*, Rethymnon Centre of Contemporary Artistic Creation, Crete; *We are elsewhere, we are going elsewhere*, Aeschylia 1998, Eleusis, Greece, 1999; *Tribute to Greek Artists 1960-1990*, 42e Salon de Montrouge, Montrouge-Athènes, Athens, 1997. In 2009-2010, she undertook a postgraduate course in Visual Communication at the University of Derby - Vakalo Art and Design College. As part of her research, she delved into the dialectical relationship between writing and painting. Her book *Where Does Painting begin? Where Does Writing Begin?* was released in 2010. She lives and works in Athens.

Η **Εοζέν Αγκοπιάν** (γεν. 1960, Αθήνα) απέκτησε το Master's of Fine Arts από το Pratt Institute, Νέα Υόρκη (1993), Bachelor of Fine Arts με διάκριση από το Hunter College, Νέα Υόρκη (1989) και Associate in Graphic Design από το F.I.T., Νέα Υόρκη (1987). Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε 13 ατομικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων: *Unfold*, Eleftheria Tseliou Gallery, Αθήνα, 2019· *Persistent Dichotomies*, Fox Gallery NYC, Νέα Υόρκη, 2017· *Underthread*, Αίθουσα Τέχνης Καπλανών, Αθήνα, 2008· *Invisible threads*, Michael Walls Gallery, Νέα Υόρκη, 1993. Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό μερικές εκ των οποίων είναι: *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο III: επανασύνδεση --- μια δεύτερη ευκαιρία*, Κυψέλη, Αθήνα, 2019· *Transplants: Greek Diaspora artists*, Shiva Gallery of John Jay College, Νέα Υόρκη, 2018· *Pinned, Stitched and Glitzed*, AAW Gallery, Πεκίνο, Κίνα, 2016· *Ψίθυροι*, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Κρήτης, Ρέθυμνο, 2016· *Respond*, Smack Melon, Νέα Υόρκη, 2015· *Three Colorists*, Lesley Heller Workspace, Νέα Υόρκη, 2012. Το 2014 ήταν προσκεκλημένη για έξι μήνες στο Triangle Arts Association Residency στο Brooklyn. Εκείνη την περίοδο πραγματοποίησε ένα Textile Arts Workshop στο Queens Museum. Η Αγκοπιάν αποδομεί το ύφασμα και ταυτόχρονα κατασκευάζει εικόνες με κλωστές και χρώματα, δημιουργώντας έναν χώρο που στοχεύει στην ισορροπία μεταξύ του πραγματικού και του φανταστικού. Εκπροσωπείται από την Eleftheria Tseliou Gallery, Αθήνα. Ζει και εργάζεται μεταξύ Νέας Υόρκης και Αθήνας.

Η **Λυδία Ανδριώτη** (γεν. 1982, Αθήνα) παρακολούθησε το πρόγραμμα της École Nationale Supérieure des Beaux Arts στο Παρίσι (ENSBA, υποτροφία Erasmus 2006), και το 2009 αποφοίτησε από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ). Το 2012, αποφοίτησε από το μεταπτυχιακό πρόγραμμα New Media του Pratt Institute στη Νέα Υόρκη. Κατά την παραμονή της στις ΗΠΑ (2009-2015) είχε συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και ασχολήθηκε με την

παραγωγή σκηνικών και κοστούμιών για θεατρικές παραστάσεις και performances. Εργάστηκε στη συντήρηση των μαγνητικών και τηλεοπτικών εγκαταστάσεων του Nam June Paik για τις συλλογές του Guggenheim, MoMA, Art Institute of Chicago, Metropolitan και Chase Bank. Μεταξύ άλλων, έχει συνεργαστεί με δύο ιδρυτικά μέλη του Judson Memorial Church (2013-2015), την Phyllis Yampolsky πάνω στην έρευνα του ακτιβιστικού της έργου στο McCarren Pool Park για το Linkoln Center και το Preservation Community of the city of New York, και την Elaine Summers για τα Kinetic Awareness και Skytime projects. Έχει λάβει μέρος σε εκθέσεις στη Νέα Υόρκη, στη Βιέννη, στο Παρίσι, στην Ιρλανδία και στην Ελλάδα όπως: *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο III: επανασύνδεση --- μια δεύτερη ευκαιρία*, Κυψέλη, Αθήνα 2019· +9, Αθήνα, 2019· *Des Knaben Wunderhorn* (ατομική έκθεση), Sechsschimmel galerie, Βιέννη, 2019· *The birds and the lightworkers backstage are working together* (ατομική έκθεση), Gazi hall spaces, Αθήνα, 2017· *The fantastic journeys of energy*, Kappatos Gallery, Αθήνα, 2016· *Antidote*, Mykonos annex of the Athens School of fine Arts, Mykonos Biennale, Μύκονος, 2015· *In Praise of chance and failure*, Family Business, Νέα Υόρκη, 2013· *Crisis and Paganism*, Mykonos Biennale, Μύκονος, 2013· *Intimate Space*, Olympic Village, Βιέννη, 2011· *Culture Industry, Folklore and Clichés*, Vox, Αθήνα, 2008· *Gemine Muse*, Crawford Municipal Museum, Κορκ, Ιρλανδία, 2005. Η Ανδριώτη ερευνά αναπαραστάσεις συναισθηματικών χώρων ξεδιπλώνοντας οπτικά λεξιλόγια. Τα μέσα που χρησιμοποιεί ενσωματώνονται στις εγκαταστάσεις της και περιλαμβάνουν δράσεις, βίντεο προβολές, ήχο, σχέδια, collage, φωτογραφία, γλυπτά, readymades, ενώ συχνά χρησιμοποιεί τον in-situ χαρακτήρα στην δουλειά της. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Κατερίνα Αποστολίδου** (γεν. 1960, Αθήνα) σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε αρκετές ατομικές εκθέσεις (Gazonprouge 2008, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, 2007, γκαλερί Καλφαγιάν, Θεσσαλονίκη, 1997, Μέδουσα,

Αθήνα, 1995) και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό όπως: *Οπτική και υλοποιημένη πρόσληψη*, Δημοτική Πινακοθήκη, Πειραιάς, 2020· *Ανατομία Πολιτικής Μελαγχολίας*, Ίδρυμα Schwarz, Ωδείο Αθηνών, Αθήνα, 2019· *Έν αρχή ἦν ὁ Λόγος*, Έννοιες – Εικόνες – Γραφή, Εθνικό Μουσείο Τέχνης της Κίνας (NAMOC), Πεκίνο, Κίνα, 2018· *Ανατομία Πολιτικής Μελαγχολίας*, Ίδρυμα Schwarz, Art Space Pythagoreion, Σάμος, 2018· *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο II, Κέλυφος – Η πολιτική της ύπαρξης*, 15ο Λύκειο Αθηνών, Κυψέλη, Αθήνα, 2018· *Η Ακρόπολη στο βυθό*, Αιθ. Νίκος Κεσσανλής, Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ), Αθήνα, 2018· *Art Projections*, 4η Biennale Θεσσαλονίκης, παράλληλο πρόγραμμα, Μουσείο Κινηματογράφου - Ταινιοθήκη Θεσσαλονίκης, 2013· *Εικαστικοί διάλογοι*, Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, 2010· *Η πρώτη Εικόνα*, Centre Regional d'Art Contemporain Languedoc-Roussillon (CRAC), Σέτε, Γαλλία και ΜΜΣΤ, Θεσσαλονίκη, 2009· *Video Zone2 - 2nd International Video Art Biennial*, Ισραήλ, 2004· *Αθήνα by Art*, AICA Hellas, Αθήνα, 2004· *Open 2001, International Exhibition of Sculptures and Installations*, Λίντο, Ιταλία, 2001· *Leaving the Island*, PICAF, Busan Metropolitan Art Museum, Busan, Κορέα, 2000. Χρησιμοποιεί κυρίως βίντεο, σχέδιο και γλυπτική. Στα έργα της ο χώρος και ο χρόνος έχουν ένα χαρακτήρα παράλληλα μαγικό και απομυθοποιητικό. Μέσα από αποσπασματικές αφηγήσεις διαπραγματεύεται ζητήματα της μνήμης και των ασυνείδητων μηχανισμών που σχετίζονται με αυτήν διαπλέκοντας το πραγματικό με το φανταστικό με ποιητικό τρόπο προκειμένου να αναφερθεί μεταφορικά σε μια εσωτερική κατάσταση. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Zeina Barakeh** (γεν. 1972, Βηρυτός, Λίβανος) είναι μια καλλιτέχνης από την Παλαιστίνη και το Λίβανο με έδρα το Σαν Φρανσίσκο της Αμερικής. Έλαβε τον μεταπτυχιακό της τίτλο από το San Francisco Art Institute το 2008. Αυτήν τη στιγμή εργάζεται ως Βοηθός Πρύτανης στο San Francisco Art Institute. Η δουλειά της αποδομεί τον πόλεμο και πηγάζει από τις εμπειρίες της μεγαλώνοντας στη Βηρυτό εν καιρώ πολέμου. Το 2020, το έργο της με κινούμενη εικόνα (animation) *From The Third Half [Cloud*

Storm] δημοσιεύτηκε στο Art Journal Open, the College Art Association online journal. Έλαβε μέρος σε πολυάριθμες εκθέσεις και φεστιβάλ κινηματογράφου στην Αμερική και διεθνώς. Εκθέσεις περιλαμβάνουν: *After Hope: Videos of Resistance*, Asian Art Museum, Σαν Φρανσίσκο, 2021· *Tunnels of the Mind*, ZAZ Corner Billboard, Times Square, Νέα Υόρκη, 2020· *Preoccupations*, Minnesota Street Project, Σαν Φρανσίσκο το 2019, και Νιττρόιτ το 2020· *Poetry is Not a Luxury*, The Center for Book Arts, Νέα Υόρκη το 2019, και Σαν Φρανσίσκο το 2020· *Silent Narratives*, MOCA Yinchuan, Κίνα, 2019· *The Shape of Birds*, Newport Art Museum, Ρόουντ Άιλαντ, 2018· *Detritus*, San Jose Institute of Contemporary Art, Καλιφόρνια, 2017· *What Makes Us?*, Zimmerli Art Museum, Νιου Τζέρσεϋ, 2017· *Bring It Home*, San Francisco Arts Commission Galleries, Σαν Φρανσίσκο, 2016· *The Chasm Arena*, Yerba Buena Center for the Arts, Σαν Φρανσίσκο, 2014· *The Fertile Crescent*, Bernstein Gallery, Princeton University, Νιου Τζέρσεϋ, 2012. Art fairs περιλαμβάνουν: *PHOTOFAIRS SF, Connected*, Fort Mason Center for Arts & Culture, Σαν Φρανσίσκο, 2018· *PULSE New York*, Art Fair, Νέα Υόρκη, 2016· *UNTITLED*, Art Fair, Miami Beach, Μαϊάμι, Φλόριντα, 2015· *Editions/Artists' Book Fair*, Νέα Υόρκη, 2015. Βραβεία residency περιλαμβάνουν: *Perspectives: Here and There*, Brodsky Center for Innovative Editions, Rutgers University, Νιου Τζέρσεϋ, 2014, και Vermont Studio Center, Βερμόντ, το 2001 και 2004. Ζει και εργάζεται στο Σαν Φρανσίσκο.

Ο **Μάριος Άγγελος Βουσινάς** (γεν. 1953, Παρίσι) είναι αυτοδίδακτος και ασχολείται από το 1974 με το κόσμημα και τη μικρογλυπτική. Από το 1978 έχει πραγματοποιήσει 16 ατομικές εκθέσεις μεταξύ των οποίων οι *Γυάλινος Κόσμος*, γκαλερί Genesis, Αθήνα, 2012· *Τοάι* στις Κυρίες Κατακουζηνού, οικία Άγγελου και Λπώς Κατακουζηνού, Αθήνα, 2009· *The Neoclassic Designs of Marios Voutsinas*, Millenia Fine Art gallery, Ορλάντο, ΗΠΑ, 2006· *Γλυπτική που Φοριέται & Γλυπτική* (διπλή έκθεση), Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, και γκαλερί 7, Αθήνα, 1990 και έχει συμμετάσχει σε πολ-

λές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 2004 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις GEMA ένα λεύκωμα με αναδρομική παρουσίαση 30 χρόνων του δημιουργικού του έργου. Έργα του ανήκουν σε διεθνείς ιδιωτικές συλλογές. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ο **Stephen and Timothy Quay (Brothers Quay)** (γεν. 1947, Αμερική) ασχολούνται με την κινούμενη εικόνα (stop-motion animators). Σπούδασαν στο Royal College of Art, Λονδίνο, αφού σπούδασαν πριν εικονογράφηση (Timothy) και κινηματογράφο (Stephen) στο Philadelphia College of Art. Τη δεκαετία του '70, έζησαν για λίγο στην Ολλανδία και έπειτα επέστρεψαν στην Αγγλία όπου συνεργάστηκαν με τον συμφοιτητή τους από το Royal College, Keith Griffiths, ο οποίος ανέλαβε την παραγωγή όλων τους των ταινιών. Το 1980, οι τρεις τους δημιούργησαν το Kopinck Studios με έδρα το Southwark στο Λονδίνο. Οι περισσότερες από τις ταινίες τους περιέχουν μαριονέτες που είναι κατασκευασμένες με μέλη από κούκλες και άλλα φυσικά ή μη υλικά που συνήθως είναι μερικώς αποσυναρμολογημένα, σε σκοτεινά και μελαγχολικά περιβάλλοντα. Το 2012, ανατέθηκε στους Brothers Quay από το Leeds Canvas, μια ομάδα οκτώ πολιτιστικών οργανισμών στο Λιντς της Αγγλίας να δημιουργήσουν το έργο *OverWorlds & UnderWorlds*, μια εικαστική εγκατάσταση σε όλη την πόλη. Αργότερα το ίδιο έτος, η μεγάλη αναδρομική τους έκθεση *Quay Brothers: On Deciphering the Pharmacist's Prescription for Lip-Reading Puppets*, πραγματοποιήθηκε στο Museum of Modern Art (MoMA), Νέα Υόρκη, 2012-13. Άλλες εκθέσεις περιλαμβάνουν τις εξής: *The Quay Brothers' Universum*, στο EYE Film Institute Netherlands, Άμστερνταμ, Ολλανδία, 2013-14· *Metamorfosis. Visiones Fantásticas de Starewitch, Švankmajer y Los Hermanos Quay*, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Βαρκελώνη, 2014 και *La Casa Encendida*, Μαδρίτη, Ισπανία, 2014-15. Τον Οκτώβριο του 2016, μια διπλή Blu-ray συλλογή των ταινιών τους από το 1979 ως το 2013 με τίτλο *Inner Sanctums* κυκλοφόρησε από το Βρετανικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου. Η δουλειά τους έχει συμπεριληφθεί σε πάνω από 23 έργα όπερας, μπαλέτου

και θεατρικές παραστάσεις μεταξύ των οποίων τα εξής: *An Evening at the Talk House* του Wallace Shawn, Εθνικό Θέατρο, Λονδίνο, 2015· *Pinocchio* του Martin Ward, Βασιλική Όπερα, Λονδίνο, 2006· *Death and Resurrection* του J. S. Bach και Steve Martland, με μαέστρο τον Sir John Eliot Gardiner, Tate Modern και Καθεδρικός ναός του Αγ. Παύλου, Λονδίνο, 2003· *Cupid & Psyche*, Βασιλικό Μπαλέτο Δανίας, Κοπεγχάγη, 1997· *Le Bourgeois Gentilhomme* του Μολιέρου, σε σκηνοθεσία Richard Jones, Βασιλικό Εθνικό Θέατρο, Λονδίνο, 1992. Έχουν λάβει πολυάριθμα βραβεία και διακρίσεις όπως τα Sitges International Film Festival - Festival Internacional de Cinema de Catalunya (για ειδικά εφέ), Ισπανία, 2005· Επίσημη Επιλογή - Directors Fortnight, Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Καννών, 2000· Drama Desk Award για την καλύτερη σκηνογραφία, για τη δουλειά τους στο έργο *The Chairs*, 1998· Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Στοκχόλμης, Grand Prix, 1995· υποψηφιότητα στα Βραβεία Κινηματογράφου BAFTA, Αγγλία, 1992· βραβείο για το καλύτερο πειραματικό φιλμ στο Σαν Φρανσίσκο, 1988· υποψηφιότητα για Χρυσό Φοίνικα στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Καννών, 1986. Ζουν και εργάζονται στο Λονδίνο.

Ο **Robert Cahen** (γεν. 1945, Γαλλία) θεωρείται ως ένας από τους προδρόμους της video art στη Γαλλία. Από το 1972, έχει δημιουργήσει ένα αξιοσημείωτο σώμα δουλειάς για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Στον μοναδικά αποστασιοποιημένο κόσμο του Cahen, η μυθοπλασία και η καταγραφή παρουσιάζονται ως μεταφορικά ταξίδια των φανταστικών και μυστηριωδών συνθηκών που περιγράφουν το πέρασμα του χρόνου, του τόπου, της μνήμης και της αντίληψης. Είδη όπως η αφήγηση και η επιτελεστικότητα επεκτείνονται και μεταμορφώνονται καθώς εξερευνά οπτικούς, ακουστικούς και χρονικούς μετασχηματισμούς της πραγματικότητας που αντιπροσωπεύει. Από την κομψότητα του βίντεο *Cartes postales* (1984-86) (με συν-σκηνοθέτες τους Longuet και Huter) στη μουσική και οπτική πολυπλοκότητα του *Boulez-Répons* (1985), η δουλειά του Cahen χαρακτηρίζεται από μια εκλεπτυσμένη εφαρμογή τεχνικών που παραμορφώνουν τον ήχο και την εικόνα

να, τον χώρο και το εφήμερο, με αποτέλεσμα τις ανεπαίσθητες μεταβολές του φανταστικού και του πραγματικού. Σπούδασε στο Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris (class Pierre Schaeffer), Παρίσι, και υπήρξε συνθέτης και μέλος του Groupe de Recherche Musicales de l'ORTF (the Office of French Radio and Television) μεταξύ του 1971 και 1974. Από το 1973 έως το 1976, υπήρξε διευθυντής πειραματικού βίντεο για το ORTF/INA. Πολλά από τα έργα του έχουν παραχθεί σε συνεργασία με το The Institut national de l'audiovisuel (INA). Οι βιντεοταινίες του έχουν μεταδοθεί και εκτεθεί διεθνώς σε ιδρύματα και φεστιβάλ όπως η Biennale του Παρισιού, το Museum of Modern Art (MoMA), Νέα Υόρκη, American Film Institute National Video Festival, Λος Άντζελες; World Wide Video Festival, Χάγη, International Centre of Photography, Νέα Υόρκη, Documenta 7, Κάσελ, Γερμανία, FestRio, Βραζιλία, Tokyo Festival, Τόκιο, Ιαπωνία, και το Festival of Locarno, Ιταλία. Το 1992, κέρδισε το βραβείο του Villa Medicis Hors les Murs και το 1995 παρουσίασε μια μόνιμη βίντεο-εγκατάσταση για το EURALILLE Public Space στη Λιλ της Γαλλίας. Το 2010, μια ολοκληρωμένη αναδρομική έκθεση των έργων του έλαβε χώρα στο Museum of the Jeu de Paume στο Παρίσι. Μεταξύ 2009 και 2010, διετέλεσε αναπληρωτής καθηγητής στην Εθνική Σχολή Σύγχρονης Τέχνης Le Fresnoy στη Γαλλία. Το 2014, παρουσίασε το *Visions glimpsed, Robert Cahen* στο Museum of Modern and Contemporary Art Strasbourg, MAMCS, Στρασβούργο, Γαλλία. Λοιπές εκθέσεις περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων τις εξής: *Traverse*, Museum of Art Macau (MAM), Μακάο, Κίνα, 2015· *Temps contre Temps*, Musée du Temps Besançon, Γαλλία, 2015· Palais de Glace, Μπουένος Άιρες, Βραζιλία, 2016· Tongyeong, International Music Festival, Νότια Κορέα, 2016· La Virreina Barcelone, Βαρκελώνη, Ισπανία, 2017. Ζει και εργάζεται στη Γαλλία.

Το πολυδιάστατο έργο της **Αικατερίνης Γεγνοιάν** (γεν. 1976, Θεσσαλονίκη) διερευνά πώς οι εικόνες στο πλαίσιο του παγκοσμιοποιημένου περιβάλλοντος των MME έχουν τη δυνατότητα να παράγουν νέες μορφές σκέψης.

Το 2020, εκδόθηκε από τον οίκο MACK το διεθνώς αναγνωρισμένο φωτογραφικό κολλάζ βιβλίο της Handbook of the Spontaneous Other. Μεταξύ 2017-2019, ήταν Research Fellow στην Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου, Washington DC και στο Künstlerhaus Büchsenhausen, στο Innsbruck της Αυστρίας, όπου ερευνήσε την εικόνα της ενωμένης Ευρώπης μέσα από μεταπολεμικά newsreels της Αμερικής. Έλαβε διδακτορικό δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο του Westminster (2014) και εργάστηκε ως καθηγήτρια (Senior Lecturer) στην Σχολή Καλών Τεχνών στο Πανεπιστήμιο του Teesside (2015-2017). Το 2015, ήταν μια από τους καλλιτέχνες που εξέθεσαν στο Αρμενικό Περίπτερο της 56ης Biennale της Βενετίας, το οποίο έλαβε το Χρυσό Λέοντα για την καλύτερη εθνική συμμετοχή. Της έχει απονεμηθεί το βραβείο του Πανεπιστημίου Nagoya το 2001, και ήταν υποψήφια για το First Book Award το 2015. Το 2016, το Middlesbrough Institute of Modern Art οργάνωσε την πρώτη έρευνα των ταινιών μικρού μήκους της. Το έργο της έχει παρουσιαστεί στην 8η Photo Biennale του Μπράιτον, 2018· 6η Biennale της Μόσχας, Ρωσία, 2015· 3η Mardin Biennale, Τουρκία, 2015· 2ο Tallin Photomonth, Εσθονία, 2012· 1η Biennale Θεσσαλονίκης, 2008· 6η Gyumri Biennale, Αρμενία, 2006. Η δουλειά της έχει εκτεθεί σε πολλές εκθέσεις και ιδρύματα, μεταξύ των οποίων The Institut Valencià d'Art Modern, Βαλένθια, 2020· National Arts Museum of China, Πεκίνο, 2018· MacKenzie Art Gallery, Καναδάς, 2018· The Jewish Museum, Μόσχα, 2018· [α]γνωστοί προορισμοί II: κέλυφος / η πολιτική της ύπαρξης, 15ο Λύκειο Κυψέλης, Αθήνα, 2018· Kunsthalle Osnabruck, Γερμανία, 2017· [α]γνωστοί προορισμοί I, Κυψέλη, Αθήνα, 2017· DEPO, Κωνσταντινούπολη, 2017· BALTIC, Νιούκαστλ, 2017· Calvert 22 Foundation, Λονδίνο, 2016· Πολιτιστικό Κέντρο Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος, Αθήνα, 2016· NARS Foundation, Νέα Υόρκη, 2014· Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, 2012· Spike Island Gallery, Μπρίστολ, 2012· Oberhausen Film Festival, Ομπερχάουζεν, Γερμανία, 2006· Kasseler Dok Fest, Κάσελ, Γερμανία, 2016. Έργα της βρίσκονται σε σημαντικές συλλογές ιδιωτών και μουσείων. Ζει και εργάζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Ελλάδα.

Ο **Γιώργος Γιώτσας** (γεν. 1979, Αθήνα) παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Φλώρινας και μαθήματα graphic design στο πανεπιστήμιο Hertfordshire στην Αγγλία. Έχει ζήσει στο Λονδίνο, στην Κωνσταντινούπολη και στην Αθήνα. Έχει πραγματοποιήσει 12 ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του υπάρχουν σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, μεταξύ άλλων στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και του 20ού Αιώνα (Monsummano Terme, Ιταλία), στο Ουγγρικό Μουσείο υπαίθρου Szentendre στην Βουδαπέστη, στο Μουσείο Kresow στην Πολωνία, στο Queens College, Νέα Υόρκη, στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδος στη Νέα Υόρκη και στο Ιταλο-αμερικανικό Μουσείο στη Νέα Υόρκη. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και την Ιταλία.

Η **Ειρήνη Γκόνου** (γεν. 1955, Αθήνα) σπούδασε γλυπτική στην Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts και στην Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs στο Παρίσι, όπου παρέμεινε για 11 συνεχή χρόνια. Επιστρέφοντας στην Αθήνα παρακολούθησε τα μαθήματα Ελληνικής παλαιογραφίας στο Ιστορικό και Παλαιογραφικό Αρχείο του Μορφωτικού Ιδρύματος της Εθνικής Τράπεζας και μελέτησε την Αραβική γλώσσα και πολιτισμό. Έχει πραγματοποιήσει 30 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Κύπρο, Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ, Νορβηγία, Τουρκία και Αίγυπτο και έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και συναντήσεις τέχνης στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Στο έργο της Γκόνου αναγνωρίζει κανείς τα ίχνη των πολιτισμικών της αναζητήσεων που κινούνται στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου. Βασικό στοιχείο της αναζήτησης είναι η προστατευτική και θεραπευτική τους διάσταση, προτείνοντας μια νέα εκδοχή στην διαχρονική και διαπολιτισμική σχέση της γραφής με το ύφασμα (text and textile). Ενδεικτικές εκθέσεις: *The Majlis*, Caravane Foundation, 17η Biennale Αρχιτεκτονικής, Βενετία, Ιταλία, 2021· *[α]γνωστοι προορισμοί κεφάλαιο III: επανασύνδεση -- μια δεύτερη ευκαιρία*, Κυψέλη, Αθήνα, 2019· *Γαλάζια ακολουθία, η χαρτογραφία μιας μεταφορικής διαδρομής*, Καλορίτσα - Πύργος

Μπαζαίου, Νάξος, 2017· *Whispering Reeds in Woven Gardens*, Ιμαρέτ και στο Μουσείο Μωχάμεντ Άλι Καβάλας, 2014-15· *Magic Scripts-Apotropaic Texts*, Centre for Middle Eastern and Islamic Studies University of Bergen, Νορβηγία, 2014· *The sheltering word*, Heyman Center for Humanities, Columbia University, Νέα Υόρκη, 2013· *Αλ Χαττ, η μαγική γραφή*, Μουσείο Ισλαμικής Τέχνης, Αθήνα, 2009. Έργα της συμπεριλαμβάνονται σε συλλογές όπως: Ministère de la Culture, Γαλλία, Υπουργείο Πολιτισμού της Αιγύπτου, Heyman Center for Humanities, Columbia University, ΗΠΑ, Musée Ernest Renan, Tréguier, Γαλλία, Μουσείο Μπενάκη Ισλαμικής Τέχνης, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Θεσσαλονίκη, Columbia Institute for Ideas & Imagination Παρίσι, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο της Αθήνας, Research Centre Mohamed Ali, Καβάλα, Ιστορικό Αρχείο της Εθνικής Τράπεζας, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Φλώρινας, σε δημοτικές πινακοθήκες, ιδιωτικά μουσεία και ιδρύματα καθώς και σε πολλές σημαντικές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Διδάσκει σε εκπαιδευτικά-καλλιτεχνικά εργαστήρια ιστορικές γραφές της Μεσογείου, Αραβική καλλιγραφία και είναι εμπυκώτρια πολλών art workshops στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και την Νάξο.

Η **Λυδία Δαμπασίνα** (γεν. 1951, Θεσσαλονίκη) σε ηλικία 15 χρονών πηγαίνει στη Λυών όπου ολοκληρώνει την δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Γκρενόμπλ και ψυχοπαθολογία και παιδαγωγική στα πανεπιστήμια Παρίσι V και Γκρενόμπλ. Εργάστηκε ως ερευνήτρια στην ψυχιατρική επιδημιολογία και ως καλλιτεχνική διευθύντρια στην παραγωγή ταινιών. Από το 1976, εργάζεται με διαφορετικά μέσα όπως ζωγραφική, φωτογραφία, εγκαταστάσεις, κείμενα και προβολές βίντεο. Το 2004, άρχισε να δουλεύει σε μια σειρά σκηνοθετημένων φωτογραφιών όπου η εικόνα συνυπάρχει με κείμενα –κυρίως αποσπάσματα– από τον ημερήσιο τύπο της Ελλάδας και της Γαλλίας. Η μετατροπή αποσπασμάτων τύπου σε μια σημαίνουσα οντολογική ή υπαρξιακή χειρονομία φαίνεται να είναι ένας αποτελεσματικός τρόπος δια-

πραγμάτευσης όλου αυτού του τραγικού παραλόγου. Τα τελευταία δέκα χρόνια, η δουλειά της επικεντρώνεται στην παγκόσμια οικονομική και ηθική κρίση και στις ανισότητες που αναπτύσσονται γεωμετρικά. Έχει παρουσιάσει δουλειά της σε 24 ατομικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων οι: *Mors*, Μουσείο Κατσίγρα, Λάρισα, 2018· *Gini Coefficient*, Γενί Τζαμί, Θεσσαλονίκη, 2016· *2100 mots d'amour, 2500 mots d'amour*, Υπόγεια Οθωμανική Κρήνη της Σπλάιτς, Χανιά, 2015· *Party's over-Starts over*, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, 2012· *Party's over-Starts over*, Μουσείο Άλεξ Μυλωνά, Αθήνα, 2012· *Αυτό που γδέρνει το τζάμι από τη μέσα πλευρά*, Ad Lib group dance, Φεστιβάλ Αθηνών, 2008· *Real Freedoms that people enjoy*, Nuit Blanche, εκκλησία Saint Eustache, Παρίσι, 2007· *Family story*, γκαλερί Eleni Koroneou, Αθήνα, 2007· *Family story*, Hôpitaux Universitaires, Γενεύη, 2007· *Υπέροχα δωμάτια*, Ad Lib group dance, Αθήνα, 2006. Έχει συμμετάσχει σε 52 ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων οι: +9, Ιερά Οδός, Αθήνα, 2019· *Looking Out Looking In*, Murat Centoventidue Arte Contemporanea, Μπάρι, 2018· *Νέα Αποκτήματα*, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα, 2017· *Κοινό Ιερό Τόποι*, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Γενί Τζαμί, παράλληλο πρόγραμμα 6ης Biennale, Θεσσαλονίκη, 2017· *Genii Loci*, Ελληνική Τέχνη, 1930-2016, Μουσείο Manege, Αγία Πετρούπολη, Ρωσία, 2016· *Παράδοση Ανατροπή*, συμμετοχή του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Collegium Artisticum, Σεράγεβο, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, 2014· *Unhappy ready-made*, Γκαλερί Kuad, Κωνσταντινούπολη, Τουρκία, 2014· Πρόταση για τον σχεδιασμό του Μνημείου των Εβραίων θυμάτων του Ολοκαυτώματος στην Αθήνα, Εβραϊκό Μουσείο της Ελλάδας, Αθήνα, 2011· *Others*, Biennale του Μαρακές, Κωνσταντινούπολης, Αθήνας στο Παλέρμω, Μουσείο Riso, Fondazione Puglisi Cosentino, Κατάνια, 2010· *Heaven*, 2η Biennale, Αθήνα, 2009· *Heterotopias*, 1η Biennale Θεσσαλονίκης, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, 2007· *Τόποι*, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, 2007. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και το Παρίσι.

Η **Διοχάντη** (γεν. 1945, Αθήνα) σπούδασε ζωγραφική και χαρακτική στην Accademia di Belle Arti και ενδυματολογία, γραφικές τέχνες στη Ρώμη. Παρακολούθησε αρχιτεκτονική στο Polytechnic of Central London. Έχει παρουσιάσει 17 ατομικές εκθέσεις στην Ιταλία, Σκωτία, Ελλάδα και Κύπρο. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό μεταξύ των οποίων, έχει εκπροσωπήσει τη χώρα, στην VII Biennale de Paris, XII Bienal de São Paulo, X Quadriennale Nazionale d'Arte di Roma, I International Sculpture Symposium / Olympiad of Art, Seoul και 54th Biennale di Venezia. Έχει βραβευτεί σε τέσσερις διεθνείς εκθέσεις χαρακτικής και από το Ελληνικό τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Τέχνης (AICA Hellas) για την καλλιτεχνική δραστηριότητα 2009-2010. Η έρευνα της Διοχάντης βασίζεται στην αναδημιουργία του περιβάλλοντος μέσα από τη σχέση χώρος-χρόνος. Η δουλειά της είναι μια συνεχής πορεία. Ολοκληρώνοντας την παρουσίαση ενός έργου –και με εφόδιο την εμπειρία της από αυτό– δημιουργεί in-situ το επόμενο, ειδικά και μόνο, για το νέο δεδομένο χώρο και το νέο συγκεκριμένο χρόνο. Οι εικαστικές παρεμβάσεις συμπληρώνουν το περιβάλλον και συνεργούν δημιουργώντας μια διαδρομή –την οποία έχει σχεδιάσει και ορίζει– μέσα από διαδοχικές εναλλαγές αρχιτεκτονικών και εικαστικών στοιχείων, υλικών, ήχου και φωτισμού. Στόχος της είναι η αίσθηση που θα βιώσει ο θεατής και το μήνυμα που θα λάβει όταν βρίσκεται μέσα σε μια εικαστική εγκατάσταση μεγάλης κλίμακας όπου υπάρχει πάντα μία διήγηση που εξελίσσεται στο χώρο-χρόνο. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Άντζη Δρακοπούλου** (γεν. 1970, ΗΠΑ) σπούδασε γραφιστική στη Σχολή Βακαλό (1988-1991), Καλές Τέχνες στο The Corcoran School of Art της Ουάσιγκτον απ' όπου έλαβε το πτυχίο Bachelor of Fine Arts το 1994 και στο School of Visual Arts της Νέας Υόρκης λαμβάνοντας μεταπτυχιακό τίτλο στις Καλές Τέχνες (MFA) το 1996. Η δουλειά της διατρέχεται με τρόπο πολυεπίπεδο από στοιχεία διαφορετικών δομών και συστημάτων των οποίων οι συνδυασμοί αποκαλύπτουν εσωτερικές συνδέσεις και λεπτομέρειες που περιγράφουν την

ενέργεια και τις μη ορατές δυνάμεις που διέπουν την κίνηση της ύλης, από το μικροκοσμικό επίπεδο μορίων και σωματιδίων φωτός έως τον μακρόκοσμο των πλανητών και γαλαξιών. Η δουλειά της λειτουργεί συχνά ως διάγραμμα ή περιγραφή της ενέργειας και ως αναζήτηση για την κατανόηση του τρόπου που προκύπτει η τάξη από το χάος και του τρόπου που συσχετίζεται η συνειδητότητα με την ύλη. Έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις όπως: *Inside, Outside, and Beyond*, Ελληνικό Προξενείο Νέας Υόρκης, 2019· *Blue Bird of Happiness*, ODETTA, Νέα Υόρκη, 2019· *Rationality of View*, 7ο Διεθνές Φεστιβάλ Καλών Τεχνών, Kranj, Σλοβενία, 2018· *Morphogenesis*, Angie Drakopoulos & Daniel Hill, Holland Tunnel Gallery, Πάρος, 2016· *East to West*, Southampton Arts Center, Σαουθάμπτον-Νέα Υόρκη, 2015· *Cosmos*, New York Hall of Science, Νέα Υόρκη, 2013· *Angie Drakopoulos & Daniel Hill*, McKenzie Fine Art, Νέα Υόρκη, 2012· *Lift Off: Earthlings and the Great Beyond*, Paul Robeson Galleries, Rutgers University, Newark Νιού Τζέρσεϊ, 2011· *The Future Must Be Sweet*, International Print Center, Νέα Υόρκη, 2008· *Sequence+* (ατομική), g-module, Παρίσι, 2006· *Angie Drakopoulos, Ruth Waldman, Laura Sharp Wilson*, McKenzie Fine Art, Νέα Υόρκη, 2006· *Angie Drakopoulos & Pamela Hadfield*, PS122 Gallery, Νέα Υόρκη, 2005· *Between Interconnectedness*, Smack Mellon, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη, 2004· *Itsy Bitsy Spider*, Feature Inc., Νέα Υόρκη, 2004· *Angie Drakopoulos* (ατομική), g-module, Παρίσι, 2002. Το 2004, της απονεμήθηκε residency στο Κέντρο Τεχνών ArtOmi, Νέα Υόρκη, και έλαβε την Special Editions Fellowship από το Lower East Side Printshop N. Υόρκης το 2005. Το 2008, έλαβε υποτροφία (fellowship) στη ζωγραφική από το New York Foundation for the Arts. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη.

Η Ελένη Ζούνη (γεν. 1954, Πειραιάς) σπούδασε γραφικές τέχνες στη Σχολή Βακαλό και ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα (1978-1983). Από το 1984 έως το 1986, έζησε και εργάστηκε στην Βαρκελώνη, ενώ το χρονικό διάστημα 1989-1994 στην Ουτρέχτη και το Άμστερνταμ. Το 2009-2010, πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές

στον κλάδο Οπτική Επικοινωνία στο University of Derby - Βακαλό Art and Design College. Έχει πραγματοποιήσει 11 ατομικές εκθέσεις και πολλές ομαδικές, μερικές των οποίων είναι: *Mindscapes*, γκαλερί Άλμα, Αθήνα, 2020· *Τρόπος του Λέγειν*, Μέδουσα Αίθουσα Τέχνης, 2016· *Γραμματομορφές*, Επιγραφικό Μουσείο, 2013· *Αλλαγές Αποστάσεων*, Μέδουσα +1 Αίθουσα Τέχνης, 1995· Vincent Bernat, linea Atenas-Barcelona, 1989. Ομαδικές: +9, Ιερά Οδός, Αθήνα, 2019· *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο II: κέλυφος // η πολιτική της ύπαρξης*, 15ο Λύκειο Αθηνών, Κυψέλη, 2018· *The art of artist statement*, Hellenic Museum Σικάγο, 2004· *Αναζητήσεις, 1950-2000*, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Ρέθυμνο· *Είμαστε Αλλού και πάμε Αλλού*, Αισχύλεια, 1998· *Έλληνες Καλλιτέχνες*, Αφιέρωμα Έλληνες καλλιτέχνες 1960-1990, 42e Salon de Montrouge, Montrouge-Athènes, 1997. Ασχολείται διεξοδικά με την οπτική ή εικαστική διάσταση της γραφής και την διαλεκτική σχέση μεταξύ γραφής και ζωγραφικής. Το 2010, κυκλοφόρησε το βιβλίο της *Πού αρχίζει η Ζωγραφική; Πού αρχίζει η Γραφή*; Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ο **Daniel Hill** (γεν. 1969, Αμερική) έλαβε μεταπτυχιακό δίπλωμα στις Καλές Τέχνες από το School of Visual Arts Νέας Υόρκης το 1996 έχοντας λάβει πτυχίο Καλών Τεχνών το 1993 από το Πανεπιστήμιο Kent State University του Οχάιο. Είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Τέχνης στο Πανεπιστήμιο Pace του Μανχάταν. Είναι ζωγράφος, καλλιτέχνης ήχου, συγγραφέας, εκπαιδευτικός και επιμελητής του οποίου το έργο εξερευνά τη σχέση μεταξύ εικαστικής τέχνης, ήχου και επιστήμης. Οι πίνακες και τα ηχητικά του έργα συχνά χρησιμοποιούν ένα σύστημα γένεσης βασισμένο σε κανόνες στο οποίο ερευνάται η έννοια της ενσώματης/διευρυμένης νόησης, καθώς ανακαλύπτεται μια ισορροπία μεταξύ της αισθητικής και του εννοιολογικού. Επιλεγμένες εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Blue Bird of Happiness*, ODETTA, Νέα Υόρκη, 2019· *Strange Attractors*, Walsh Gallery, Seton Hall University, Νιού Τζέρζεϊ, 2019· *Top of the Op*, Kunstraum Stoffen, Stoffen, Γερμανία, 2019· *Daniel Hill: Frequencies*, Scholes Street Studio, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη, 2018· *New Optics III*, Μουσείο

Σύγχρονης Τέχνης, Hünfeld, Γερμανία, 2018· *7ο Διεθνές Φεστιβάλ Καλών Τεχνών: Geometry-Rationality of a View*, Μουσείο Gorenjska, Kranj, Σλοβενία, 2018· *The Possibilities of Line*, McKenzie Fine Art, Νέα Υόρκη, 2018· *Beyond Black and White*, Westbeth Gallery, Νέα Υόρκη, 2018· *Luscious*, Μουσείο Τέχνης Brattleboro, Brattleboro, Βερμόντ, 2017· *Interference*, Nurture Art, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη, 2017· *Morphogenesis: Angie Drakopoulos and Daniel Hill*, Holland Tunnel Gallery, Πάρος, 2016· *Cadence*, Margaret Thatcher Projects, Νέα Υόρκη, 2014· *Angie Drakopoulos and Daniel Hill*, McKenzie Fine Art, Νέα Υόρκη, 2012. Έχει συνθέσει και εκτελέσει πάνω από 20 άλμπουμ με πρωτότυπες συνθέσεις και περιβάλλοντα ήχου, όπως: *Axial Drift (cicadas)*, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη, 2018· *Mythograph and Auroras*, εγκαταστάσεις βίντεο / ήχου με την Άντζη Δρακόπουλος που εκτέθηκαν στο Παρίσι και τη Νέα Υόρκη το 2002, 2003, 2004 και 2006. Δοκίμιά του έχουν δημοσιευτεί στα: *Battery Journal*, 2020· *The Brooklyn Rail*, 2018· *Interalia Magazine*, 2017, 2019, 2020· *SciArt in America*, 2013 και σε καταλόγους εκθέσεων. Έχει κάνει παρουσιάσεις και συμμετάσχει σε πάνελ συζήτησης στο *The CUE Art Foundation*, Νέα Υόρκη, 2017· *The Helix Center*, Νέα Υόρκη, 2017· *SciArt Center*, Νέα Υόρκη, 2014· *LASER Talks* Νέα Υόρκη, 2018· *TransBorder Art Television*, Νέα Υόρκη, 2015· *Shirley Fiterman Art Center*, Νέα Υόρκη, 2016, μεταξύ άλλων. Έργα του βρίσκονται σε πολλές ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές, συμπεριλαμβανομένων των Πρεσβειών των Ηνωμένων Πολιτειών, της Microsoft Corporation και της Bank of America. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη.

Η **Μάριον Ιγγλέση** (γεν. 1961, Αθήνα) έχει μεταπτυχιακό στη σκηνογραφία από το Brandeis University, Βοστόνη, 1989. Έως το 2003, εργάστηκε ως σκηνογράφος στη Νέα Υόρκη, την Αθήνα και το Παρίσι στη διαφήμιση, το θέατρο και το κινηματογράφο. Από το 2005 έως το 2009, ήταν υπεύθυνη για τη διοργάνωση και την επιμέλεια εκθέσεων στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το 2014, πήρε πτυχίο ζωγραφικής από τη σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. Ατομικές εκθέσεις: *homo faber*, Έκφρα-

ση-Γιάνα Γραμματοπούλου, 2017· *Το κυνήγι του ρινόκερου*, Αιόλου 48-50, 2003. Επιλογή ομαδικών εκθέσεων: *Δικαίωμα στη Σιωπή*; John Jay College of Criminal Justice, Νέα Υόρκη, υπό την αιγίδα του ελληνικού υπουργείου Πολιτισμού, μέσω της πλατφόρμας GREECE IN USA, 2021· *100% Risk, 100% Trust: Towards A New Visual Performance*, ART-ΑΘΗΝΑ, Ζάππειο Μέγαρο, Αθήνα, 2019· *Power and Ancestors*, WM Gallery, Άμστερνταμ, Ολλανδία, 2018· *Project Ξούθου, η σιωπή της πόλης*, με την υποστήριξη του Δήμου Αθηναίων, 2017· *Καταστροφή, Fireflies in the Night Take Wing*, Πολιτιστικό Κέντρο Ιδρύματος Σταύρου Νιάρχου, 2016· *Η σημασία του να είσαι ζώο*, Genesis Art Gallery, Αθήνα, 2016. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Ελίνα Ιωάννου** (γεν. 1979, Κύπρος), αρχικά έχει εκπαιδευτεί στον κλάδο της Αρχιτεκτονικής στο Frederic University, Κύπρος (BA, 1997-1999) και στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών του Μονπελιέ στη Γαλλία (D.N.A.P, 2000-2003) (D.N.S.E.P, 2003-2005). Παράλληλα με την πρακτική της σαν εικαστικός ασκεί το επάγγελμα του εκπαιδευτικού από το 2005 και από το 2019 στην Σχολή Καλών Τεχνών, του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου. Η δουλειά της σαν εικαστικός περιλαμβάνει ένα μεγάλο εύρος πρακτικών, συμπεριλαμβανομένων του σχεδίου, της φωτογραφίας, της γλυπτικής και των εγκαταστάσεων. Τα τελευταία χρόνια η έρευνα της την οδήγησε στο εργαστήριο του πατέρα της, ένα από τους τελευταίους λιθοξόους του νησιού. Παρουσίασε αρκετές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Κύπρο και το εξωτερικό, δημόσια μνημεία και συμμετείχε σε φουάρ και biennale τέχνης. Επιλεγμένες εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Caught in The Act*, NiMAC, Cyprus, 2008· *Biennale νέων Our Creative Diversity: Kairos*, 13th Biennale of Young Artists, Puglia, Italy, 2008· *3η Biennale της Θεσσαλονίκης*, International Workshop of Young Artists, 2011· *Salon Du Dessin*, Montpellier, France, 2012· *Guilty As Charged*, La maire du 11ème, Paris, France, 2012· *1, 2, 3, b4*, Biennale της Θεσσαλονίκης, 2013· *South & West Facade (Stone Slabs No. 1-20 and 21-37)*, Hermes Stores, Αθήνα, 2015· *Tribute to the Family*, Public monument at CNP headquarters, Λευ-

κωσία, Κύπρος, 2018. Έργα της υπάρχουν στην κρατική συλλογή της Κυπριακής Δημοκρατίας, στη συλλογή Εφημερίδας Φιλελεύθερος, στη συλλογή MOMus Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, στη σύλλογή της CNP ασφαλιστικής όπως και σε δημόσιους χώρους. Έχει κάνει αρκετές συνεργασίες συμπεριλαμβανομένου: Camper και CasmpersLab, Hermès Paris, Sofia Foundation, VisitCyprus, τον όμιλο της εφημερίδας Φιλελεύθερος, Marriott International και το Atelier 27 Paris. Αυτή την περίοδο φτιάχνει το μεγάλων διαστάσεων μνημείο εξωτερικού χώρου στο χωριό Κυπερούντα. Ζει και εργάζεται στην Λεμεσό.

Ο Βασίλης Πάτμιος Καρούκ (γεν. 1977, Αθήνα) σπούδασε ζωγραφική και μεταπτυχιακά στις ψηφιακές μορφές τέχνης στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1998-2005). Έχει παρουσιάσει έξι ατομικές εκθέσεις, στην Αθήνα και στην Νάπολη της Ιταλίας και έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμες ομαδικές εκθέσεις στην Αθήνα και στο εξωτερικό, όπως: *Paratoxic-Parasites*, Μουσείο Μπενάκη· ReMap4, Αθήνα· *Hell as Pavilion*, Palais de Tokyo, Παρίσι· *The Greek pavilion Evil - the garden of Eden Hamburger*, Kunsthalle Βαρλίνο & at Palais de Tokyo, Παρίσι· *Others*, Fondazione Brodbeck, Riso Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Σικελία· *Heaven*, 2η Biennale της Αθήνας· *The beautiful is just the first degree for the terrible*, Κρατικό μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης· *Goldfish Suddenly Dead*, Extra City Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Βέλγιο· *Paint ID*, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης· *Destroy Athens*, 1η Biennale της Αθήνας· *Video Zone (twist)*, 3rd National Video Biennale Τελ Αβίβ, Ισραήλ. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η Renee Magnanti (γεν. 1951, Rochester, Νέα Υόρκη) έλαβε τον τίτλο BFA in Fine Arts από το SUNY στο Buffalo και τον τίτλο MFA από το Tulane University. Έχει παρουσιάσει δουλειά της στην Αμερική, Ευρώπη και Ασία, σε μουσεία, πανεπιστήμια, και γκαλερί. Έχει λάβει πολλά βραβεία και υποτροφίες εκ των οποίων το Rumsey Traveling Fellowship από το SUNY Buffalo, την υποτροφία Creative Artist's Programme από το New York State

Council on the Arts και την υποτροφία του συνεδρίου Textile Society of America για την έκθεση *Textiles Close Up: Indonesia* στην Yale University Art Gallery. Η τρέχουσα δουλειά της στην εγκαυστική, τα τυπώματα και τα τυπώματα στην υφαντική είναι εμπνευσμένη από υφάσματα από όλον τον κόσμο και συχνά εμπλέκει κείμενο και εικόνα. Είναι γνωστή για τη μοναδική τεχνική της γλυπτικής εγκαυστικής καθώς και για τον χαρακτηριστικό συνδυασμό τυπωμάτων και ύφανσης. Έργα της βρίσκονται στις συλλογές του Amarillo Museum of Art, Herbert F. Johnson Museum of Art, Cornell University, National Gallery, Σόφια, Βουλγαρία, Sanbao Ceramic Institute, Jingdezhen, Κίνα, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Ρέθυμνο, και στο Ινστιτούτο Goethe της Θεσσαλονίκης. Ζει και εργάζεται στην Νέα Υόρκη.

Η προσωπική ιστορία της **Δέσποινας Μειμάρογλου** (γεννήθηκε το 1944 και μεγάλωσε στην Αίγυπτο) συνετέλεσε στη διαμόρφωση των προτεραιοτήτων της και επηρέασε τις καλλιτεχνικές αλλά κυρίως τις ανθρώπινες επιλογές της. Το 1966, μετά την ολοκλήρωση των εικαστικών της σπουδών πάνω στη ζωγραφική, τυπογραφία και γραφικές τέχνες (N.D.D.) στο *Kent Institute of Art and Design*, Maidstone, Kent στην Αγγλία, και κυρίως λόγω των πολιτικών γεγονότων που λάμβαναν τότε χώρα στην Αίγυπτο, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και ξεκίνησε τη δεκάχρονη θητεία της στη διαφήμιση ως γραφίστρια και στη συνέχεια ως art director. Από τα τέλη του '70, έχει αφοσιωθεί αποκλειστικά στο έργο της. Από το 1981 ως σήμερα, έργα της έχουν παρουσιαστεί σε περισσότερες από 30 ατομικές και πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό μεταξύ των οποίων: *[α]γνωστοι προορισμοί κεφάλαιο III: επανασύνδεση --μια δεύτερη ευκαιρία*, Κυψέλη, Αθήνα, 2019· +9, Ιερά Οδός, Αθήνα, 2019· *[α]γνωστοι προορισμοί κεφάλαιο II: κέλυφος // η πολιτική της ύπαρξης*, 15ο Λύκειο Αθηνών, Κυψέλη, Αθήνα, 2018· *[α]γνωστοι προορισμοί*, κεφάλαιο I, πρώην οικία Ζαρίφη, Κυψέλη, Αθήνα, 2017· Pyramid Atlantic Art Centre, Washington DC· John Jay College of Criminal Justice/CUNY, Νέα Υόρκη· Columbia College, Σικάγο· Fondazione Mudima, Μιλάνο· Maison Européenne de la

Photographie, Παρίσι, και άλλες εκθέσεις στο Τορόντο, Τσεχία, Λονδίνο και τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας στην Αίγυπτο. Συμμετείχε στη 2η Biennale της Θεσσαλονίκης και την Women's International Biennale / Incheon στη Νότιο Κορέα το 2009. Από τα μέσα της δεκαετίας του '90, η δουλειά της έχει παρουσιαστεί επανειλημμένα σε σημαντικές εκθέσεις και συνέδρια τέχνης κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η ίδια έχει προσκληθεί σε σεμινάρια και residencies σε αμερικανικά πανεπιστήμια και ιδρύματα, καθώς και στο Quito University του Εκουαδόρ, και το Richmond American College στο Λονδίνο και τελευταίως τον Δεκέμβριο του 2017 στο MEU (Middle East University) στο Αμμάν της Ιορδανίας. Σειρές έργων της περιλαμβάνονται σε σημαντικές συλλογές πανεπιστημίων στις ΗΠΑ και μουσείων στην Ελλάδα (Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης / Θεσσαλονίκη, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ρεθύμνου, Συλλογή Πορταλάκη) καθώς και ιδιωτικές συλλογές. Η εικαστική πρακτική της σήμερα περιλαμβάνει φωτογραφία, βίντεο, εγκαταστάσεις μικτών τεχνικών στο χώρο, τυπώματα καθώς και ένα σημαντικό αριθμό artists books. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Βάνα Ντατσούλη** (γεν. 1971, Αθήνα) σπούδασε γραφιστική στη Σχολή Βακαλό (1988-1991), πιάνο στο ωδείο *Νέα τέχνη* (μέχρι το 1993), ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης με δάσκαλο τον Γ. Τσακίρη (1998-2000) και στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας με δάσκαλους τους Γ. Βαλαβανίδη και Μ. Μανουσάκη (2000-2005), από όπου αποφοίτησε με άριστα. Βραβεύτηκε για το έργο της από τη Eurobank (2006). Φτιάχνει τη ζωγραφική της χρησιμοποιώντας κυρίως μαρκαδόρους και ξυλομπογιές. Τα γλυπτά και οι κατασκευές της αποτελούνται, στο μεγαλύτερο μέρος τους, από υφάσματα και μαλλιά. Έχει παρουσιάσει μία ατομική έκθεση στην γκαλερί Αστράλαβος κι έχει πάρει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις, όπως: *memoirs are the pixels of my life*, γκαλερί Περί Τεχνών Καρτέρης, Αθήνα 2019· *[α]γνωστοι προορισμοί κεφάλαιο III: επανασύνδεση --μια δεύτερη ευκαιρία*, Κυψέλη, Αθήνα, 2019· *REM - Brand Name project*, γκαλερί Λόλα Νικολάου, Θεσσαλονίκη, 2017· *12 νέοι εικαστι-*

κοί καλλιτέχνες II, Εφημερίδα Η Αυγή, Πολιτιστικό κέντρο Δήμου Αθηναίων Μελίνα, 2008· *5 από το Δ' εργαστήριο ζωγραφικής*, πρώην φροντιστήριο Χαρατζά, Δήμος Κηφισιάς, 2007· *restart*, Art Athina, 2007· *Ήταν κάποτε η Πηνελόπη Δέλτα...*, Κολέγιο Ψυχικού, 2007· *Διασχίζοντας τα όρια*, εικαστικό πανόραμα στην Ελλάδα 2006, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, 2006· Βραβεία Eurobank 2006· *Ημερολόγιο ΕΚΟ*, Βυζαντινό Μουσείο Αθήνας, 2006· *Γλυπτική today*, γκαλερί Αστράλαβος, 2006· *Απόφοιτοι 2004 - Τελειόφοιτοι 2005 Δ' εργαστηρίου Ζωγραφικής*, ΕΠΑΣΚΤ, 2005· Τρίτη Διεθνής φοιτητική Τριενάλε, Marmara University, Κωνσταντινούπολη, 2003· 2η Biennale των φοιτητών των Ανωτάτων Σχολών Καλών Τεχνών Ελλάδος, 2002. Μεταξύ του 2010 και του 2018, αφιερώθηκε στη διδασκαλία των εικαστικών τεχνών στην πρωτοβάθμια δημόσια εκπαίδευση σε διάφορα μέρη της Ελλάδας (Κρήτη, Πάρος, Κέρκυρα, Άνδρος, Σαντορίνη, Αίγινα και Αθήνα). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ο **Bill Pangburn** (γεν. 1953, Amarillo, Τέξας, Αμερική) σπούδασε τέχνη στο Phillips-Universitaet, Marburg an der Lahn στη Γερμανία, στο Tulane University (BA), Νέα Ορλεάνη, Λουιζιάνα και έλαβε το μεταπτυχιακό του στο Pratt Institute, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη. Ασχολείται με τη ζωγραφική, τη χαρακτική και τις εγκαταστάσεις και επίσης εργάζεται ως επιμελητής και καθηγητής. Είναι ο διευθυντής της Anya and Andrew Shiva Gallery, John Jay College στη Νέα Υόρκη και το χειμώνα του 2017 υπήρξε επισκέπτης καθηγητής (visiting professor) καλών τεχνών στο Haverford College, Haverford, Πενσυλβάνια. Έχει διδάξει στο John Jay College και στο Fashion Institute of Technology. Οι επαγγελματικές του δραστηριότητες περιλαμβάνουν ατομικές εκθέσεις μεταξύ των οποίων οι: Art Mora Seoul, Σεούλ, Νότια Κορέα, 2019· Art Mora NJ, Ridgefield Park, Νιου Τζέρσεϊ, 2018· University College Art Gallery, Farleigh Dickinson University, Teaneck, Νιου Τζέρσεϊ, 2016· BCBArt, Hudson, Νέα Υόρκη, 2011· San Angelo Museum of Art, San Angelo, Τέξας, 2009-10· Amarillo Museum of Art, Αμα-

ρίλο, Τέξας, 1991. Ομαδικές εκθέσεις περιλαμβάνουν τις εξής: Art and Design Gallery, Fashion Institute of Technology, Νέα Υόρκη, 2020· AHM Gallery, Ταϊπέι, Ταϊβάν, 2019· the Sofia International Paper Biennial 2015, Σόφια, Βουλγαρία, 2015· Art-Area China 2015, Hebei Normal University Museum, Hebei, Κίνα, 2015· Dishman Art Museum, Beaumont, Τέξας, 2009· γκαλερί Νικολάου, Θεσσαλονίκη, 2014· 22ο Seoul International Art Festival, Chosunibo Museum, Σεούλ, Νότια Κορέα, 2014. Έχει συμμετάσχει και παρουσιάσει τη δουλειά του σε πολυάριθμα συμπόσια και συνέδρια στην Αμερική, Ευρώπη και Ασία. Έργα του υπάρχουν, μεταξύ άλλων, στις δημόσιες συλλογές των Brooklyn Museum, Μπρούκλιν, Νέα Υόρκη, στο San Angelo Museum of Fine Arts, San Angelo, Τέξας, και στο Henan Museum, Zhengzhou, Κίνα. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη.

Η **Ελένη Πανουκλιά** (γεν. 1972, Αγρίνιο) ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην Αρχιτεκτονική (με εξειδίκευση στη Γνωσιοθεωρία της Αρχιτεκτονικής) στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (2018-2020). Το 2007, ολοκλήρωσε τη διετή μετεκπαίδευσή της στη γλυπτική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, λαμβάνοντας το 2005 την υποτροφία γλυπτικής του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (2005-2007). Σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1998-2004), γλυπτική στην Accademia di Belle Arti di Roma (2003-2004) και χημεία στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας (1990-1995). Συμμετείχε στο ευρωπαϊκό έργο *e-MobiLArt: European Mobile Lab for Interactive Media Artists* (2008-2009) που συντόνισε το Εργαστήριο Νέων Τεχνολογιών του Τμήματος Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών με συμμετέχοντες εταίρους το Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Τεχνών της Βιέννης στην Αυστρία και το Πανεπιστήμιο της Λαπωνίας στη Φιλανδία και συνεργαζόμενους φορείς του έργου το Leonardo/OLATS της Γαλλίας, το Group Haute Ecole ICHÉC Saint Louis στο Βέλγιο, το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης, την Ακαδημία Καλών Τεχνών του Κατοβίτσε της Πολωνίας και τις εται-

ρίες λογισμικού Cycling 74 (Η.Π.Α.) και υλικού I-QubeX (Καναδάς). Η μεγάλων διαστάσεων site-specific παρέμβαση στο χώρο του Παλαιού Ελαιουργείου Ελευσίνας με τίτλο *Ό,τι φωτεινό έχει να πει, θα πρέπει να μείνει εικασία*, ανάθεση των Αισχυλείων 2016 και της Eleusis2021 (Ελευσίνα, 2016), ήταν η πέμπτη ατομική της παρουσίαση. Επίσης, έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και projects στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπως *Ο Κήπος βλέπει*, Κέντρο Εικαστικών Τεχνών του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, 2017· *Έκθεση Σύγχρονης Ελληνικής Τέχνης*, Σαγκάι, 2015 και 2013· *Double Take*, 2η Biennale της Μάρντιν, Τουρκία, 2012· *Berlin-Athina*, Caid Science & Society Centre, Αθήνα, 2010· *e-MobiLArt / European Mobile Lab for Interactive Media Artists*, Βιέννη, Ροβανιέμι, Αθήνα, 2008-2009· *Praxis: Τέχνη σε αβέβαιους καιρούς*, 2η Biennale Θεσσαλονίκης, 2009· *MIR Festival*, Αθήνα, 2008· *Δια-σχίζοντας τα όρια*, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, 2006· *38η Παράλληλος - Ο ορίζοντας*, Σκιρώνειο Μουσείο, Αθήνα, 2004· *Cosmos*, 11η Biennale Νέων Δημιουργών Ευρώπης και Μεσογείου, Αθήνα, 2003, μεταξύ άλλων. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Βιβή Περυσινάκη** (γεν. 1976, Αθήνα και μεγάλωσε στην Κωνσταντινούπολη) σπούδασε γραφιστική και κινούμενο σχέδιο στα ΤΕΙ Αθήνας (1994-1999), ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών με δάσκαλο τον Τρ. Πατρασκίδη (2001-2004) και υφαντουργία στη Σχολή Καλών Τεχνών της Λισαβόνας στην Πορτογαλία (2003) με υποτροφία του ΙΚΥ. Έχει επιμεληθεί την έκθεση *Tomorrow is Another Day, Tomorrow is not Another Today*, metamatic:TAF, Αθήνα, 2016 και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων οι: *Μ-πλεγμένες Ιστορίες*, Σπίτι του Πολιτισμού, Ρέθυμνο, Κρήτη, 2015· 1η Biennale της Σαντορίνης, Ξενοδοχείο Ορίζοντες, Πύργος, Σαντορίνη, 2012· *Εργαστήριο Τηλε-Αποδόμησης και Τηλε-Μεταφοράς* 3η Biennale Αθήνας, Διπλάριος Σχολή, Αθήνα, 2011. Επίσης, έχει πάρει μέρος με την ομάδα We33 της Artia Gallery στο Platforms Project, Art Athina, 2013, 2014, και στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, 2018 και 2019. Το 2012, δημιούργησε την ομάδα γυναικών *Νήμα* και επι-

μελήθηκε τη δράση *yarn bombing* στο Βοτανικό Κήπο της Πετρούπολης. Το 2005, εκπροσώπησε την Ελλάδα στον τομέα της γλυπτικής στην έκθεση *Πάθος*: 12η Biennale Νέων Δημιουργών της Ευρώπης και της Μεσογείου, Castel Sant' Elmo, Νάπολη, Ιταλία. Έχει εργαστεί σε ταινίες κινουμένων σχεδίων μεγάλου μήκους, όπως οι *Jester Till*, Munich Animation Films, 2003· *Rugrats Go Wild*, Paramount Pictures, 2002· *Eight Crazy Nights*, Sony-Columbia, 2001. Το 1999, πήρε το Γ' βραβείο σε διαγωνισμό γραφιστικής με θέμα *Σχολικές Βιβλιοθήκες*. Από το 1999, διδάσκει εικαστικά σε σχολεία της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Έχει κάνει εισηγήσεις και έχει παρουσιάσει εργαστήρια σε συνέδρια της Ένωσης Εκπαιδευτικών Εικαστικών Μαθημάτων (2011, 2014-2019) και άρθρα της έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό Εικαστική Παιδεία (No 27, 32, 34). Στη δουλειά της εντάσσει τεχνικές υφαντουργίας, πλεξίματος με βελονάκι και μακραμέ. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Αλεξάνδρα (Άντα) Πετρανάκη** (γεν. 1967, Αθήνα) μετά από σπουδές στην ακτινοτεχνολογία και στα παιδαγωγικά, σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας με Καθηγητές τους Τρ. Πατρασκίδη και Γ. Καζάζη και παρακολούθησε γλυπτική στο εργαστήριο του Ν. Τρανού. Αποφοίτησε με υποτροφία το 2015 από την ΑΣΚΤ και το 2018 από το διετές Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών της ΑΣΚΤ. Από τον Οκτώβριο του 2020, είναι υποψήφια διδάκτωρ της ίδιας Σχολής με επιβλέποντα καθηγητή τον Β. Βλασταρά. Έχει κάνει έξι ατομικές εκθέσεις/παρουσιάσεις και έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από 40 ομαδικές εκθέσεις και δράσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό όπως οι: *Απολογητικό*, Gallery Genesis, Αθήνα, 2020· *Transmission grecque*, Aponia Centre de l' art Παρίσι, 2020· *Contemporary Venice 2019*, Βενετία, 2019· *Platforms Project*, Αθήνα, 2019· *Caritas Romana/15 πράξεις αφοσίωσης*, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη, 2018· *Art Thessaloniki*, Θεσσαλονίκη, 2018· *Open Studio 2017*· Documenta14th, Αθήνα, 2017· *4th International Festival Back to Athens*, Cheapart, Αθήνα, 2016· Biennale της Πράγας, Πράγα, 2015· Biennale της Αθήνας, Αθήνα,

2015· Art Athina, Αθήνα, 2015· *Μεθύστερη δράση: διασκευές του καλλιτεχνικού ριζοσπαστισμού*, Ινστιτούτο Σύγχρονης Ελληνικής Τέχνης (ΙΣΕΤ) Αθήνα, 2015. Η Πετρανάκη επικεντρώνει τη δουλειά της κυρίως στη δημιουργία πολυαισθητηριακών εγκαταστάσεων μεγάλης κλίμακας. Χαρακτηριστικά των έργων της αποτελούν η διερεύνηση της φιλοσοφικής σκέψης, η τέχνη αρχείου καθώς και προβληματικές γύρω από το ακατάλλητο των αναμνήσεων, την έμφυλη ταυτότητα, το μαύρο/σκοτεινό και την αίσθησή του.

Η **Belle Shafir** (γεν. 1953, Γερμανία) είναι το παιδί μιας οικογένειας επιζώντων του Ολοκαυτώματος που μετανάστευσαν στη Γερμανία το 1945. Το 1972, μετανάστευσε μόνη της στο Ισραήλ. Σπούδασε τέχνη στο Avni Art College του Τελ Αβίβ και αποφοίτησε από εκεί το 1988. Έχει παρουσιάσει 25 ατομικές εκθέσεις σε μουσεία και γκαλερί ανά τον κόσμο όπως *Legenda in MeMoriAm*, MuMo Museum Montanelli, Πράγα, Τσεχία, 2019· *Whisper of memory*, Nha San Art Space, Ανόι, Βιετνάμ 2016· *Fertility and Vegetativeness*, Museum Ein-Harod, Ισραήλ, 2011· *For the tree of the Field is Man's Life*, Contemporary Art Museum, Petach-Tikva, Ισραήλ, 1994. Η δουλειά της έχει συμπεριληφθεί σε περισσότερες από 100 ομαδικές εκθέσεις και projects σε μουσεία, γκαλερί, φεστιβάλ και συμπόσια διεθνώς, μεταξύ των οποίων τα εξής: Video Festival, Mexico City, Μεξικό, 2019· Artspace Tel Aviv, Ισραήλ, 2018· the Contemporary Art Museum, Χάιφα, Ισραήλ, 2017· 5th World Calligraphy Biennale of Jeollabuk-do, Νότια Κορέα, 2005. Οι επιτελεστικές δράσεις (performances) της έχουν παρουσιαστεί σε διάφορους χώρους όπως στο S.Y.P. Art Space, Τόκυο, Ιαπωνία, 2019, και στη Nakanojo Biennale, Ιαπωνία, 2019. Το οπτικό λεξιλόγιο της Shafir είναι μια διαρκής αναζήτηση της ανθρώπινης ψυχής που ταξιδεύει ανάμεσα σε νοήματα υπαρξιακών μεταφορών, παράλληλα συνδυάζοντας σωματικά και πνευματικά στοιχεία της ύπαρξής μας. Ζει και εργάζεται στο Τελ Αβίβ.

Η **Orit Ben Shitrit** είναι εικαστικός, σκηνοθέτης και χορογράφος με σπουδές στη Νέα Υόρκη και με εκθέσεις παγκοσμίως. Χρησιμοποιεί την κίνηση και το σώμα που αποτελούν

τους μηχανισμούς της κυριαρχίας και της πιθανότητας για βιαιότητα. Πρόσφατα έχει παρουσιάσει δουλειά της στην C24 Gallery και στο Nathan Cummings Foundation, Νέα Υόρκη, 2020/2014· Mana Contemporary, Νιού Τζέρσεϊ, Αμερική, 2018· Μουσείο Van Loon, Άμστερνταμ, Ολλανδία, 2016· το Herzliya Museum of Art, Ισραήλ, 2016· Biennale Moving Image (BIM) στο Μουσείο MUNTREF· Centro de Arte Contemporáneo, Μπουένος Άιρες, Αργεντινή, 2016· El Museo Cultural de Santa Fe, Αμερική, 2015· Videobrasil, Σάο Πάολο, Βραζιλία, 2011 και 2013· MACRO Museo d'arte contemporanea, Ρώμη, Ιταλία, 2012· The 3CL, Λουξεμβούργο, 2013· the Royal College of Art, Λονδίνο, 2010· καθώς επίσης και εκθέσεις στην Αυστρία, Γερμανία, Φινλανδία, Ρωσία, Σλοβενία, Ισπανία, Αμερική και Κίνα. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη και το Σαν Φρανσίσκο.

Η **Δήμητρα Σκανδάλη** (γεν. 1969, Αθήνα) μεγάλωσε στην Πάρο. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (2006-2010) και στην Ολλανδία (HKU, με το πρόγραμμα ανταλλαγής Erasmus-Socrates 2008-2009) πριν φτάσει στην Καλιφόρνια όπου ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στα Νέα Μέσα στο San Francisco Art Institute (2011-2013). Έχει κερδίσει πολυάριθμα βραβεία και έχει συμμετάσχει σε εννέα προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών (residency programmes) στην Αμερική. Έχει πραγματοποιήσει 17 ατομικές εκθέσεις και πέντε διατομικές στην Αμερική και στην Ελλάδα. Η δουλειά της έχει παρουσιασθεί σε 65 ομαδικές εκθέσεις παγκοσμίως ενώ έχει επιμεληθεί και συν-επιμεληθεί τέσσερις ομαδικές εκθέσεις σε Ελλάδα και Αμερική. Επιλεγμένες εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Floating Land*, Arothiki Art House, Πάρος, (ατομική έκθεση), 2021· *Until It Shatters*, Root Division, Σαν Φρανσίσκο, ΗΠΑ, 2020· *Tunnels of the Mind/Artistic Messages to Inspire*, στην Times Square, Νέα Υόρκη και στον πύργο του San Francisco Art Institute, Σαν Φρανσίσκο, ΗΠΑ, 2020· *Αλμυρά λιβάδια στο Μουσείο Ηρακλειδών, Αθήνα*, (διατομική έκθεση), 2019-2020· *Sea beds and Signals* (ατομική), Cube Space, Μπέρκλεϊ, ΗΠΑ, 2019· *Here is the Sea*, Richmond Art Center, Ρίτσομοντ, Καλιφόρνια, ΗΠΑ, 2019· *In my end is my beginning*

(ατομική), Don Soker Contemporary Art, Σαν Φρανσίσκο, ΗΠΑ, 2018· *Μια στοιβα σπασμένα κομμάτια εκεί όπου χτυπάει ο ήλιος*, Σχολή Τεχνών Αιγαίου, Πάρος, 2018· *In the Stillness Between Two Waves of the Sea*, Durden and Ray, Λος Άντζελες, 2018· *Fata Morgana*, Aggregate Space, Οουκλαντ, ΗΠΑ, 2017· *The Ocean After Nature*, Yerba Buena Center for the Arts, Σαν Φρανσίσκο, 2016· *Demarcate, Territorial shift in personal and societal mapping*, San Jose Institute of Contemporary Art, Σαν Χοσέ, ΗΠΑ, 2016· *Meltemia and other stories* (ατομική), Don Soker Contemporary Art, Σαν Φρανσίσκο, 2016· *Δεσμάτα*, Σχολή Τεχνών Αιγαίου (ατομική), Πάρος, 2016· *now the weakening shadow remains, and its cracked confidence...* (ατομική), ProArts Gallery, Οουκλαντ, 2016· *Emergent Atlas*, Yerba Buena Center for the Arts, Σαν Φρανσίσκο, 2014-2015· *Make Space*, Berkeley Art Center, Μπέρκλεϊ, 2014· *Reconnaissance*, Headlands Center for the Arts, Σοσαλίτο, ΗΠΑ, 2014· *Art from the Heart*, Gowanus Loft, Νέα Υόρκη, 2013· *Imagining Time, Gathering Memory: Día de los Muertos*, SOMArts, Σαν Φρανσίσκο 2013· *NextNewCA*, San Jose Institute of Contemporary Art, Σαν Χοσέ, 2013· *Ταξίδια των ματιών* (ατομική), Ποιητοπόρος, Πάρος, 2007. Οι εγκαταστάσεις της έχουν αναφορά στους αυξανόμενους περιβαλλοντικούς κινδύνους καθώς και στην ασταμάτητη διακίνηση του ανθρώπινου παράγοντα και την αγωνία για την εύρεση της προσωπικής ταυτότητας. Η Σκανδάλη ζει και εργάζεται στην Αμερική και στην Ελλάδα.

Η **Μαριάννα Στραπατσάκη** (γεν. 1947, Αθήνα) ξεκίνησε τις σπουδές της από το Αθηναικό Τεχνολογικό Ινστιτούτο (Α.Τ.Ι.) στην Αθήνα, τμήμας Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής. Με πενταετή υποτροφία της Ακαδημίας Αθηνών συνέχισε τις σπουδές της στο Παρίσι, στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, δίπλωμα στην ζωγραφική, και certificate σχεδίου. Πραγματοποίησε παράλληλα σπουδές στην Ecole du Louvre, certificate Ιστορίας της Τέχνης, και στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, Paris I, licence Πλαστικών Τεχνών. Από το 1980, υπήρξε πρωτοπόρος στη βίντεο τέχνη στην Ελλάδα, με έμφαση στις βίντεο-εγκαταστάσεις στις οποίες ενσωματώνει

τη ζωγραφική, τη γλυπτική και το βίντεο. Από το 2004 έως το 2014, υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος, καθηγήτρια και πρόεδρος του Τμήματος Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Το 2005, υπήρξε προσκεκλημένη καθηγήτρια στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Συνεχίζει τη δραστηριότητά της δίνοντας βαρύτητα στις δυνατότητες συνύπαρξης της κινούμενης εικόνας, του ήχου και της ψηφιακής τεχνολογίας στο χώρο της τέχνης, στην συνδιαλλαγή της σύγχρονης ψηφιακής τέχνης με πολιτισμούς του παρελθόντος και στην παρουσίαση ψηφιακών έργων μεγάλων διαστάσεων σε δημόσιους χώρους (projection mapping). Έχει πραγματοποιήσει 42 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Χιλή, Τουρκία, και έχει λάβει μέρος σε 70 ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Ισπανία, Ολλανδία, Κίνα μεταξύ των οποίων η έκθεση *The Tides of the Century* στο Ocean Flower Island Museum στην Κίνα, με τιμώμενη χώρα την Ελλάδα, 2021 και *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο II: κέλφος // η πολιτική της ύπαρξης*, 15ο Λύκειο Αθηνών, Κυψέλη, Αθήνα, 2018. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ο **Λάμπρος Τακλής** (γεν. 1974, Αθήνα) είναι συνθέτης μουσικής κινηματογράφου, τηλεόρασης, καθώς και σύγχρονων τεχνών, όπως οι εγκαταστάσεις. Αντλεί την έμπνευσή του μέσα από εικόνες και ήχους μιας σειράς μουσικών επιρροών (κλασική, world, jazz, βυζαντινή, post rock, ambient, ηλεκτρονική), καθώς και από τη σιωπή. Η σχέση του με τη μουσική ξεκίνησε σε ηλικία έξι ετών, με σπουδές στο κλασικό πιάνο και τη θεωρία της Ευρωπαϊκής μουσικής. Από το 1997 μέχρι το 2007, σπούδασε ανώτερα θεωρητικά (αρμονία, αντιστιξη, φούγκα, ενορχήστρωση) και σύνθεση (υπό την επίβλεψη του Μ. Αδάμη). Είναι κάτοχος διπλώματος σύνθεσης μουσικής κινηματογράφου από την École Normale de Musique de Paris (2014) και έχει επίσης σπουδάσει ενορχήστρωση μουσικής κινηματογράφου με τον Scott Smaley (Film Music Institute, Los Angeles, California, 2011). Μαζί με τις σπουδές της κλασικής μουσικής έχει επίσης σπουδάσει βυζαντινή μουσική με τον Β. Αβραμίδη (1997-2010), διάφορα παραδοσιακά όργανα από την Ελλάδα, την Τουρκία, την Ινδο-

νησία, την Κίνα και την Ιαπωνία (1998-2013), jazz πιάνο με τους Bruno Angelini, Philippe Le Baraillec και Lilian Dericq (2011-2014) καθώς και σύνθεση και επεξεργασία ηχοτοπίων (soundscapes), Philharmonie de Paris, 2016-2017. Μερικές από τις δουλειές για τον κινηματογράφο περιλαμβάνουν τις ταινίες: *Why the robots* της Yseult Le Goarming (2020), για την οποία κέρδισε το βραβείο 'Best soundtrack' στα Oniros Film Awards, Νέα Υόρκη, 2020· *On ira voir la mer* του Christopher Poulain, 2019· *Béton Armé* του Fatih Tursun, 2018· *House in the water* της Jingyang Sun, 2017. Το 2005, συνάντησε την εικαστικό Έφη Φουρίκη και συνέθεσε ηχοτοπία για τα έργα της *Όνειρο / Dream* (2005) και *Reflections 2002-2007*. Το 2010, δημιούργησαν από κοινού την εγκατάσταση *Sound and Light mirroring* για την έκθεση *Reflections*, TAF (The Art Foundation), Αθήνα, 2010. Παρουσιάστηκε επίσης στην έκθεση l'Œil Ecoute, Ancienne Abbaye de Grestain στη Νορμανδία το 2018. Παράλληλα, το 2018, συνέθεσε ηχοτοπία για την εγκατάσταση *Immersion* της εικαστικού Αθηνάς Μασούρα. Το έργο παρουσιάστηκε στο τμήμα πλαστικών τεχνών του πανεπιστημίου Paris 8 (Université Paris 8, Art plastique). Το 2017, έλαβε μέρος στο project *Sacred spaces by Cities and memory*, με την σύνθεση *Κύριε / Kyrie*. Ζει στο Παρίσι και εργάζεται ως συνθέτης.

Ο **Νίκος Τρανός** (γεν. 1957, Εύβοια) σπούδασε γλυπτική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1983-88) και στην École des Beaux-Arts στο Παρίσι (1990-91). Διδάσκει γλυπτική στην Α.Σ.Κ.Τ. Αθήνας από το 1995. Από το 2019, διατελεί Πρύτανης της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές. Ενδεικτικά: +9, Ιερά Οδός, Αθήνα, 2019· *[α]γνωστοί προορισμοί κεφάλαιο II: κέλφος // η πολιτική της ύπαρξης*, 15ο Λύκειο Αθηνών, Κυψέλη, 2018· *White Power*, γκαλερί Ζουμπουλάκη, Αθήνα, 2017· *Ένας παγετώνας στο τραπέζι μας*, Αντίδωρον, Fridericianum, Documenta14, Κάσελ, Γερμανία, 2017· *Between the Pessimism of the Intellect and the Optimism of the Will*, Θεσσαλονίκη, 2015· *Agora*, 4η Biennale Αθή-

νας, 2013: *The Magic Circle*, Gazon Rouge, Αθήνα, 2012: *Public Domain*, Supermarket Art fair with Lo and Behold, Στοκχόλμη, 2012: *Greek Art*, Sem-Art Gallery, Μονακό, 2011: *Microgeographies*, Art Athina, 2011: *Hommage a Galerie Artion*, Karpattos Galleries, Αθήνα, 2011: *Battlefield*, TAF, Αθήνα, 2010: *Paganism*, OPA2 performances, Art Athina, 2009: *Open Plan*, Art Athina, 2008: *Places*, ΜΜΣΤ, Θεσσαλονίκη, 2007: *Crimen Majestatis*, γκαλερί Α-Δ, Αθήνα, 2007: *Egnatia*, Saledo, Ιταλία, 2005, *Makronissos project*, Μακρόνησος, 2005, *Marubi 2004*, Εθνική Πινακοθήκη Τιράνων, Βραβείο ΔΕΣΤΕ, Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Αθήνα, 2002: *Spell your name*, γκαλερί Άρτιο, Αθήνα, 2002: *Travel Warnings*, γκαλερί Άρτιο, Αθήνα, 2000. Οι εγκαταστάσεις του Νίκου Τρανού αναδιαμορφώνουν το χώρο και λειτουργούν διαδραστικά ενεργοποιώντας τις αισθήσεις και τις αντιδράσεις του θεατή. Η αναζήτηση νέων ισορροπιών μεταξύ του οικείου και του απροσδόκητου, ο σχολιασμός κοινωνικών καταστάσεων, η επιδίωξη της επικοινωνίας μέσω του έργου τέχνης και η πολυδιάστατη ερμηνεία επαναλαμβανόμενων μοτίβων (σπίτι, εικόνες της πόλης, βία) είναι μερικά από τα στοιχεία που καθορίζουν το εννοιολογικό περιεχόμενο των έργων του. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η **Τάνια Τσιρίδου** (γεν. 1972, Ντίσελτορφ, Γερμανία) έλαβε το πτυχίο της από το τμήμα Κοινωνιολογίας στην Κολωνία της Γερμανίας (Universität zu Köln) το 2001 και το 2006 το μεταπτυχιακό της δίπλωμα στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Το 2019, έλαβε το διδακτορικό της πτυχίο από το Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας (Ιόνιο Πανεπιστήμιο). Η έρευνά της επικεντρώθηκε στο πώς οι ψηφιακές τεχνολογίες επηρεάζουν τον τρόπο με τον οποίο η τέχνη διερευνά και αναπαριστά τις αόρατες, απρόβλεπτες διαδικασίες στη φύση. Έχει συμμετάσχει σε παραγωγές πολυμέσων και τηλεόρασης και σε ομαδικές εκθέσεις τέχνης, όπως: 7η Biennale Θεσσαλονίκης, 2019: *Tangible Sound*, ZKM Karlsruhe, σε συνεργασία με το EASTN (European Art - Science Network), 2015: *Egnatia Road: a Path of Displaced Memories*, Γενί Τζαμί, Θεσσαλονίκη, 2005: *The Transition of Athens 2004-05*, Bu-

ζαντινό Μουσείο, Αθήνα, 2004: *Eurobus*, NET, σειρά ντοκιμαντέρ, 2003. Τα πρόσφατα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την τέχνη στην μετά-εποχή του διαδικτύου (post-internet era), το σχεδιασμό αλληλεπίδρασης και τη χρήση δεδομένων στο πλαίσιο της δημιουργίας έργων τέχνης. Από το 2008, εργάζεται ως διδακτικό προσωπικό στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και την Κέρκυρα.

Η **Έφη Φουρίκη** (γεν. 1965, Σαλαμίνα) σπούδασε στο τμήμα Γραφιστικής της Σχολής Γραφικών Τεχνών και Καλλιτεχνικών Σπουδών του Τ.Ε.Ι. Αθηνών. Το 1991 εισήχθη στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Στο Εργαστήριο Ζωγραφικής, είχε δάσκαλο τον Ν. Κεσσανλή και στην Σκηνογραφία τον Γ. Ζιάκα. Παρακολούθησε επίσης μαθήματα παιδαγωγικής, τα οποία ολοκλήρωσε με επιτυχία. Με το πρόγραμμα Erasmus παρακολούθησε μαθήματα γλυπτικής στη Σχολή Facultade de Belas Artes της Βαλένθια (Ισπανία, 1995). Έργα της εξέθεσε σε Αθήνα και Αμβέρσα, στο πλαίσιο της Biennale Νέων Ευρωπαίων καλλιτεχνών *Germination X*, παρακολουθώντας παράλληλα και σεμινάρια στα Multimedia, (Miskolc Ουγγαρίας). Έχει παρουσιάσει τα έργα της σε ατομικές εκθέσεις, στο workshop *dionisis+kirki* το 2011 (factum11), στην TinT gallery το 2009 (project room) και το 2002, και σε ιδιωτικό στούντιο Tai Chi το 2000. Έχει λάβει μέρος, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες ομαδικές εκθέσεις: *Θεωρήματα 2: Περί Ιστορίας*, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα, 2020: *Salon de la mort*, Espace Bertrand Grimont, Παρίσι, 2020: *l'OEil Ecoute*, Ancienne Abbaye de Grestain, Route de l'estuaire-Fatouville-Grestain, Γαλλία, 2018: *Orange water 3 - Reflections of Origin*, Ολλανδικό Ινστιτούτο, Αθήνα, 2018: *MinerART*, Μουσείο Ορυκτολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αθήνα, 2016: *Γυναικεία Μυκονιάτικη ενδυμασία - Μια σπουδή στον Αιγιακό πολιτισμό*, Ίδρυμα Άγγελου και Λητώς Κατακουζηνού, Αθήνα, 2015: *Η ομορφιά γεννιέται στο σκοτάδι II*, Βίλα Πετρίδη, Δημήτρια, Θεσσαλονίκη, 2015: *Μετάβαση*, Δημοτική Πινακοθήκη Αθήνας, 2013: *Πεδίο Δράσης Κόδρα*, Θεσσαλονίκη, 2010: *Liquid*, Σπίτι του Πολιτισμού, Ρέθυμνο, 2008: *Διάλογοι*,

Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 2006: *A 8 Wo-men show*, γκαλερί Por Amor a Arte, Πόρτο, Πορτογαλία, 2003: *Toxic*, Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, διοργάνωση ΔΕΣΤΕ- WWF Ελλάς, Αθήνα, 2001: *Face to face*, Κωνσταντινούπολη, Τουρκία, 2000: *Biennale Mladih, Biennale of Young Artists*, Moderna galerija Rijeka, Κροατία, 1997. Έχει επίσης εκπονήσει πλήθος εκπαιδευτικών προγραμμάτων για παιδιά και ενήλικες. Είναι μέλος της ομάδας *publicarthistory.org*, που αποσκοπεί στην έρευνα μεθόδων διάχυσης της γνώσης, γύρω από την τέχνη και την ιστορία της, στην εκπαίδευση, αλλά και στο ευρύ κοινό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Η δουλειά της **Ζωής Χατζηγιαννάκη** (γεν. 1976, Αθήνα) είναι ερευνητική χρησιμοποιώντας φωτογραφία, ψηφιακά μέσα και εγκαταστάσεις. Έχει διδακτορικό δίπλωμα από το Goldsmiths College, University of London με

την υποστήριξη του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ). Το έργο της έχει εκτεθεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένων των: State of Concept, Αθήνα, 2021: *A-Dash*, Αθήνα, 2020: Slought Foundation, Φιλαδέλφεια ΗΠΑ/Depression Era, 2019: Unseen Festival, Αμστερνταμ/Depression Era, 2018: Antikenmuseum, Βασιλεία/Depression Era, 2017: Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Τορίνο, 2016: The Showroom Gallery, Λονδίνο, 2015: Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα/Depression Era, 2014: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αθήνα, 2013/2009. Η δουλειά της έχει βραβευτεί με Jerwood Photography Award, έχει λάβει επιχορήγηση από τον οργανισμό NEON για ατομική έκθεση και, πρόσφατα, χρηματοδότηση από το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού για εικαστική έρευνα. Είναι συνιδρύτρια του καλλιτεχνικού χώρου A-DASH. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

The exhibition *Reality check* was held
at the Psychiatric Hospital of Attica,
Dafni, Athens, Greece
between September 9 and October 16, 2021

Exhibition organiser:
artefact athens non-profit organisation

Exhibition / catalogue curator / concept design
by dr Kostas Prapoglou

Photography
Manolis Baboussis (pp. 50-1)
Maria Banara (pp. 55)
Christopher Doulgeris (pp. 38-41, 43, 45, 46, 48, 52,
54, 56, 59-65, 68-84, 86-7, 90-4, 96-9, 102-3, 108-15)
Kostas Prapoglou (pp. 2-5, 12, 22, 36-7, 53, 58, 85,
88-9, 95, 104-5, 116-20)

Layout, image process
Βάσω Αβραμοπούλου, A4 Design

© 2021 artefact athens and Kostas Prapoglou
© texts artefact athens and Kostas Prapoglou
© photographs the artists

ISBN 978-618-85690-0-3

All rights reserved. No part of this publication may
be reproduced or utilised in any form or by any means,
electronic or mechanical including photocopying
or any information storage or retrieval system, without
the prior permission in writing from the curator and
artefact athens.

Η έκθεση *Reality check* πραγματοποιήθηκε
στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής Δαφνί, Αθήνα,
από 9 Σεπτεμβρίου έως 16 Οκτωβρίου 2021

Οργανωτής έκθεσης:
artefact athens αστικός
μη κερδοσκοπικός οργανισμός

Επιμέλεια έκθεσης / καταλόγου / concept design
δρ Κώστας Πράπογλου

Φωτογράφιση έργων
Χριστόφορος Δουλγέρης (σ. 38-41, 43, 45, 46, 48, 52,
54, 56, 59-65, 68-84, 86-7, 90-4, 96-9, 102-3, 108-15)
Μανώλης Μπαμπούσης (σ. 50-1)
Μαρία Μπανάρα (σ. 55)
Κώστας Πράπογλου (σ. 2-5, 12, 22, 36-7, 53, 58, 85,
88-9, 95, 104-5, 116-20)

Σελιδοποίηση, επεξεργασία εικόνων
Βάσω Αβραμοπούλου, A4 Design

© 2021 artefact athens και Κώστας Πράπογλου
© για τα κείμενα artefact athens και Κώστας Πράπογλου
© φωτογραφίες έργων οι καλλιτέχνες

ISBN 978-618-85690-0-3

Όλα τα δικαιώματα προστατεύονται.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση ή
αναπαραγωγή, ολική ή μερική του περιεχομένου αυτής της
έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανισμό, ηλεκτρονικό,
φωτοτυπικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του
επιμελητή και της artefact athens.

Με την οικονομική υποστήριξη και την αιγίδα του
Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού

With the financial support and under the auspices
of the Hellenic Ministry of Culture and Sports

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
HELLENIC REPUBLIC
Ministry of Culture and Sports

ath
artefact
ns

